

Em Chỉ Không Muốn Gặp Gỡ Người Khác

Contents

Em Chỉ Không Muốn Gặp Gỡ Người Khác	2
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2-1	6
4. Chương 2-2	7
5. Chương 2-3	7
6. Chương 3-1: Cực Phẩm Luôn Luôn Như Vậy (1)	10
7. Chương 3-2: Cực Phẩm Luôn Luôn Như Vậy (2)	11
8. Chương 3-3: Cực Phẩm Luôn Luôn Như Vậy (3)	12
9. Chương 4-1: Không Nghĩ Đến Sẽ Gặp Lại (1)	13
10. Chương 4-2: Không Nghĩ Đến Sẽ Gặp Lại (2)	15
11. Chương 4-3: Không Nghĩ Đến Sẽ Gặp Lại (3)	16
12. Chương 5-1	17
13. Chương 5-2	19
14. Chương 6-1	21
15. Chương 6-2	22
16. Chương 6-3	24
17. Chương 7-1	26
18. Chương 7-2	28
19. Chương 8-1: Yêu Thì Sẽ Tranh Thủ (1)	30
20. Chương 8-2: Yêu Thì Sẽ Đi Tranh Thủ (2)	31
21. Chương 8-3: Yêu Thì Sẽ Đi Tranh Thủ (3)	33
22. Chương 9-1: Đắm Mình (1)	35
23. Chương 9-2: Đắm Mình (2)	37
24. Chương 10-1: Tôi Cũng Không Biết Tại Sao (1)	41
25. Chương 10-2: Tôi Cũng Không Biết Tại Sao (2)	43
26. Chương 11-1: Tại Sao Muốn Có Nhiều Lí Do Như Vậy (1)	45
27. Chương 11-2: Tại Sao Muốn Có Nhiều Lí Do Như Vậy (2)	47
28. Chương 12-1: Ngoài Ý Muốn (1)	50
29. Chương 12-2: Ngoài Ý Muốn (2)	52
30. Chương 13-1: Nếu Như (1)	53
31. Chương 13-2: Nếu Như (2)	54
32. Chương 14-1: Nhiều Chuyện (1)	56
33. Chương 14-2: Nhiều Chuyện (2)	57
34. Chương 15-1: Năm Được Mấy Lần (1)	58
35. Chương 15-2: Năm Được Mấy Lần (2)	60
36. Chương 16-1: Không Có Nguyên Nhân (1)	62
37. Chương 16-2: Không Có Nguyên Nhân (2)	63
38. Chương 17-1: Thật Ra Thì Không Giống Nhau (1)	64
39. Chương 17-2: Thật Ra Thì Không Giống Nhau (2)	65
40. Chương 18-1: Chúng Ta Như Vậy, Không Giống Vợ Chồng (1)	66
41. Chương 18-2: Chúng Ta Như Vậy, Không Giống Vợ Chồng (2)	68

42. Chương 19-1: Con Sai Rồi (1)	70
43. Chương 19-2: Con Sai Rồi (2)	72
44. Chương 20-1: Tìm Tòi Học Hỏi Một Chút(1)	73
45. Chương 20-2: Tìm Tòi Học Hỏi Một Chút (2)	75
46. Chương 21-1: Chán Ghét Em Sao? (1)	76
47. Chương 21-2: Chán Ghét Em Sao? (2)	78
48. Chương 22: Bạn Gái Trước Cửa Người Nào Đó	79
49. Chương 23: Những Thứ Đây, Tất Cả Vốn Dĩ, Nghĩ Đến Đều Thấy Tốt Đẹp	83
50. Chương 24: Hóa Ra Hóa Ra, Cũng Vốn Không Có Hóa Ra	85
51. Chương 25: Áp Suất Thấp	87
52. Chương 26: Tại Thời Gian Trước	90
53. Chương 26-2: Tại Thời Gian Trước (p2)	92
54. Chương 27: Những Chi Tiết Nhỏ Bị Xem Nhẹ	93
55. Chương 28: Chúng Ta Đều Đã Ảnh Hưởng Đến Nhau	96
56. Chương 29: Em Không Muốn Nói Với Anh Sao?	98
57. Chương 30: Chỉ Số Thông Minh Thấp	101
58. Chương 31: Đến Chậm	103
59. Chương 32: Bệnh Viện Ghi Lại	105
60. Chương 33: Đối Xử Tốt Với Cô Ấy	106
61. Chương 34: Tính Cách Thối Nát	108
62. Chương 35: Kết Thúc	111

Em Chỉ Không Muốn Gặp Gỡ Người Khác

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, đô thị, ngược, HESố chương: 34 Chương (chính văn hoàn)Editor: Xẩm Xẩm, Sam

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-chi-khong-muon-gap-go-nguoi-khac>

1. Chương 1-1

Từ Độ Dao bị viêm ruột thừa cấp tính nên phải nằm viện mấy ngày, thân thể hiện giờ cũng đã ổn định rất nhiều, thế nhưng anh trai lại kiên quyết bắt cô phải ở thêm vài ngày mới được ra viện. Cô không có cách nào, đành phải tiếp tục ở chỗ này tỏ vẻ tức giận, Lộ Thừa Hữu cũng chẳng quan tâm đến cô. Cô cười cười, Lộ Thừa Hữu đang đi công tác, làm sao có thể lập tức trở về. Tuy là như vậy nhưng thật ra cô cũng hi vọng có thể nhìn thấy lúc Lộ Thừa Hữu phải vội vã, nhưng tưởng tượng đến tính cách của anh, cô cũng chỉ có thể cười mà thôi.

Nên hình dung tính cách của anh như thế nào đây? Có thể tin rằng cho dù tự nhiên xảy ra động đất, người bình thường đều hoảng loạn chạy trốn, còn anh sẽ tĩnh táo ngồi phân tích xem vỏ trái đất ở nơi này có phải

là có vấn đề gì không, nếu không phải thì chắc hẳn động đất là do dư chấn của nơi khác đưa tới. Hoặc kể cả cho dù thực sự có xảy ra động đất, anh cũng sẽ rất bình tĩnh đi đi rồi, càng không có lộ ra cảm xúc gì khác.

Một hai năm này, suy nghĩ của cô về anh chính là như vậy, mãi mãi là một dáng vẻ gặp nguy không sợ hãi, thấy chết không sờn, tâm tình chưa bao giờ dậy sóng, cho dù công tu xảy ra sự cố gì cũng chỉ khiến anh nhẹ nhàng nhún nhường. Cô cũng từng hỏi anh, tại sao anh luôn trầm tĩnh như vậy, anh cũng chỉ cười cười nói rằng thói quen của anh từ xưa đã thế, hơn nữa việc đã xảy ra rồi thì phải bình tĩnh đối mặt, gấp gáp cũng không giải quyết được gì.

Có lẽ anh nói đúng, chỉ là không phải ai cũng làm được như anh mà thôi.

Lúc cô vẫn đang suy tư, cửa phòng bệnh đã mở ra, cô còn không thèm nhìn lại: “Anh, bất luận thế nào, hôm nay em nhất định phải ra viện.”

“Xem ra anh trở về thật đúng lúc.”

Thanh âm quen thuộc truyền tới khiến cô thích thú mở to mắt: “Anh trở về .”

Lộ Thừa Hữu gật gật đầu, trên mặt thoáng xẹt qua một nét áy náy, ngồi ở một bên giường: “Bên kia có nhiều việc quá, cho nên...”

“Em hiểu mà.” Cô rất nhanh nói tiếp chuyện: “Hiện tại đã xử lý tốt chưa?”

“Không tệ.” Anh liếc nhìn cô một cái: “Hiện tại thân thể đã tốt hơn chưa?”

Cô gật gật đầu: “Em còn phải ở lại bệnh viện thêm phút nào, thân thể em liền sẽ không tốt phút đó.”

Anh nhún nhún mi.

“Nhất định sẽ mọc meo, sau đó các người sẽ chán ghét em.”

Lộ Thừa Hữu có chút uể oải lộ ra ý cười tới, “Ai dám chán ghét em?”

“Bất luận thế nào, em nhất định phải ra viện.” Cô cảm thán: “Anh mà nói là anh giúp em xuất viện, anh trai em biết sẽ không thể nói được gì.”

“Em đang lôi kéo anh cùng chịu tội?”

“Chúng ta thế này gọi là đồng cam cộng khổ.”

Lộ Thừa Hữu đi hỏi han bác sĩ một chút, sau khi xác định có thể ra viện mới quay lại thu xếp đồ đạc giúp cô ra viện. Biết có thể ra viện, Từ Độ Dao vô cùng vui vẻ, lập tức đi thay quần áo, trước kia cô chỉ thích màu trắng, bây giờ lại thấy màu trắng thật là đơn điệu.

Lộ Thừa Hữu xách đồ giúp cô, hai người cùng đi vào thang máy.

Phòng bệnh dưới lầu có một vườn hoa nhỏ, rất nhiều bệnh nhân đều xuống đây đi bộ hoặc tán gẫu, vô cùng náo nhiệt. Từ Độ Dao đi được mấy bước, phát hiện Lộ Thừa Hữu không theo sau mình, liền xoay người tìm anh. Anh đang đứng ở đó, ánh mắt nhìn một người con gái đang ngồi nghỉ trên ghế đá cách đó không xa.

Từ Độ Dao thuận theo ánh mắt anh đánh giá người con gái đó, không tính là xinh đẹp, nhưng rất thanh tú, nhìn như một nữ sinh phổ thông. Điểm mấu chốt là cô ấy đang ôm một đứa bé trong lòng, cùng đứa bé trò chuyện vui vẻ. Từ Độ Dao thu hồi ánh mắt, lại nhìn Lộ Thừa Hữu, ánh mắt chăm chú mờ ám, khiến cô rất hiếu kỳ quan hệ giữa anh và cô gái đó.

2. Chương 1-2

Cô đi đến bên cạnh anh: “Gặp được người quen sao?”

Anh gật gật đầu, động tác này của anh khiến cô sững sờ.

Lộ Thừa Hữu đi đến bên cạnh cô gái kia: “Lâu ngày không gặp.”

Cô gái ngẩng đầu, như là ngoài ý muốn gặp phải Lộ Thừa Hữu, sau đó lại khôi phục bình tĩnh: “Quả thật rất lâu không gặp.”

“Con của cô sao?”

Cô gái gật gật đầu: “Tôi hiện tại đã kết hôn, còn có con rồi. Anh thì sao?”

Lộ Thừa Hữu nhìn Từ Độ Dao nhắc mắt: “Tạm thời còn chưa định kết hôn.”

Anh vừa dứt lời, cô gái tựa như rất là ngoài ý muốn, mạnh mẽ nhìn về phía anh: “Thế nào? Còn không phải....” cô phát hiện có cái gì không đối, nhìn thoáng qua Từ Độ Dao: “Đây là?”

“Bạn gái của tôi.” Giọng điệu của Lộ Thừa Hữu giọng điệu vẫn nhạt như vậy, cũng không tỏ mò xem vừa rồi cô muốn nói cái gì.

Cô gái giật mình, ngón tay run một chút.

Lúc chồng của cô gái đi tới đứng đối diện với bọn họ, sau đó đỡ lấy đứa bé, còn hỏi han cô: “Là bạn của em à?”

Cô gái gật gật đầu.

Chồng cô ấy ôm đứa bé đến một bên, không có quây rầy.

Từ Độ Dao nhìn thoáng qua người đàn ông đó, dáng vẻ chững trạc, khiến cho người đối diện cảm thấy rất yên ổn, cùng người con gái trước mặt này rất xứng đôi.

Hiện tại, cô gái rất bình tĩnh nói: “Con tôi bị ốm, cho nên phải đưa đến bệnh viện xem bệnh. Hai người sao cũng đến bệnh viện?”

“Bạn gái tôi hôm nay ra viện, cho nên tôi tới đón cô ấy.” Vẫn là âm thanh không hề làm lay động mặt nước.

Từ Độ Dao cười cười, lại cảm thấy không khí giữa bọn họ có chút kỳ quái.

Cô gái không hỏi gì nữa, tựa như đang chìm vào suy nghĩ sâu xa nào đó, Lộ Thừa Hữu liếc nhìn cô một cái: “Chúng ta còn có việc, không tiện quấy rầy.”

Anh nói xong liền xoay người rời đi, mà Từ Độ Dao cũng lập tức đuổi theo, tâm tình Lộ Thừa Hữu hiện tại cũng không thể nói là rất nhấp nhô, nhưng cô vẫn phát hiện có gì đó không phải. Từ Độ Dao lôi kéo tay áo anh: “Anh thế nào?”

Anh không muốn nói chuyện.

Từ Độ Dao đành tự mình suy đoán: “Vừa rồi có phải là nữ chính trong câu chuyện tình khó quên nhiều năm trước của anh?”

Tim anh vô thức run rẩy một chút.

Tuy rằng Từ Độ Dao cảm thấy không có khả năng cô gái kia được anh khắc sâu vào lòng như thế, nhưng cũng không thể trông mặt mà bắt hình dong, nếu như người con gái kia đủ tốt, có phải sẽ khiến anh nhớ lại đoạn tình cảm kia không.

Cô vừa cảm thấy anh đã chịu đựng không ít, anh đột nhiên lắc đầu: “Không phải.”

Từ Độ Dao cả kinh: “Cô ấy là...”

“Bạn gái trước đây.” Anh dừng một chút: “Mà thôi.”

Anh nói ra hai chữ sau rất nhẹ, cũng không phải cường điệu, nhưng Từ Độ Dao liền cảm thấy cô gái kia rất đặc biệt với anh: “Hai người tại sao lại chia tay?”

“Cô ấy đề xuất.”

“Cho nên anh cảm thấy rất chật vật, cũng không phục?”

Lộ Thừa Hữu cười: “Cô ấy đúng là người duy nhất dám nói chia tay trước với anh, nhưng anh thực sự không hề cảm thấy chột vạt, cũng không phải không phục. Lúc cô ấy nói chia tay, anh cảm thấy rất bình thường, thậm chí còn có chút mong đợi.”

Điều này làm cho Từ Độ Dao có chút không thể lý giải: “Vậy tại sao?”

“Trong lúc đó có rất nhiều điều xảy ra ngoài ý muốn.”

“Anh thích ngoài ý muốn sao?”

“Không thích.” Anh rất dứt khoát phủ nhận, “Anh từ trước đến giờ đều không thích ngoài ý muốn.”

Lúc này, lại có người gọi tên anh, Lộ Thừa Hữu dừng bước lại, là người con gái vừa rồi đuổi theo. Cô nhìn Lộ Thừa Hữu, hơi thở vẫn rất gấp gáp, nhưng rất kiên định: “Lộ Thừa Hữu, anh có từng thích tôi không?”

Từ Độ Dao cả kinh, lại càng bội phục dũng khí của cô, tuy rằng giờ phút này cô nên tuyên bố Lộ Thừa Hữu thuộc quyền sở hữu của mình mới đúng, nhưng cô lại rất hiếu kỳ Lộ Thừa Hữu sẽ trả lời như thế nào.

Lộ Thừa Hữu quả nhiên không làm các cô thất vọng, anh lạnh nhạt mở miệng: “Tôi rất thương thức cô.”

Cô gái cười, tuy rằng cô biết anh sẽ phủ định, nhưng vẫn muốn hỏi, như vậy đã nhiều năm, cô vẫn luôn nghĩ đến điều đó, rốt cục hôm nay đã có thể hỏi anh. Bất luận đáp án của anh như thế nào, cô đều có thể thản nhiên tiếp nhận, thậm chí còn có thể nói với anh: “Cảm ơn.”

Lộ Thừa Hữu xoay người nhìn cô: “Cảm ơn cái gì?”

“Cảm ơn anh đã cho tôi một giấc mộng, tuy rằng đối với anh không quan trọng gì, nhưng nó sẽ mãi mãi lưu lại trong tâm trí tôi.” Cô gái lại cười thật sự hoàn mỹ, bây giờ nụ cười của cô thuần túy là chỉ cười mà thôi.

Lộ Thừa Hữu giật giật khóe miệng, không có nói tiếp.

Từ Độ Dao hơi nghiêng đầu, theo ý cô, cuộc trò chuyện này rất hoàn mỹ.

Nhưng cô gái lại quay sang nhìn Từ Độ Dao khá lâu mới mở miệng hỏi anh: “Anh vẫn chưa thích ai sao?”

Lộ Thừa Hữu lông mày hơi nhíu, không có mở miệng.

Cô gái không tiếp tục khiến anh khó xử: “Anh vẫn như thế, sẽ không biết cách yêu một người?” Cười cười một chút: “Có lẽ là do đã yêu rồi, sau đó lại không biết cách giữ lại.”

Sắc mặt Lộ Thừa Hữu cương cứng hơn một chút, anh vẫn không nói chuyện, cô gái cũng đã xoay người chuẩn bị ly khai, Lộ Thừa Hữu đột nhiên bắt lấy tay cô: “Lời này của cô là có ý gì?”

Cô gái rất thản nhiên: “Chính là có lẽ chỉ có một người là ngoại lệ của anh.”

Đôi mắt anh trợn to: “Cô muốn nói cái gì?”

“Nếu như cô ấy đã kết hôn, còn có một đứa con bốn tuổi, anh sẽ cảm thấy như thế nào?”

Lộ Thừa Hữu sắc mặt trầm xuống, “Thế nào? Tôi trước giờ không có nghe nói qua.”

“Cho nên tôi mới nói chỉ là nếu như.”

“Đùa giỡn như vậy khiến cô thỏa mãn?”

“Nếu như có thể làm anh bất mãn, tôi đương nhiên thỏa mãn. Bất quá, tôi chỉ muốn nói với anh, cô ấy đã trở về, lần này không phải nếu như.”

Lộ Thừa Hữu nhìn thoáng qua cô: “Cũng chẳng quan hệ tới tôi.”

Cô gái gật gật đầu, “Quả thật chẳng có quan hệ gì với anh, cô ấy chẳng phải người thân cũng không có bất kỳ vướng mắc tình cảm nào với anh.”

Lộ Thừa Hữu không có nói chuyện, cô gái cũng đi.

Từ Độ Dao đánh giá sắc mặt của Lộ Thừa Hữu, cô hiện tại đột nhiên có chút lo lắng, trên thế giới này sẽ có người trở thành ngoại lệ của anh sao? Cô nghe thấy cô gái kia vừa đi vừa lầu bầu: “Cô ấy đúng là

không phải cái gì của anh, nhưng luôn khiến anh phải để tâm, chỉ là anh chưa từng phát hiện ra điều đó.”

3. Chương 2-1

Tô Thiển Oanh ngồi trong hành lang của bệnh viện, rất cảm thán lưu lượng bệnh nhân mà hàng ngày bác sĩ phải đối mặt, cô xem đồng hồ một chút, thời gian sẽ không kịp mất. Nhưng ống tiêm vẫn còn cắm ở tay, từng giọt chất lỏng đang chảy vào, cô vẫn nhẫn nại không bày ra biểu tình gì. Cho dù người đi qua đều dừng lại đánh giá cô vài lần, cũng không phải bộ dạng cô kỳ quái, mà bởi vì khuôn mặt cô khiến người khác nhìn liền cảm thấy vui vẻ hơn một chút, nhất là khi đang ở trong bệnh viện như thế này.

Đương nhiên, cái này không thể tính là ưu điểm, tựa như bình thường cô luôn dùng ánh mắt tương đối cao của mình để đánh giá người khác, sau đó rất khách quan giữ khoảng cách. Cô từ khi học đại học, tính tình đã không tốt, chỉ ngoại trừ việc xinh đẹp, thành tích cũng không ra sao.

Hôm nay là cô đang bị cảm mạo, vốn nghĩ là ở nhà ngủ một giấc, giống như trước kia, một khi bị ốm liền đem chính mình quẩn vào trong chăn ngủ, ngày hôm sau dậy sẽ trở lại bình thường. Sau đó sẽ là một ngày mới, không cần phải uống thuốc, không cần phải truyền nước.

Cô vốn cho là mình sẽ không cần phải truyền nước biển, hoặc ít nhất cũng không phải đáng vẻ như thế này. Không có ai chăm sóc, chỉ có một mình cô.

Có một số bạn học của cô đã kết hôn, có nhiều người thậm chí đã có con, vậy mà cô hiện tại đến một người bạn trai cũng không có. Nói không hâm mộ chính là nói dối, nhất là khi nhìn người nữ sinh ngồi bên cạnh cô đang cùng bạn trai nói cười vui vẻ. Tô Thiển Oanh thở dài, cũng không phải tất cả nam sinh đều thích mỹ nữ, chỉ ít người nữ sinh kia nhìn qua không có gì đặc biệt. Điều này làm cho cô nghĩ đến lần trước có xem mấy tiết mục giải trí, MC hỏi một chàng trai tham gia chương trình đó, anh ta kiên trì cho rằng bạn gái mình chính là đẹp nhất. Đúng là khi yêu nhau, dù xấu thế nào cũng biến thành Tây Thi trong mắt người yêu mình.

Tô Thiển Oanh nghe thấy bên cạnh truyền tới vài âm thanh ồn ào khiến cô có chút buồn bực. Bệnh viện quá mức chật chội, chẳng có một phòng bệnh nào còn trống, rất nhiều bệnh nhân phải ngồi trên ghế ở hành lang, coi đó như là giường bệnh.

Cô nhìn thoáng qua thời gian, đã rất muộn rồi, cô kéo kim tiêm ra, cũng không thèm để ý ánh mắt của người khác, sau đó chạy đến chỗ để xe của bệnh viện.

Có lẽ là vừa rồi không để ý, chỗ bị kim tiêm đâm vào bên tay trái xuất hiện vài nốt máu li ti, cô ngơ ngác một chút, lập tức lấy khăn tay ấn vào, chờ một lát cho máu đông lại, mới buông lỏng ra, sau đó lái xe trở về nhà. Chỗ cô thuê cũng khá nhỏ, cô vốn cũng không để ý nhiều, tuy nhỏ nhưng đều có đầy đủ mọi thứ, cô thích cuộc sống của mình bây giờ. Cô đi đến bên tủ quần áo của mình, lấy ra vài bộ lễ phục dạ hội, là trước kia cô từng mua, trở về mới được mấy ngày, có lẽ là do vẫn chưa quen nên mới bị cảm mạo.

Bây giờ thân thể đã tốt hơn một chút, liền nhanh chóng thay đồ, trang điểm nhẹ nhàng một chút, nhìn chính mình trong gương không tệ, lúc này mới vội vàng chạy xuống lấy xe.

Cô dừng xe trước cửa một nhà hàng nguy nga lộng lẫy, hôm nay ông nội sẽ tổ chức sinh nhật bảy mươi tuổi tại đây, nhưng hầu hết những người có mặt đều là thanh niên xinh trai đẹp gái. Từ nhỏ, trong mắt người thân, cô đã tương đối tùy hứng nổi loạn, nhưng cũng chưa để xảy ra việc gì to tát. Cho tới bây giờ, cô chưa từng để mọi người phải lo lắng đến hậu quả gì, vì thế nên ba mẹ rất khoan dung với cô.

Tô gia cũng chỉ có mình cô là con gái, tự nhiên cô rất được cưng chiều, mà ông nội tuy rằng luôn tỏ ra cứng rắn với cô, nhưng cũng không quá nghiêm khắc.

Cô rất rõ ràng ý thức được gia đình ưu ái mình thế nào, cũng rất vui vẻ khi được sinh ra trong gia tộc này. Những người có gia thế hiển hách một chút thường bị bắt ép làm những chuyện mà mình không thích, nhưng ba mẹ cô rất ít khi can thiệp vào đời sống riêng tư của cô, hầu hết đều tôn trọng quyết định của cô.

4. Chương 2-2

Tô Thiển Oanh hiểu rõ, hôm nay tuy rằng nói là đến dự tiệc sinh nhật ông nội, nhưng sự thật là thế nào cô đều biết, chỉ là mọi người nhất định sẽ không nói rõ, không muốn cô mất vui. Cho nên, cô liền cố ý đến muộn, dùng phương thức này để ám chỉ rằng cô rất không hài lòng.

Tô Thiển Oanh đi đến đại sảnh, Tiêu Tổ Oanh nhìn thấy lập tức cười kéo tay cô: “Oanh Oanh, ông nội đang ở đó, không thấy con nên hỏi rất nhiều.”

“Mẹ, con biết rồi.” Tô Thiển Oanh nở nụ cười xán lạn với mẹ.

Lúc Tô Thiển Oanh đi đến, Tô lão gia còn nghiêm mặt: “Đúng là già rồi nên bị ghét bỏ.”

Tô Thiển Oanh cười hì hì khoác tay ông nội, tỏ vẻ vô tội: “Ai dám khi dễ ông nội của con, con sẽ không buông tha cho người đó. Người nào dám to gan như vậy chứ.”

Tô Văn Uyên đứng bên cạnh nhìn con gái mình không nhịn được cười, tuy rằng nghiêm mặt, nhưng đối với cô vẫn không có cách nào nghiêm khắc được.

“Ta thấy con mới thực sự là to gan, nói đi là đi, đâu có coi nơi này là nhà?”

Tô lão gia một mặt tuy rất yêu quý đứa cháu gái duy nhất này của mình, nhưng vẫn vô cùng lo lắng cô suốt ngày lưu lạc bên ngoài, nói đi liền đi biệt mấy năm liền, từ nhỏ đến giờ cô lại chưa bao giờ phải chịu khổ, sao có thể không lo đây.

“Ông nội, cháu là đi ra ngoài học hỏi.” Cô cầm lấy tay ông: “Ông nội không thể lúc nào cũng giúp đỡ Oanh Oanh được, Oanh Oanh cần phải ra ngoài học thêm nhiều điều để về giúp đỡ ông nội.”

Tô lão gia sửng sốt: “Oanh Oanh đã lớn thật rồi.”

Tô Thiển Oanh cảm thấy đau xót, cô đã mất đi nhiều thứ mới trở nên hiểu chuyện như thế này. Ai rồi cũng sẽ khôn lớn dần, nhưng cũng dần mất đi vô ưu vô lo, cô cũng thế. Cô bật lộ ý cười: “Hôm nay là sinh nhật ông, Oanh Oanh chúc ông nội luôn luôn bình an, sống lâu trăm tuổi”.

Nghe cô chúc, Tô lão gia lúc lắc đầu, có điểm chăm chú đánh giá cô, bây giờ cô đã không còn bản tính trẻ con nữa? Đã không cần những bậc trưởng bối trong nhà phải lo lắng nữa.

Cô tuy rằng đi nhiều nơi, đã lâu như vậy không về nhà, cái gì cũng muốn đi xem xét một chút, nhưng mỗi lần đến một nơi nào đều gửi đặc sản của vùng đó hay một vài tấm ảnh về nhà. Có lẽ không muốn thừa nhận, nhưng quả thực, cô đã thay đổi rất nhiều.

Lúc cô còn chưa phản ứng kịp, đã nghe thấy âm thanh: “Ông nội, con tới chúc mừng ông.”

Ông nội?

Xưng hô như thế này, ngoài cô ra chỉ có thể là một người, làm thế nào đây, cả người cô bây giờ đều cứng đờ. Giọng nói kia có lẽ vẫn như thế nhưng đã quá lâu rồi cô chưa được nghe, có chút quen thuộc, lại có vẻ xa lạ.

5. Chương 2-3

Thế nhưng cô chỉ hốt hoảng vài giây, sau đó liền ngẩng đầu, nhìn thấy Lộ Thừa Hựu đang đứng trước mặt ông nội, càng không thể bỏ qua cô gái bên cạnh anh.

Tô Thiển Oanh tỉ mỉ đánh giá cô gái, xem ra chỉ là thanh tú, không thể tính là đại mỹ nữ, nhưng lại có khí chất vô cùng yên ổn. Sở thích của anh vẫn không thay đổi.

Cô nhìn anh đang đứng rất gần cô, nhưng anh lại thèm liếc cô lấy một cái, không biết là do anh không nhìn thấy hay là không muốn nhìn.

“Thờ Ờ Hữu có lẽ lâu không nhìn thấy Oanh Oanh rồi?”

Lộ Thờ Ờ Hữu lúc này mới nhìn cô: “Thực sự đã lâu không gặp.”

Đúng vậy, đã rất lâu không gặp, thoáng cái đã năm năm rồi.

Cô đối đáp lại với nụ cười xán lạn, không có bất mãn gì: “Làm thế nào mà anh lại lờ được một mỹ nữ xinh đẹp thế này?”

Giọng điệu của cô vô cùng sinh động, có vài phần trêu đùa, Lộ Thờ Ờ Hữu chỉ cười nhạt: “Không phải trước kia em nói tôi rất có sức quyến rũ sao, lẽ nào là nói dối?”

“Ở đây có nhiều người như vậy, anh có thể tùy tiện hỏi một người là biết.” Cô vẫn mang theo ý cười.

Ba mẹ Lộ Thờ Ờ Hữu cũng đi tới, lại hàn huyên rất lâu.

Anh và cô có thể biểu hiện giống như trước đây, như chưa từng có quan hệ gì phát sinh giữa hai người, nhưng cô hiểu rất rõ, anh và cô đã xa nhau năm năm, hai người đối mặt với nhau chỉ cảm thấy xa lạ. Nói tóm lại, Lộ Thờ Ờ Hữu xem cô chỉ là một loại thất vọng, ngoài ra cái gì cũng không phải. Đúng, phải là như thế, chỉ có cô canh cánh trong lòng, mơ tưởng chẳng ra làm sao.

Cô đối với tiệc rượu này chẳng có nhiều hứng thú, chỉ ngoạn ngoạn ngồi một bên, cũng không có nhiều người đến quấy rầy cô. Cô nhú mào, liền nhìn thấy Lộ Thờ Ờ Hữu vẫn đang ân cần chăm sóc bạn gái anh, anh rất lịch sự, nhìn qua cũng biết giữa hai người không có nhiều thân thiết. Tô Thiển Oanh có chút chán nản, vừa rồi sao lại quên không bảo anh giới thiệu bạn gái cho cô biết?

Nghĩ như vậy, cô liền đi tới, nói với anh: “Anh còn chưa giới thiệu cô gái này với tôi”.

Lộ Thờ Ờ Hữu vẫn không bày ra biểu tình gì: “Từ Độ Dao, bạn gái tôi.” Anh lại chỉ chỉ cô: “Tô Thiển Oanh.” Không có bất kỳ danh phận nào.

“Thật xinh đẹp.” Từ Độ Dao chủ động duỗi tay: “Rất vinh hạnh được nhìn thấy hoa hậu giảng đường trong truyền thuyết”.

Tô Thiển Oanh sững sờ: “Quá khen. Cô là học muội của tôi?”

Từ Độ Dao gật gật đầu, mang ý cười, không có nửa điểm luống cuống.

Tô Thiển Oanh chuyển ánh mắt hướng về Lộ Thờ Ờ Hữu: “Anh vẫn giữ nguyên sở thích tìm bạn gái như thế.”

“Tôi làm sao có thể bằng em, muôn hình vạn trạng em đều có thể dành tình cảm cho.” Lộ Thờ Ờ Hữu nhàn nhạt đáp lời.

Tô Thiển Oanh lại có thể đọc ra được hàm ý châm chọc từ lời nói của anh, nhưng không có luống cuống: “Không thử nhiều thì sao biết được loại người nào mới hợp với mình?”

“Có đôi khi không phải thử là được, mà phải dùng chân tình để cảm nhận.”

So với trước kia, anh bây giờ ngay cách nói chuyện cũng đã thâm thúy hơn nhiều, đến một giọt nước cũng không thể lọt ra ngoài, chỉ qua màn đối đáp này, cô có thể thấy được những vấn đề còn tồn tại giữa hai người. Bây giờ, cô cũng không muốn giả bộ nữa: “Quả nhiên, nói chuyện không thể tránh khỏi bất đồng.”

“Tôi vẫn luôn như vậy.”

Chẳng lẽ trước giờ cô mới là người không hiểu rõ anh?

Từ Độ Dao phát hiện được không khí giữa hai người thay đổi, liền làm nũng với Lộ Thờ Ờ Hữu: “Em đói rồi, anh đi lấy giúp em chút điểm tâm được không?”

Lộ Thờ Ờ Hữu gật gật đầu xoay người rời đi, thậm chí không có hỏi cô muốn ăn thứ gì.

Tô Thiển Oanh cười với Từ Độ Dao: “Anh ta luôn duy trì dáng vẻ đóng băng ngàn năm như thế, sao cô có thể chịu được?”

Từ Độ Dao sững sốt, lập tức cười cười: “Thói quen rồi, hơn nữa anh ấy luôn như vậy, cũng không có cách nào.”

Tô Thiển Oanh lại đột nhiên cười lên: “Tôi nói với cô một bí mật nhé, Lộ Thừa Hữu trước kia tên là Lộ Văn Nghệ, nhưng về sau anh ta lại kiên trì muốn sửa lại tên, là vì sao, cô biết không?”

Từ Độ Dao cười cười, sau đó thành thật lắc đầu.

“Bởi vì anh ấy biết chính mình không hề có khí chất văn nghệ sĩ, dùng cái tên đó chẳng phải là bôi nhọ nghệ thuật sao?”

Từ Độ Dao lần này cười vô cùng thoải mái, mỹ nữ này rất thú vị.

Lộ Thừa Hữu mang đồ ăn tới, liền nghe thấy tiếng cười của các cô, anh nhướng mi, lúc này Tô Thiển Oanh lại bị ông nội gọi đến giới thiệu với một vài anh chàng cũng có mặt hôm nay.

Lộ Thừa Hữu không biểu lộ bất kỳ nhấp nhô nào trong ánh mắt, rất bình tĩnh hỏi Từ Độ Dao: “Hai người vừa nói gì thế?”

“Cô ấy nói cho em biết tên trước đây của anh là Lộ Văn Nghệ, sau đó nhất định muốn đổi tên vì không phù hợp với tính cách anh.”

Sắc mặt anh trầm xuống, sao anh có thể quên mất, cô luôn muốn đả kích anh.

Từ Độ Dao như nghĩ đến cái gì: “Hai người rất thân quen sao?”

“Từ nhỏ cùng nhau lớn lên.”

“Thanh mai trúc mã?”

Lộ Thừa Hữu mặt mày nhíu lại: “Anh và cô ấy là một phiên bản thất bại của thanh mai trúc mã.”

Anh có thể nói như vậy khiến Từ Độ Dao rất giật mình: “Cô ấy đã từng khiến anh đau lòng sao?”

Lộ Thừa Hữu lắc đầu: “Cô ấy tổn thương người khác.”

“Anh rất quan tâm đến người đó?”

“Trước kia là bạn tốt.” Lộ Thừa Hữu cảm thán, năm tháng đã quá xa xôi khiến anh có chút hốt hoảng.

“Chưa bao giờ nghe anh nhắc đến.”

“Anh cũng chưa từng nghĩ đến.”

Quá khứ về những năm tháng ấy đã bị giấu kín tại một nơi nào đó, bởi vì chẳng hề ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày của anh, nên anh chưa bao giờ lục lại. Đã quá lâu, lúc ấy quả thật rất tức giận, tuy rằng anh cũng rất tò mò chuyện rốt cuộc là như thế nào, chỉ là người trong cuộc luôn thoái thác mà không nói bất kỳ lý do nào với anh, anh cũng chỉ có thể dựa vào phán đoán mà biết được đại khái. Sau này hai người đó đều rời đi, anh cũng không có cảm giác gì, lúc bắt đầu đã không quen thuộc, thời gian đối với anh cũng chẳng có gì, anh luôn cảm thấy dù ai rời đi cũng không ảnh hưởng đến anh.

Thi thoảng, anh sẽ ngẫu nhiên nghe được tin tức của Tô Thiển Oanh, người ta nói cô ở nước ngoài hai năm mới về nước, sau đó lại đi khắp nơi thưởng thức cảnh đẹp. Rất tự nhiên, anh không có lý do gì để gặp cô, cũng tận lực không nghĩ đến việc gặp cô.

Chỉ là hôm nay, gặp mặt bằng cách này, cô vẫn xinh đẹp động lòng người như thế, nhưng con người cô không còn đơn thuần như trước nữa. Tuy rằng cô trước kia luôn tùy hứng nhưng rất đơn thuần, đúng là năm tháng làm thay đổi con người, ai cũng không thể chạy thoát được.

Anh rất thê lương phát hiện ra, anh đã sống được hai mươi lăm năm, có đến hai mươi năm luôn có hình ảnh của cô, anh chậm rãi lắc đầu, chỉ có thể thừa nhận đó là những tháng ngày quá mức tốt đẹp đối với anh.

6. Chương 3-1: Cực Phẩm Luôn Luôn Như Vậy (1)

Tô Thiển Oanh đứng ở ban công lầu hai của khách sạn, nhìn Lộ Thừa Hữu cùng Từ Độ Dao đi ra ngoài, động tác của bọn họ không thân mật lắm, nhưng cũng rất dịu dàng, Cô nghĩ tới hình dáng của Từ Độ Dao, những người bạn gái của anh đều có chung một bộ dáng, ôn nhu, nhã nhặn lịch sự, vừa thấy là muốn chọn làm vợ ngay. Thì ra anh vẫn còn thích kiểu con gái như vậy, cô còn tưởng anh nhất thời hứng khởi. Quả nhiên, mọi người đều cổ chấp. Cô cầm trong tay một ly trà sữa thơm lừng hương cây cỏ, cô rất thích hương thơm của cây cỏ, bất kể là uống cái gì. Cô thích nhất là vẫn là hương thơm của cỏ sữa, nước đá nhẹ nhàng trượt xuống cổ họng, vị ngọt nhẹ nhẹ, tuyệt đối không cảm thấy ngán.

Đôi khi nước đá trôi xuống bụng, cô cảm thấy tất cả đều tốt đẹp như vậy, sau đó mạnh mẽ đi xuống.

Cô đứng lại một chút, sau đó lại xuống lầu, cùng Tiêu Tổ Oanh tiếp khách, cô phần lớn chỉ gật đầu, không nói được lời nào. Thấy người tới không ngừng, Tiêu Tổ Oanh lúc này mới nhìn cô mở miệng: “Có vừa ý ai hay không?”

Tô Thiển Oanh lắc đầu.

Tiêu Tổ Oanh nhanh chóng thở dài: “Người con trai kia lớn lên cũng không tệ lắm.”

“Con cũng không muốn con của mình tai to mặt lớn giống anh ta.”

Tiêu Tổ Oanh lời kéo cô, có ý nhắc cô đừng nói nữa: “Đừng trông mặt mà bắt hình dong.”

Tô Thiển Oanh bĩu môi: “Dù sao thì con cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh bị tổng ra ngoài thôi.” (ý nói bị bắt có chồng)

“Ai bảo con không biết lo lắng chứ.”

Tô Thiển Oanh mở miệng thăm dò: “Mẹ này, nếu cả đời này con không tính đến chuyện kết hôn, mẹ sẽ thế nào?”

Tiêu Tổ Oanh xiết chặt tay cô: “Có phải con muốn làm mẹ tức chết hay không? Không bằng mẹ đem con nhét lại vào bụng, để mẹ khỏi tức giận như thế này nữa!”

Tô Thiển Oanh làm mặt quỷ, cô lui từng bước: “Không phải chỉ cần con kết hôn, mọi người có thể yên tâm hay sao?”

“Nếu chuyện đó không được, con đưa người kia về nhà cho chúng ta xem, chúng ta sẽ tư vấn cho con, nhất định phải tìm một người đối xử tốt với con. Người đó có thể không thông minh, cũng không có tiền, nhưng nhất định đối tốt với con. Cũng... đã nhiều năm rồi, chúng ta đều cưng chiều con, cái gì cũng tùy ý con, nhưng hôn nhân đại sự không thể tùy tiện.”

Tô Thiển Oanh gật gật đầu, lời nói rất ý nghĩa. Mẹ của cô thật sự muốn đẩy cô ra ngoài, dù sao sau vài năm nữa tuổi cô cũng đã lớn. Chính cô cũng biết, ngoại trừ gương mặt tương đối xuất sắc của mình, chuyện khác cô không có ưu điểm gì, cô không hiểu những thứ trên thương trường, ngay cả khi nghe người khác giảng giải bên cạnh cũng đều cảm thấy những thứ ấy vô cùng khó khăn, dù sao cô thật sự nghe không hiểu. Người con gái lấy về ngoài ra dùng đó là hạ sách, mấy ai có thể dựa vào việc này mà đạt được hạnh phúc, sau khi già đi, dung nhan cũng không còn nữa. Nhiều năm như vậy, cô cũng phát hiện ra bản thân bây giờ vẫn trắng tay, cô là một kẻ vô tích sự.

Năm đó cô cãi nhau kịch liệt với bố mẹ, nhất định phải đi ra nước ngoài. Tiếng Anh kém muốn chết, lúc còn đi học, nghe mọi người dùng tiếng Anh nói chuyện lưu loát, cô mới cảm thấy bản thân được bảo vệ tốt quá. Trong xã hội cạnh tranh bây giờ, cô giống như một con sâu một bình thường, cô nhớ rõ khi thầy giáo bắt cô đứng lên trả lời, mặt cô đỏ bừng, không hiểu thầy nói cái gì. Lúc đó cô mới hiểu được, cô thật sự không có một chút gì để kiêu ngạo. Rời khỏi căn nhà ấm áp cha mẹ cho mình, cô bị con người xuất sắc kia kích thích, cô chậm chạp hiểu ra, căn bản cô cũng biết tự ti.

Cô thức khuya, không ngừng trau dồi văn chương, làm cho lời nói của mình tốt hơn. Cô do dự một lúc lâu, sau đó đến gặp người nước ngoài hỏi vài vấn đề đơn giản. Ngay từ đầu đã áp ứng không yên nhưng sau đó đỡ hơn nhiều, lần đầu tiên cô cố gắng học tập như vậy, cuối cùng cũng có thể dùng tiếng Anh trò chuyện giống người khác. Lúc vượt qua bài kiểm tra, cô không có một chút vui sướng nào, cố gắng nhiều như vậy, hiện tại cũng giống như được hỏi đáp, cho nên cô không vui sướng, nhưng đặc biệt lại muốn khóc.

7. Chương 3-2: Cực Phẩm Luôn Như Vậy (2)

Tiệc rượu tổ chức đến tối, cô cố gắng gượng tạm biệt khách.

Tiêu Tổ Oanh lập tức đưa cho cô một đôi dép lê: “Nhanh thay đi, con mang giày cao gót lâu như vậy, chắc chán rất khó chịu.”

Tô Thiển Oanh trong lòng đau xót, đúng là chỉ có mẹ mới có thể để ý những chi tiết nhỏ như vậy, cô thay dép lê, nói: “Vẫn là mẹ đối với con tốt nhất!”

Tô Văn Uyên đi đến kéo Tiêu Tổ Oanh sang một bên, “Thế nào rồi?” Ông là cha, tuy rằng cũng quan tâm đến con gái, nhưng cuối cùng cũng không thân thiết với con bằng vợ, có vài việc còn phải nhờ vợ mình ra tay.

Tiêu Tổ Oanh nhún vai, “Thì cũng như vậy.”

“Ai cũng không vừa ý?” Tô Văn Uyên cũng lắc đầu.

Tiêu Tổ Oanh khẽ nhíu mày: “Chỉ trách ánh mắt con gái chúng ta dường như quá cao.”

Tô Văn Uyên gật gật đầu: “Từ nhỏ đã cùng tiểu tử Thừa Hữu lớn lên, nên ánh mắt chọn người chắc chắn sẽ rất cao. Anh cũng biết Thừa Hữu không tồi...”

Ông nói còn chưa xong, Tiêu Tổ Oanh lập tức cắt ngang: “Thừa Hữu rất tốt, bất luận là tính cách hay là đầu óc, nhưng em cảm thấy nó quá mức thông minh, con gái chúng ta ở cùng nó khẳng định chỉ có hại. Tuy rằng hôm nay nó nói không nhiều lắm, nhưng em cảm thấy trong ánh mắt không hề đơn giản. Hơn nữa hôm nay lại mang theo bạn gái đến, ở ngoài mặt nhìn như bình thường, nhưng nếu để ý kỹ một chút, hình như nó không có ý định giới thiệu. Mấy năm nay tâm tư cha mẹ của nó, nó chưa hẳn không biết, tuy rằng không nói gì, nhưng hành động hôm nay của nó rõ ràng nói với chúng ta đừng nghĩ đến việc để nó cùng Oanh Oanh đến với nhau.”

Tô Văn Uyên thấy điều ấy rất có lý, tuy rằng thật đáng tiếc, nhưng ông vẫn tìm cách: “Con gái hoàn hảo của chúng ta cũng không nghĩ ngợi gì.”

Tiêu Tổ Oanh nhíu mày: “Không biết có phải cảm giác của em không đúng hay không, em luôn cảm thấy Oanh Oanh thay đổi rất nhiều, hơn nữa hình như còn gặt chúng ta điều gì đó.”

“Con cái lớn rồi đương nhiên có suy nghĩ riêng, chúng ta cũng đừng làm phiền.”

“Điều này em biết.”

“Buổi tối em dành thời gian khuyên nhủ Oanh Oanh, cứ tiếp tục như thế này cũng không phải chuyện tốt.”

Tiêu Tổ Oanh gật đầu ra vẻ đồng ý, bà chỉ có một cô con gái, chỉ hận không thể đem những thứ tốt nhất đưa cho cô.

Lúc về đến nhà, Tô Thiển Oanh và Tô gia hoa cùng nhau nói chuyện phiếm. Cho đến khi xác định ông đã ngủ, cô mới kéo góc chăn, đi ra ngoài.

Mà tiêu tổ oanh cùng tô văn uyên đều ở trong sân, cô thở dài một hơi, cô mặc dù không thích nhưng vẫn phải đối mặt, không thể giống như trước kia, không thích điều gì là xoay người bỏ chạy. Tự nhiên như vậy, có lẽ trong lòng cô vẫn có chút gì đó, không hề tùy tiện nữa rồi.

“Ba, mẹ.” Cô đi tới, ngồi đối diện họ.

Tiêu Tổ Oanh liếc mắt nhìn chồng mình có ý xúi giục, sau đó bất mãn mở miệng: “Oanh Oanh, hôm nay có nhiều người như vậy, thật sự một người con cũng không có cảm tình?”

Tô Thiển Oanh thành thật gật đầu.

Tô Văn Uyển thấy con gái không bất mãn liền không nhắc lại chuyện cũ: “Không vấn đề gì, còn có nhiều người nữa mà, con gái của cha ánh mắt chọn người rất cao, từ từ chọn cũng được.” Những người này ông đều phải hỏi thăm, gia thế hay những thứ khác đều không cần để ý tới nhiều, chủ yếu là người đó không có vết nhơ nào.

Tô Tiểu Oanh vừa nghe, đầu ngẩng lên.

Tiêu Tổ Oanh liền tiếp tục: “Oanh Oanh, con nói một chút về loại người con thích đi, mẹ sẽ tìm cho con.”

“Ba mẹ quyết định là được rồi.” Thoạt nghe những lời này không có ý gì, nhưng đối với hai vợ chồng thì xem ra đây là biểu hiện của không kiên nhẫn.

“Oanh Oanh, đương nhiên chồng con thì con phải chọn chứ, mẹ nói một chút là được rồi.”

“Tốt nhất là lúc ly hôn thì không cần con cái, ..., ba mẹ hiểu rồi chứ!”

Tiêu Tổ Oanh nghĩ hổng rồi, con gái mình lại sắp phát tác tính khí khó chịu rồi.

Tô Thiển Oanh vừa nói xong liền cảm thấy dường như mình có chút quá đáng, bọn họ dù sao cũng chỉ vì nghĩ cho cô, nhưng câu nói quen thuộc “ta chỉ muốn tốt cho con” đặc biệt khiến cô thấy phản cảm, giống lời thoại phổ biến của vô số nam chính trên phim truyền hình “Anh nên bắt em làm gì bây giờ?” đều chán ghét như nhau, mỗi khi cô nghe thấy thì không nhịn được chửi rửa một phen sau đó luôn miệng lảm bảm: đần độn.

Cô tùy ý lấy ra một bức ảnh: “Đây này đây này.”

Tiêu Tổ Anh thấy cô không có hứng thú, liền trở về phòng, sau đó bất đắc dĩ nhìn chồng mình: “Con gái chúng ta chính xác là đến để đòi nợ.”

8. Chương 3-3: Cực Phẩm Luôn Luôn Như Vậy (3)

Quên đi, Tô Thiển Oanh nghĩ như vậy, liền cam chịu. Nhan sắc người con gái khi đến 25 tuổi cũng đã bắt đầu xuống dốc, cũng không thể đợi đến lúc thực sự tàn phai, rồi chê trách bản thân tại sao bây giờ mới lo những chuyện này, cuộc đời của cô, cô cũng đã hết sức cố gắng, tuy cũng k phải chịu quá nhiều đau khổ, nhưng cũng coi như đã có thể hiểu dc 1 chút nhân tình thế thái.

Tiêu Tổ Oanh làm việc rất hiệu quả, nhanh chóng sắp xếp mọi việc, mà Tô Thiển Oanh cũng vội vàng chạy tới.

Người thứ nhất: “Tô tiểu thư, tôi rất hài lòng về cô.”

“Anh phải nghĩ cho kỹ, tôi không có ưu điểm gì, sẽ không nấu cơm cho anh, sẽ không giúp được gì cho anh, thậm chí...”

“Không vấn đề, chỉ cần cô có thể sinh con là được.”

“Thế tại sao anh không đi tìm một con gà mái?”

Người thứ hai, “Tô tiểu thư, tôi tốt nghiệp từ một trường đại học nổi tiếng, được giáo dục rất tốt, hơn nữa hiện tại đang học ngành bác sĩ. Tôi nghe nói Tô tiểu thư mặc dù đã từng đi nước ngoài, nhưng học tập cũng không tốt lắm, để tư tưởng của chúng ta không bị khác nhau, tôi nghĩ tốt nhất Tô tiểu thư nên tăng cường việc học tập.”

“Bởi vì anh đi tìm người tốt nghiệp đại học danh tiếng, mà sai sót của tôi lại không học đại học. Chúng ta chắc chắn đã tìm nhầm người. Bác sĩ cho tôi biết tên được chứ?”

“Tô tiểu thư, cô đừng như vậy, tôi đối với cô không có ác ý, thậm chí rất hài lòng.”

“Nhưng tôi đối với anh lại có ác ý, thật sự không thích.”

Người thứ ba: “Tô tiểu thư, bữa cơm này, cô nói chúng ta nên ăn thế nào?”

“Dùng miệng ăn.”

“Ý của tôi là, nên làm theo luật AA thì tốt hơn đó.” (AA: chia đôi tiền)

“Được.”

Bữa cơm được ăn nhanh chóng, cho đến khi xong xuôi, Tô Thiển Oanh đột nhiên kêu lên: “Thật xin lỗi, hình như tôi không mang theo ví tiền.”

“Tô tiểu thư, cô làm sao có thể như vậy. Đã đồng ý thì phải thực hiện chứ, đây là phẩm chất tốt đẹp của người dân Trung Hoa được lưu truyền trên dưới mấy nghìn năm rồi...”

Tô Thiển Oanh kiên nhẫn nghe đối phương lảm nhảm, sau đó gương mặt cô lơ đãng. Ở bên cạnh, người nhân viên phục vụ kiên nhẫn nhắc nhở: “Ai là người tính tiền ạ?”

Tô Thiển Oanh nhú mày, “Cô nhìn thấy có người phụ nữ nào tới đây ăn mà tính tiền không?”

Người đàn ông kia vẻ không vui, vẫn không chịu nhận giấy tính tiền.

Lộ Thừa Hữu cùng Từ Độ Dao cũng ăn cơm cùng nhà hàng, nghe xong một lúc lâu, bây giờ mới đi tới, Từ Độ Dao cười cười: “Thật trùng hợp.”

Người đàn ông kia vừa thấy cô gặp người quen, liền mở miệng: “Hay là cô tới bọn họ mượn tiền để trả đi, tôi chỉ chịu một nửa, là ba trăm hai mươi tám đồng.”

Lộ Thừa Hữu nhú mày, rút ra mấy tờ từ trong ví tiền đưa cho người nhân viên. Tô Thiển Oanh lập tức giật lại rồi nhét lại vào tay anh: “Tôi và anh có quen biết sao? Ai cho anh xen vào việc của người khác?”

Cô hung dữ mở miệng, rồi chỉ vào người đàn ông trước mặt nói: “Mời anh tính tiền, bà đây hôm nay cho người một bài học, thế nào gọi là phong cách của trí thức.”

Nói xong, cô tức giận rời đi, người đàn ông kia sắc mặt trắng bệch cầm giấy tính tiền.

Lộ Thừa Hữu nhìn bóng lưng đang giận giữ của cô, anh lắc đầu rồi đuổi theo: “Cô đi đâu, để tôi chở cô về.”

Tô Thiển Oanh nhìn anh từ phía sau chạy tới liền từ chối: “Không cần làm phiền đến anh.”

“Đừng khách khí như vậy.” Anh hời hợt.

“Dù sao cũng là người ngoài, không phải làm phiền anh hay sao.”

Lộ Thừa Hữu không nói gì nữa, Từ Độ Dao nhìn anh: “Chúng ta đi thôi.”

Anh im lặng rời đi cùng Từ Độ Dao.

Tô Thiển Oanh chạy được vài bước, nghĩ còn tức giận, nên gọi cho Tiêu Tố Oanh: “Mẹ... mẹ còn giới thiệu cho con loại cực phẩm như thế này, cần thận con sẽ không thừa nhận mẹ nữa.”

9. Chương 4-1: Không Nghĩ Đến Sẽ Gặp Lại (1)

Từ Độ Dao thấy Lộ Thừa Hữu trầm mặc, không khí quá mức cứng ngắc, cô nghĩ nếu mình không nói gì, chắc anh vẫn trầm mặc như thế. Cô trước kia cũng từng thử im lặng xem anh có sốt ruột mà chủ động mở

miệng hay không nhưng mỗi lần đều chỉ rước lấy thất bại. Mà cô rút cuộc cũng phải thừa nhận, có lẽ tính cách của anh vốn đã vậy, thậm chí còn rất ít khi cười, thật sự là cô chưa bao giờ nhìn thấy anh cười rộ lên. Nhưng bình thường anh đều chỉ nhếch mép một chút, cho dù là khi thu được lợi nhuận lớn gì đó cũng chỉ cười rất nhẹ.

“Học tỷ rất thú vị”. Từ Độ Dao đánh giá nét mặt anh, sau đó cô đột nhiên nghĩ tới người mà cô gái gặp ở bệnh viện nhắc đến chính là Tô Thiển Oanh rồi.

Chỉ là cô cũng không cảm thấy quan trọng lắm, bởi vì vẻ mặt của Lộ Thừa Hữu khi gặp Tô Thiển Oanh cũng không có gì khác lạ, rất bình tĩnh, cứ như người xa lạ, thậm chí chẳng có bất đồng gì, điều này khiến cô bắt đầu thấy hoài nghi có lẽ cô gái ở bệnh viện cũng chỉ đoán mò mà thôi.

“Phải không?” Anh không đồng ý, cau mày: “Tại nhà hàng của người ta mà lại ăn nói như vậy, chẳng có tỷ thực nữ nào.”

Nhưng cái loại thực nữ này cũng chỉ là để người ngoài nhìn vào, ngược lại Tô Thiển Oanh luôn làm những gì khiến bản thân thấy thoải mái nhất, ít nhất cũng nhận thức được đó mới là cuộc sống có ý nghĩa. Nhưng cô sẽ không nói ra, hầu như đều thuận theo ý anh, nhưng hai người vẫn luôn trái ngược tư tưởng.

Từ Độ Dao thích hứng gió lạnh ở bờ sông như thế này, cô rất tò mò, tình yêu oanh oanh liệt liệt như thế nào mới có thể khiến anh thực sự cảm thấy kích động đến mức tự thiêu đốt bản thân.

“Anh trước kia cũng như vậy?”

“Cái gì như vậy?”

“Chính là vĩnh viễn yên ả như mặt nước không bao giờ gợn sóng, sẽ không có cơn gió nào khiến nó nhấp nhô.”

“Thế nào lại nghĩ như vậy.” Lộ Thừa Hữu bật cười: “Hiện tại anh đã không còn là một thiếu niên, có chuyện gì liền nóng nảy bộc phát ra ngoài, tất nhiên sẽ có lúc anh không thể kìm nén được tức giận, chỉ là cảm xúc như vậy đã rất lâu không có.”

Từ Độ Dao hiếu kỳ tiếp tục hỏi thăm: “Có thể nói về mối tình đầu của anh không? Em rất tò mò.”

Quả nhiên, Lộ Thừa Hữu hơi nhăn mày.

“Nếu anh không muốn thì có thể không nói”. Cô vẫn có thể lý giải được, dù sao nhiều người vẫn không thích nhắc đến vấn đề tình cảm trong quá khứ của mình.

“Thật ra cũng không có gì.” Anh nói một chút: “Có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của em, mối tình đầu của anh đến khá muộn, đó là học tỷ khóa trên, hơn nữa còn học cùng chuyên ngành.”

“Chắc chị ấy rất hướng ngoại, tính cách vui vẻ, cũng rất hấp dẫn người khác?”

Lộ Thừa Hữu suy tư một chút: “Hướng ngoại thì không rõ, tính cách rất điềm đạm, còn hấp dẫn người khác, nghe nói có rất nhiều người theo đuổi, hơn nữa, cô ấy hát cũng rất hay”

“Anh bị tiếng hát của cô ấy hấp dẫn sao?”

“Xem như vậy!”

“Thật không ngờ, mối tình đầu của anh lại là tình yêu chị em!” Từ Độ Dao trêu ghẹo.

Lộ Thừa Hữu cười lắc đầu: “Đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ chưa?”

“No no no” Cô dùng ngón tay lắc lắc: “Chuyện em hiếu kỳ chính là anh có làm loại chuyện điên cuồng gì theo đuổi người ta không?”

“Em vẫn nên cất sự tò mò đi thôi”.

“Vì sao?”

“Vì anh thực sự không có làm gì quá đáng cả.”

Hai người lại trò chuyện thêm một lúc, sau đó anh đưa cô về.

Mà Tô Thiển Oanh vẫn đang nguyên rửa cực phẩm vừa gặp ngày hôm nay, cô cố tình thêm mắm thêm muối kể lại sự việc ngày hôm nay, khiến cho ông nội Tô nhú mày, còn lên tiếng giáo huấn Tô Văn Uyên và Tiêu Tổ Oanh một hồi.

Tô Thiển Oanh quyết định, đánh chết cô lần sau cũng không đi xem mắt nữa, chỉ có tự làm xấu mặt mình.

Thực ra việc cô bực tức nhất chính là không ngờ lại gặp được Lộ Thừa Hữu ở đó, cô còn đang thể hiện bản chất “đàn bà chanh chua” nữa, càng không thể so sánh với Từ Độ Dao. Người ta vừa đáng điệu thực nữ, công dung ngôn hạnh hơn cô cả một khoảng cách xa, vừa nói chuyện đã lộ ra khí chất của người con gái trí thức hiện đại, sao có thể không ghen tỵ chứ.

Tô Văn Uyên và Tiêu Tổ Oanh thảo luận một chút, cuối cùng thống nhất không quản chuyện của con gái mình nữa, cô đã ở bên ngoài hai năm, cho dù có bức ép cô cũng vô dụng.

Tô Thiển Oanh bình thường sẽ không về nhà, cũng không ở cùng một thành phố, mỗi lần hỏi cô tại sao, cô vẫn luôn trả lời cho có lệ là muốn sống tự lập. Tuy rằng ba mẹ cảm thấy lý do này quá mức miễn cưỡng, cô ở nhà, bọn họ cũng không can thiệp quá nhiều vào cuộc sống riêng của cô, hơn nữa còn mua một căn hộ ở bên ngoài cho cô, để cô tùy ý đến đó sống, nhưng không biết vì cái gì cô luôn nhất định phải chạy sang thành phố khác, dù cũng không quá xa, đi lại cũng rất nhanh chóng dễ dàng, lên máy bay ngồi một lúc là đến.

10. Chương 4-2: Không Nghĩ Đến Sẽ Gặp Lại (2)

Chỉ là bọn họ không có hỏi lại nguyên nhân vì sao thâm lần nào nữa, mà cô cũng không để tâm quá nhiều.

Cô nằm trên giường ngẫm nghĩ, đến một ngày nào đó cô cũng phải lấy chồng! Nhưng biết gả cho ai bây giờ!

Cô lấy điện thoại ra, do dự mãi mới chạm tay xuống một cái tên quen thuộc: “Lạc Diệc Minh, lời nói lúc trước của anh còn hiệu lực không?”

“Lời nói nào?” Lạc Diệc Minh ở đầu dây bên kia có vẻ bực tức không biết người nào lại gọi đến quấy rầy giấc ngủ của anh, nhìn màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi, lại cảm thấy buồn cười, cô cũng có lúc chủ động gọi cho anh.

“Chính anh đã nói nếu đến ba mươi tuổi mà em vẫn gả được cho ai thì anh sẽ cưới em.” Cô đã quyết tâm, nếu như không gả được cho ai thì cũng vẫn còn một sự lựa chọn cuối cùng.

“Em không phát sốt đấy chứ!”

“Anh mới phát sốt!” Cô gào vào trong điện thoại: “Anh nói mà không giữ lời.”

“Chao ôi, em như vậy làm sao anh đảm nhận được. Rốt cục cũng cảm anh là người đàn ông tốt nhất với em trên thế giới này rồi sao?”

Tô Thiển Oanh đột nhiên cảm thấy rất sầu não: “Lúc trước anh mắng em là ngu xuẩn thật là đúng!”

“Đừng như vậy, đã xảy ra chuyện gì.”

“Nếu Lộ Thừa Hữu kết hôn, anh nhất định phải đến tham dự hôn lễ cùng em.” Tô Thiển Oanh tưởng tượng như vậy, tâm tình tốt lên rất nhiều.

Lạc Diệc Minh bình thường thoải mái nhàn nhã nghe điện thoại, lúc này đột nhiên trở nên chững chạc đàng hoàng hơn hẳn: “Anh đã sớm nói qua với em, Lộ Thừa Hữu không phải là người si tình, cho dù chọn bạn gái hay là cưới vợ sau này, cũng sẽ chọn loại thực nữ, đảm đang, em không sớm làm gì đi, bây giờ còn ở đây ân hận với ghen tị gì chứ.”

“Anh mới ân hận với ghen tị.”

“Được được được, là anh ghen tị, là anh ân hận.” Lạc Diệc Minh không muốn tranh cãi bất hòa với cô: “Anh ta có bạn gái hay là vị hôn thê?”

“Bạn gái.”

“Thế em lên cơn cái gì?”

“Em không lên cơn, đây là phòng trước.”

Lạc Diệc Minh lắc đầu: “Lúc này em nên xuất ra tất cả vốn liếng để bắt lấy Lộ Thừa Hựu mới đúng, chứ không phải ngồi đây nói những lời nhảm nhí này.”

“Anh giết em còn hơn.”

“Coi như quên đi, em tiếp tục làm con rùa rụt cổ đi! Nếu như thực sự có ngày như vậy, không cần lo lắng anh sẽ không tới, nhất định anh sẽ trở về để cười nhạo em. Chú rể kết hôn là Lộ Thừa Hựu, cô dâu lại không phải là em, nhìn cảnh này khiến anh rất hả hê.”

Tô Thiển Oanh xiết chặt điện trong tay, nghĩ đến đây khiến cô rất đau lòng.

Cô cúp điện thoại vẫn còn nghĩ nghĩ, muốn ở bên Lạc Diệc Minh, cũng tốt, cô sẽ phải rời khỏi nơi này, mỗi lần trở lại thành phố này đều khiến cô cảm thấy ngột ngạt. Qua vài ngày nữa sẽ trở về Xuyên Nhiên, cô đã có chủ ý của mình, bất luận là ai cũng không thay đổi được. Liên như vậy đi!

Hư hỏng cũng không sao cả, thành phố lớn như vậy nhưng cô không thể cảm nhận được cuộc sống của mình, cũng muốn không ai quấy rầy ai.

Ổn định lại tâm tình thật tốt, cô liền đề xuất với mọi người trong nhà ra ngoài chơi một chuyến, cả nhà có thể ở một chỗ vui vẻ. Tô Văn Uyên và Tiêu Tổ Oanh cũng không có ý kiến gì, chỉ là Tô Thiển Oanh không nghĩ đến ông nội cũng gọi cả nhà Lộ Chấn Vân tới. Cô ở ngoài mặt không có chút cảm xúc nào nhưng trong thâm tâm lại không ngừng cầu nguyện, Lộ Thừa Hựu lịch trình công tác dày đặc, nhất định sẽ không đến đi?

11. Chương 4-3: Không Nghĩ Đến Sẽ Gặp Lại (3)

Cô vừa mới cầu nguyện xong, Lộ Thừa Hựu đã lái xe đến, mà Lộ Chấn Vân và Đồng Hoàng Lệ an tĩnh ngồi trong xe.

Hai chiếc xe đồng thời đi trên đường lớn, Tô Thiển Oanh ngồi ở phía sau cùng ông nội và mẹ, cô không ngừng nhìn ra cây cối hai bên đường, khóe miệng hơi co rút một chút.

Mọi người đều băn khoăn chọn giữa đi Núi Ma Huyền hay là Biển Lập Phương, Lộ Thừa Hựu chọn đi Núi Ma Huyền, cũng không biết vì sao Tô Thiển Oanh nhất định đòi đi Biển Lập Phương. Tô lão gia chiều theo ý Tô Thiển Oanh, Lộ Thừa Hựu đứng một bên không tỏ thái độ gì, nghĩa trong tên, Biển Lập Phương là chỗ vui chơi dưới nước. Thật ra, lúc này Tô Thiển Oanh đã cảm thấy hối hận, cô rất ghét phải mặc áo tắm xuất hiện trước mắt mọi người, nhưng chính cô là người đam mê, vậy thì phải theo theo thôi.

Thích thú thưởng ngoạn cảnh đẹp thế nào cô đều không biết, nhìn bọn họ vui vẻ, trong lòng cô chỉ thấy chua xót. Chỉ có một sự việc ngoài ý muốn xảy ra, Tô lão gia có lẽ vì ở lâu trong nước, thân thể liền yếu đi, mọi người lại phải đưa ông đi bệnh viện. Tuy rằng chỉ là cảm mạo nhất thời nhưng cũng không dám xem thường, dù sao Tô lão gia tuổi cũng đã lớn, lại bị huyết áp cao, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra sự cố, ví dụ như người bị mắc bệnh tim, cho dù tại lúc này không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng lúc sau thì ai có thể đoán trước được.

Tô Thiển Oanh ở bệnh viện chăm sóc ông nội rất lâu, sau đó mới đi ra ngoài mua ít đồ ăn cho ông.

Cô vừa mới đi, Lộ Thừa Hựu liền đi tới trước mặt Tô lão gia: “Ông nội, đã tốt hơn chút nào chưa?”

“Vốn dĩ cũng không có gì, do các người nhìn gà hóa cuốc thôi.”

“Chúng ta đều lo lắng cho ông nội.”

Tô Lão gia trầm mặc một lúc: “Thừa Hữu, những năm gần đây, ông luôn xem cháu như cháu mình vậy, một mặt là vì cháu thông minh hiểu chuyện, mà mặt khác cũng là vì tâm tư của ông. Thân thể ông, ông rõ ràng nhất, đã nhiều năm như vậy cũng không còn sợ cái chết nữa, nhưng hiện tại ông chưa muốn mình phải ra đi.”

Tô lão gia lại thở dài: “Ông còn chưa nhìn thấy ngày bảo bối kia được che chở, tuy rằng bảo bối không hiểu chuyện, cũng không thông minh, suy nghĩ không kỹ càng mà hành động cũng nóng nảy. Tâm tư của ông nội, chắc cháu cũng hiểu được, cho nên trong tiệc sinh nhật ông nội mới bảo cháu mang bạn gái tới, việc cháu làm từ trước đến giờ đều rất kín kẽ, đến một giọt nước cũng không lọt được ra ngoài, chỉ không nghĩ tới bảo bối kia lại chủ động cự tuyệt, còn khiến chúng ta không có cách nào.”

“Ông nội, ông lo nghĩ nhiều rồi.”

“Thừa Hữu, thân thể của ông nội cũng không còn khỏe mạnh nữa, cháu có thể đáp ứng yêu cầu của ông, giúp ông chiếu cố Oanh Oanh được không?”

Lộ Thừa Hữu lại trầm mặc một chút: “Cô ấy sẽ tìm được người thích hợp.”

Tô Lão gia chỉ cảm thán: “Nhưng là, ông chỉ cần cháu, người khác ông không yên tâm.”

Lộ Thừa Hữu lại trầm tư: “Để cháu suy nghĩ.”

Tô lão gia nhìn Lộ Thừa Hữu: “Các người không cần quản ông, cũng đi ăn cơm đi!”

Tô Thiển Oanh thân nhiên cười cười: “Cháu đã ăn xong rồi!”

Tô lão gia nhíu mày, Tô Thiển Oanh liền quay sang nói với Lộ Thừa Hữu: “Anh đi ăn cơm đi, tôi ở đây giúp ông ăn cơm.”

Lộ Thừa Hữu chỉ gật đầu, không đáp lại cô, sau đó đi ra ngoài. Tô lão gia thở dài, Tô Thiển Oanh bưng cháo lên, múc một thìa đưa tới: “Ông nội, cháu dứt cho ông.”

Tô lão gia đành phải hé miệng. Cô nên quan tâm đến ông nội trước, đợi ông nội khỏe lại rồi tính sau, chỉ là không biết có thể trốn tránh được bao lâu, nếu như đã là trách nhiệm của cô, dù muốn trốn cũng không trốn được.

12. Chương 5-1

Cùng lúc đó, tại Lộ gia, Lộ Chấn Vân và Hoàng Lệ An đang ngồi thảo luận một chút, cũng không phải bọn họ suy nghĩ nhiều, từ sau khi kết thúc tiệc sinh nhật, Lộ Thừa Hữu vẫn luôn nói mình rất bận, nên chưa từng về nhà, bọn họ đã đồng ý cho anh ra ở riêng, dù sao con cái đã lớn, luôn muốn có không gian độc lập của riêng mình. Hơn nữa, từ khi tiếp nhận mọi việc ở công ty, Lộ Thừa Hữu luôn tận tâm tận lực, khác biệt hoàn toàn với những công tử con nhà nhà giàu khác, lúc nào cũng chỉ hận không thể chơi hết được mọi thứ hay ho trên đời, nhưng Lộ Thừa Hữu chưa bao giờ như thế.

Anh không đi du lịch, tuy rằng đã đi qua rất nhiều nơi, nhưng cũng chỉ là vì công việc mà thôi.

Những năm gần đây, nếu như thực sự phải kể ra những nơi anh đã đến, thì mới biết hình như không có nơi nào anh chưa đến.

Trước khi tiếp nhận công ty, anh thậm chí còn chưa bao giờ đi tàu hay máy bay, đến cả lần đi dò duy nhất từ trước đến giờ cũng là do lúc đó lớp học tổ chức du xuân. Cuộc sống của anh chỉ có thể dùng mấy chữ không thú vị để khái quát, nhưng anh cũng không để tâm. Phòng anh luôn luôn gọn gàng ngăn nắp, không có bất kỳ đồ dáy bẩn thỉu nào, mà anh vĩnh viễn có thể nhớ kỹ được mình để đồ ở đâu, không bao giờ bị mất thứ gì. Đương nhiên, anh cũng không thích người khác vào phòng của mình, càng đừng nói đến chuyện động vào người anh hay đồ của anh.

Mà Lộ Chấn Vân nhận thấy cuộc sống của anh luôn có quy luật như vậy, trước giờ sẽ không làm ra việc gì vượt quá quỹ đạo, cũng cho rằng anh sẽ luôn nghe theo sự sắp xếp của bọn họ về chuyện tình cảm. Nhưng mà, trong buổi tiệc lần trước anh lại mang theo Từ Độ Dao đến, rất ngoài ý muốn của bọn họ. Tuy rằng địa vị của Từ gia cũng không tồi, hơn nữa bọn họ cũng không phải người cổ hủ, chỉ là không hài lòng mà thôi.

Hơn nữa, bọn họ đều không nắm rõ tin tức gì của anh, ở trong lòng cũng có chút nghi ngờ, lại không nghĩ đến cuối cùng, anh lại mang vấn đề khó khăn này cho bọn họ.

Hoàng Lệ An nhìn chồng mình, càng ngày bà càng không hiểu rõ con trai mình. Mỗi lần nghe thấy người khác dùng giọng điệu hâm mộ nói con trai bà hiểu chuyện lại biết điều, bà không chỉ vui mừng mà còn chậm rãi lo lắng, bởi vì phát hiện con trai ngày càng xa cách với mình.

“Ông nói thử xem ý Thừa Hữu là thế nào?” Hoàng Lệ An cảm thán.

Lộ Chấn Vân cũng không cách nào lý giải, nhưng có một điểm khẳng định: “Nó cố ý!”

“Chẳng nhẽ nó biết chúng ta muốn tác hợp nó và Oanh Oanh ...”

“Không biết nó có biết hay không, nhiều năm rồi nó cũng không có bạn gái, cho nên chúng ta mới có ý nghĩ như thế.”

Hoàng Lệ An gật gật đầu: “Có lúc rất hi vọng nó có thể bộc lộ ra cảm xúc của mình, có thể si tình vì một cô gái nào đó đòi chết đòi sống, như thế tôi còn cảm thấy an ủi một chút, chứ không phải như bây giờ cái gì cũng không nói, lúc nào cũng bày ra một bộ dáng già dặn, trầm mặc.”

“Có người mẹ nào lại hình dung con trai mình như bà không?”

Hoàng Lệ An bĩu môi: “Ông cho rằng không phải sao?”

Lộ Chấn Vân cũng nhú mày, lúc này cửa đột nhiên bị đẩy ra, Lộ Thừa Hữu bước vào, lạnh nhạt chào hỏi: “Ba, mẹ”.

Biểu cảm của anh quá mức bình thường, nhìn qua là biết ba mẹ đang chờ mình về, liền hướng bọn họ đi tới. Anh bình tĩnh cầm lấy điều khiển từ xa, sau đó mở ti vi lên, cho dù có xem hay không cũng làm giảm bớt không khí cứng nhắc.

Hoàng Lệ An cười cười: “Rốt cuộc cũng trở về?”

“Đây là nhà con, tự nhiên muốn trở về thôi.” Lộ Thừa Hữu đáp dễ dàng.

Lộ Chấn Vân nói tiếp: “Tô lão gia thế nào?”

“Còn tốt”. Giọng điệu của anh vẫn lạnh nhạt, nghe không ra bất cứ cảm xúc gì.

Lúc này, Hoàng Lệ An lắc đầu, có chút vô hại: “Con rảnh rồi thì nên quan tâm nhiều đến Tô lão gia, dù sao trước đây ông ấy cũng chăm sóc quan tâm nhiều đến con.”

“Biết ạ.”

Lộ Chấn Vân cầm lấy một tờ báo, nhưng không đọc ra được cái gì: “Tô Lão gia có nói chuyện gì khác không?”

Lộ Thừa Hữu di chuyển sóng mắt: “Ba, mẹ, hai người có thể nói thẳng, không cần dò xét như vậy.”

Đã động đến đề tài này, Hoàng Lệ An cảm thấy không có gì sai lầm: “Lần trước, ở tiệc rượu, con mang cô Từ đến, rốt cuộc hai đứa có quan hệ gì?”

Lộ Thừa Hữu ra vẻ có chút ngoài ý muốn: “Con cho rằng mình đã thể hiện rất rõ ràng, bạn gái, chỉ đơn giản như vậy.”

13. Chương 5-2

Lộ Chấn Vân lại nói tiếp: “Các người đã phát triển đến mức độ nào?”

“Cũng chỉ là bạn bè nam nữ”. Lộ Thừa Hữ nhếch mắt: “Có vấn đề gì sao?”

Lộ Chấn Vân và Hoàng Lệ An không biết nên mở miệng thế nào, Lộ Thừa Hữ chủ động nói tiếp: “Cô ấy là một cô gái dịu dàng hiền lành, gia thế cũng ổn, nhân phẩm học vấn đều tốt, con cứ nghĩ ba mẹ sẽ thích cô ấy.”

Mấy câu nói liền như vậy, thành công ngăn chặn lời còn chưa kịp nói ra của bọn họ.

Hoàng Lệ An chu môi, nhưng cái gì cũng không nói nên lời.

Lộ Chấn Vân có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều: “Thừa Hữ, con đừng quên, bà nội Tô vì sao lại ra đi.”

Lộ Thừa Hữ chấn động, rồi lập tức bình tĩnh trở lại.

Anh cười tự giễu: “Những năm này, con cũng đã quan tâm đủ đến Oanh Oanh, cho dù lúc học trung học cũng coi cô là lý do để học trường A. Như vậy mấy năm, nếu chỉ để hoàn trả ân nghĩa, có lẽ vẫn chưa đủ, nhưng các người cũng không thể bắt con dùng cả cuộc đời để bồi thường. Nếu như dùng một lần cứu mạng con để không chế cuộc sống của con sau này, con thà rằng không sống tiếp.

Lộ Chấn Vân thở dài: “Thôi, con về phòng đi.”

Lộ Thừa Hữ đứng lên đi vài bước rồi nói: “Con chỉ hy vọng, cuộc đời con do con định đoạt.”

Không phải anh muốn làm gì oanh oanh liệt liệt, chỉ muốn có thể bình thản sống tiếp mà không phải dựa theo ý người khác. Anh có thể làm rất nhiều, cũng có thể thỏa hiệp rất nhiều, nhưng cuộc sống của anh, anh không thể, cũng không thể thỏa hiệp, bởi vì anh không muốn phải hối hận cả đời.

Mà anh so với người khác đều rõ ràng, Tô Thiển Oanh không hề thích hợp với anh, đã hai mươi năm bên cạnh nhau, nếu anh vẫn không nhận ra, thì anh cảm thấy mình quá thất bại.

Người con gái anh muốn không cần phải quá xinh đẹp, nhưng phải đoan trang hiền lành, sau khi anh mệt mỏi làm việc trở về nhà, cô có thể mang cho anh ly trà nóng, hay giúp anh đấm bóp bả vai mỗi như. Cô cũng không cần quá ưu tú, nhưng ít nhất phải có chung tiếng nói với anh, chứ không phải luôn cùng anh tranh cãi.

Chỉ đơn giản như vậy, nhưng Tô Thiển Oanh không phải, cô chỉ luôn thích người khác phải cưng chiều cô, cái gì cũng coi cô là trung tâm, người có thể cưng chiều cô mới thích hợp với cô, mà anh thì không phải người như vậy.

Tô lão gia ra viện, Lộ Thừa Hữ lái xe đến đón, đối với ông lão này, anh vẫn coi như ông nội của mình, bởi vì ông luôn đối xử tốt với anh, anh có thể dùng tâm để cảm nhận được.

Tô Thiển Oanh đang giúp ông nội thu dọn đồ đạc, đem quần áo gấp ngay ngắn. Lộ Thừa Hữ đứng một bên, lại có chút không hiểu rõ quan sát cô, sao cô lại thay đổi, trước kia cô không bao giờ để mọi thứ đúng chỗ, lúc nào cũng chạy loạn lên tìm đồ đạc, hơn nữa còn lấy cớ là: loạn thì loạn thật, nhưng nhìn như vậy mới thấy ấm áp.

Tô lão gia xem Lộ Thừa Hữ cũng tới, tâm tình rất vui mừng: “Ông đổ bệnh mấy ngày, thực là làm phiền Thừa Hữ, ngày nào cũng phải chạy đến đây.”

“Không có gì, hơn nữa nhờ cơ hội này cháu có thể lười một chút, còn phải cảm ơn ông nội ấy chứ.”

Tô Thiển Oanh đem đồ đạc cất kỹ vào mấy chiếc túi, cô vừa cầm lên, Lộ Thừa Hữ liền thuận tay tiếp nhận. Tay cô chỉ cách tay anh mấy milimet, cô hơi sững sờ, lông mi dài chột lóe lên, cô nhìn anh, không có cảm xúc gì đặc biệt, nhưng tim cô có chút lạc lõng.

Cô chạy đến bên Tô lão gia: “Ông nội, đi chậm thôi!”

“Chao ôi! Ông đâu có tàn phế, các người đừng coi ta như người tàn phế mà đối đãi chứ.”

“Oanh Oanh chỉ quan tâm ông nội mà thôi.” Lộ Thừa Hữu đi phía sau, giọng điệu không gần không xa.

Tô lão gia rất hưởng thụ tình hình hiện tại, đây là cháu gái ông yêu thương nhất, tâm tình vừa mới gọi mở, Lộ Thừa Hữu mở cửa xe ra, cô gái trên xe cười nói: “Ông nội, vừa rồi vốn định lên giúp ông, nhưng Thừa Hữu nói không cần, đành phải lười biếng ở lại đây.”

Tô lão gia thay đổi sắc mặt: “Không sao, vốn là không có chuyện gì.”

Tô Thiển Oanh từ đầu đến cuối không nói gì, chỉ giúp ông nội ngồi lên ghế sau. Lộ Thừa Hữu bật một ca khúc đã cũ, đây là bài ông nội thích nhất, Tô lão gia cười nói: “Vẫn là Thừa Hữu hiểu rõ ông thích gì nhất, không giống con bé này, chẳng hề biết ông thích cái gì.”

Lộ Thừa Hữu còn chưa có mở miệng, Từ Độ Dao đã tiếp lời: “Ông nội thích bài này sao? Ba con cũng rất thích bài này, hơn nữa luôn dạy con hát bài này, sau đó sẽ kể con nghe về những câu chuyện ngày xưa ...”

Tô lão gia bị khơi dậy hứng thú, lại cùng Từ Độ Dao bàn luận về vài sự kiện thời cách mạng.

Tô Thiển Oanh ở bên cạnh khước miệng hơi co rút một chút, những lời này cô đã nghe ông nội nói suốt hai mươi năm, rất nhiều lần, nói đi nói lại đều không thấy có gì thú vị. Nhưng Từ Độ Dao lại rất kiên nhẫn nghe, còn bày tỏ quan điểm của mình, khiến cảm tình của Tô lão gia đối với cô ngày càng tăng.

Tô Thiển Oanh mở cửa sổ ra.

Từ Độ Dao lại mở miệng: “Học tử, đừng mở cửa sổ, bệnh của ông nội mới khỏi, không nên ra gió.”

Tô Thiển Oanh không tiếng động đem cửa sổ đóng lại, mà Tô lão gia và Từ Độ Dao lại cùng nhau thảo luận tiếp về mấy nhân vật cách mạng nổi tiếng.

Tô lão gia hay nhắc tới Mao Trạch Đông, vừa nhắc tới liền thao thao bất tuyệt. Cứ như vậy, bầu không khí rất sôi nổi, mà Lộ Thừa Hữu cũng thấy thú vị, giữa đường còn đưa một chai nước khoáng cho Từ Độ Dao: “Nói lâu như vậy, uống nước đi.”

Từ Độ Dao ngại ngừng tiếp nhận bình nước, mà Tô lão gia lại tỏ vẻ không hài lòng: “Thừa Hữu đúng là có bạn gái liền quên mất ông nội, không thèm mời ông nội uống nước.”

Mọi người đồng thời cười, Lộ Thừa Hữu lạnh nhạt mở miệng: “Ông nội tốt nhất không nên uống nước lạnh.”

Tô Thiển Oanh nghe thấy lời anh nói, liền đem cảm xúc vừa trào ra của mình nhấn chìm xuống, từ đầu đến giờ, cô đều không nói lời nào.

Về đến nhà, Tô lão gia giữ bọn họ ở lại ăn cơm, bảo Lộ Thừa Hữu kêu ba mẹ anh tới, mọi người cùng nhau vui vẻ.

Từ Độ Dao lần đầu tới nơi này, tương đối hiếu kỳ liền hỏi Tô Thiển Oanh: “Học tử, mang em đi nhìn một chút được không?”

Thật ra nơi này không hề lớn, chỉ là cảm giác rất tốt, rất nhiều cây cối xanh tốt, Tô Thiển Oanh dẫn cô đi dạo một vòng. Từ Độ Dao nhận ra cô không hào hứng lắm, liền chủ động mở miệng: “Nghe nói chị và Thừa Hữu cùng nhau lớn lên?”

Thừa Hữu?

Tô Thiển Oanh chưa bao giờ gọi Lộ Thừa Hữu như vậy, lòng cô hơi chua xót: “Chúng ta ở gần nhau, cũng không có gì, quan hệ cũng không tốt.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh ấy chê tôi nghèo, chê tôi không đủ chê hiền lành.”

Từ Độ Dao cười: “Học tử thật biết chê cười.”

Bởi vì Từ Độ Dao có thể thấy được Lộ Thừa Hữu cho ghét bỏ người nào cũng sẽ không để đối phương nhận ra, anh đối với người khác đều cùng một loại cảm xúc, không quá đáng ghét cũng không quá thân thiết.

“Tại sao chị lại nghĩ vậy?”

“Tôi có quen một người bạn, khi tôi đi dự tiệc của người bạn đó thì chạm mặt anh ấy. Lúc ấy, có một vị khách uống say đụng chạm tôi, là Lộ Thừa Hữ ra tay cứu tôi.”

“Anh hùng cứu mỹ nhân?”

Tô Thiển Oanh tự giễu cười cười.

Lúc này, Tiêu Tổ Oanh tới kêu bọn họ đi ăn cơm.

Trên bàn ăn, bởi vì quan hệ giữa Từ Độ Dao và Lộ Thừa Hữ, Từ Độ Dao lại biến thành người dốt sô nhất, rất nhiều ánh mắt đều nhìn cô, hỏi cô vô vàn vấn đề. Mà Tô Thiển Oanh chỉ là yên lặng ở một bên ăn cơm.

Lúc gần kết thúc, Tô Thiển Oanh đột nhiên mở miệng: “Mẹ, ba, vốn định tìm cơ hội nói với hai người, bây giờ mọi người đều đông đủ ở đây, thế này cũng tốt. Con định ngày mai sẽ quay lại thành phố Xuyên Nhiên, có lẽ lâu lâu nữa mới trở về”.

Tiêu Tổ Oanh lập tức liền giận tái mặt: “Con mới trở về được mấy ngày? Thế nào đã muốn đi?”

Tô Văn Uyên cũng tỏ vẻ khó hiểu: “Oanh Oanh, một mình con ở xa như vậy, ba và mẹ con rất lo lắng. Đã trở về rồi liền không muốn con đi, con ở bên ngoài năm năm cũng đủ rồi. Nếu con không đồng ý ở cùng ba và mẹ, thì ít nhất cũng nên ở cùng một thành phố.”

Tô Thiển Oanh ái ngại: “Mẹ, ba, con biết hai người yêu thương con, cho nên rất lo lắng cho con. Lo lắng con ăn không no, lo lắng con mặc không ấm, lo lắng một mình con ở bên ngoài có thể bị người khác làm khó dễ. Nhưng con muốn nói là con sống ở thành phố Xuyên Nhiên rất ổn, ở đó con cũng có một công việc, có lẽ không tính là tốt, nhưng ít ra cũng đủ khả năng chi trả các chi phí sinh hoạt và những thứ khác. Con muốn sống một cuộc sống khác, chứ không phải suốt ngày làm bông hoa trong nhà kính, chỉ có thể dựa vào sự chăm sóc của mọi người mà lớn dần lên.”

Tiêu Tổ Oanh chưa xót, “Oanh Oanh, con đi xa làm gì? Muốn độc lập muốn sinh hoạt, ở đây cũng có thể. Cũng có thể khiến chúng ta yên tâm một chút.”

Lộ Chấn Vân và Hoàng Lệ An thấy thế, cũng bắt đầu khuyên Tô Thiển Oanh: “Oanh Oanh, con đi xa như vậy, ba mẹ con lại chỉ có duy nhất một đứa con gái là con, con như vậy sẽ khiến họ đau lòng.”

“Cô Chú, cháu không phải, chỉ là...”

Tô lão gia ho khan vài cái: “Ăn cơm ăn cơm, đừng nói chuyện không hay.”

Là như vậy, cho dù Tô Thiển Oanh còn mơ tưởng muốn nói thêm gì nữa, nhưng bây giờ cũng không thể nói tiếp.

Cô có chút ử rữ, nhưng lúc này Lộ Thừa Hữ lại vươn đầu gấp cho cô chút thức ăn, là món cô thích. Cô ngẩng đầu nhìn anh, đáy lòng chưa xót không thôi, ở trong lòng lại tự hỏi: nếu như em đi, anh có thể giữ em lại hay không?

14. Chương 6-1

Tô lão gia ở cùng Từ Độ Dao chỉ một buổi chiều ngắn ngủi, liền không nhận được cảm thán, ánh mắt của Lộ Thừa Hữ quả thực chưa bao giờ nhắm. Ông lại nhìn xem Tô Thiển Oanh, bình thường thông minh không biết đều đi nơi nào hết, vừa đến thời khắc mấu chốt liền trầm mặc không nói, cũng không hiểu cô đang suy nghĩ gì. Phải chăng là cô đã lớn rồi, liền có nhiều tâm sự trong lòng.

Đối với Từ Độ Dao, tuy rằng ông cảm thấy rất tốt, nhưng so với hạnh phúc của cháu gái mình, vẫn là cháu gái quan trọng hơn.

Bởi vì mọi người đều phản đối, Tô Thiển Oanh cũng không dám lỗ mãng, không đề cập đến vấn đề này lần nữa. Chỉ là tâm tình cô không được tốt, cả ngày vất vưởng buồn bực.

Chán quá, cô lại có hứng thú hỏi Tiêu Tổ Oanh mấy năm vừa rồi như thế nào, thích cái gì nhất, thích đi nơi nào nhất, hỏi mãi đến mức bướng bỉnh. Tiêu Tổ Oanh bị cô hỏi đến phiền, liền đi gặp Tô lão gia, lại lặp lại những câu hỏi như vậy.

Mà thời điểm này, Tô lão gia liền cảm thấy, cần phải trưng cầu ý kiến của những người khác để xem cô cháu gái này đang nghĩ gì. Thế là ông lại kêu Lộ Chấn Vân và Hoàng Lệ An tới, mọi người cùng nhau đưa ra đối sách, sau đó cứ như vậy mà thực hiện.

Sau đó, Tô Thiển Oanh bị gọi đến thư phòng.

Tô Thiển Oanh thực ra cũng cảm thấy mấy ngày nay bọn họ rất kỳ lạ, nhưng chuyện buôn bán trên thương trường của bọn họ cô vốn chẳng hiểu gì, hơn nữa cô hiện tại cái gì cũng tự mình học lấy, chỉ cần không làm phiền bọn họ là được. Dù sao cô luôn cảm thấy con người trước đây của mình rất phiền toái, cũng làm khó bọn họ lại không hề ghét bỏ cô chút nào.

Người mở miệng trước là Tô lão gia, thân là trưởng bối lớn nhất, lời nói của ông lúc nào cũng rất uy quyền: “Oanh Oanh, lần này gọi cháu tới, có một số chuyện. Nếu không cũng sẽ không phiền đến cháu, vốn không nên nói với cháu, nhưng ông nghĩ, cháu cũng là một phần của gia đình, nên cũng có quyền được biết.”

Đây là lần đầu tiên ông nội trịnh trọng như vậy, tâm trạng của Tô Thiển Oanh lập tức căng thẳng. Ý nghĩ duy nhất trong đầu cô lúc này là, bệnh tình của ông nội không cách nào chữa khỏi, rất nghiêm trọng. Hoặc là ba mẹ cô đã xảy ra chuyện gì lớn, bình thường luôn giả vờ ân ái, bây giờ không thể tiếp tục được nữa liền muốn lật bài. Hoặc là cô không phải con ruột của bọn họ, hiện tại con ruột của họ trở về, cho nên muốn nói chân tướng với cô. Trong đầu cô liên tục chạy qua một loạt ý tưởng, khiến cô cũng toát mồ hôi lạnh.

Lúc này Tô lão gia mở miệng lần nữa: “Công ty có vấn đề lớn, có người ác ý muốn thu mua cổ phần của Đông Lâm, còn ở sau lưng chúng ta cạnh tranh đấu thầu, khiến Đông Lâm tổn thất nghiêm trọng.”

Tô Thiển Oanh thở ra một hơi, thế nhưng cảm thấy tin tức này cũng không phải nghiêm trọng lắm, lại tự cảm thấy bó tay với những tưởng tượng cầu huyết vừa rồi của mình.

Tô Văn Uyên và Tiêu Tổ Oanh thấy cô cả nửa ngày đều không có phản ứng, cho rằng cô bị dọa không nhỏ, không nhịn được khẽ gọi: “Oanh Oanh, đừng quá lo lắng, thật ra cũng không đặc biệt nghiêm trọng.”

Tô Thiển Oanh sửng sốt: “Con phải làm gì? Con nên làm cái gì?” Cô có chút xấu hổ cúi đầu: “Thực xin lỗi, con cái gì cũng không tốt, bây giờ chẳng thể giúp được gì, Công ty xảy ra chuyện, cũng chỉ có thể đứng nhìn.”

Tô Văn Uyên lúc này sửng sốt, con gái mình đã lớn từ khi nào mà ông chưa nhận ra: “Con gái, con thật là..., chúng ta gọi con tới là hy vọng con có thể trợ giúp công ty cải tử hoàn sinh.”

Tô Thiển Oanh ngẩng đầu, cô cau mày: “Con có thể làm cái gì?”

Tiêu Tổ Oanh nhìn con gái: “Trên thương trường, chuyện như vậy xảy ra rất nhiều, phương pháp giải quyết cũng rất nhiều, nhưng cách tốt nhất chính là liên kết. Liên kết có khả năng làm thay đổi tầm nhìn của giới truyền thông, đồng thời cũng có thể kéo giá cổ phiếu tăng trở lại, cùng lúc đó có thể khiến quan hệ với các đối tác ổn thỏa và vững vàng hơn.”

15. Chương 6-2

Tô Thiển Oanh giờ phút này bị chấn động không nhẹ: “Liên hôn? Con?”

Cô cảm thấy rất buồn cười, nhưng cũng không nói được gì, cô nhìn bọn họ: “Ai? Các người nhìn trúng ai?”

“Con cũng biết, là Thừa Hựu.”

Tô Thiển Oanh mạnh mẽ đứng lên, “Không phải anh ta có bạn gái sao? Như vậy thật quá đáng, còn không phải là ép buộc sao?”

Tô lão gia khẽ nhủ mảy: “Chúng ta và chú dì con nói qua, bọn họ cũng đồng ý.” Ông tạm dừng một chút: “Con cũng nói chỉ là bạn gái, không phải vợ, có gì nghiêm trọng đâu.”

Tiêu Tổ Oanh lạnh nhạt mở miệng, “Chúng ta chỉ có duy nhất một đứa con gái là con, không hề muốn ép con, con hãy suy nghĩ cho thật kỹ.”

Đây mới là câu nói khiến cô thấy chua xót nhất, chỉ có duy nhất một đứa con gái.

Cô chua xót đau, cô vẫn biết chính mình rất ích kỷ, đồng thời cũng rất trẻ con. Lúc cô mười tuổi, Tiêu Tổ Oanh luôn luôn bận bịu đột nhiên lại trở về, cô còn cho rằng mẹ là trở về vì quan tâm mình mình. Đến lúc sau đó, Tiêu Tổ Oanh mở miệng hỏi nằng: “Oanh Oanh thích có em gái hay em trai?”

Cô liền giết mình, cũng mất hết tin tưởng vào ba mẹ. Thì ra ba mẹ trở về chỉ bởi vì mẹ cô vừa mang thai, buổi tối cô đứng ở cửa phòng, nhìn chằm chằm ánh đèn trong căn phòng của ba mẹ. Vẫn là phòng của ba mẹ, nhưng sắp có thêm một đứa trẻ mới, ba người họ sẽ tạo thành một gia đình mới. Ba mẹ sẽ đem yêu thương chăm sóc đối với cô cho một người khác, nghĩ như thế khiến cô chán ghét em bé sắp sinh, cũng không còn gần gũi ba mẹ mình nữa.

Chỉ có mười tuổi, cô liền bắt đầu yêu sớm, đối phương là học sinh giỏi toàn diện về nhiều mặt, thế nhưng thành tích lại đột nhiên giảm xuống tệ hại vì cô. Ba mẹ của đối phương tìm tới cửa, cô lại không có lấy một điểm áy náy. Mãi đến khi Tiêu Tổ Oanh và Tô Văn Uyên bị giáo viên gọi lên trường học, bọn họ liền hỏi cô tại sao lại không hiểu chuyện như vậy. Trong cơn tức giận cô liền mở miệng: “Các người quản con làm cái gì? Dù sao cũng có những đứa trẻ khác, còn quản con làm gì? Không muốn các người quản, cứ để con tự sinh tự diệt thôi.”

Sau này, rốt cuộc cô không có nghe về em bé sắp sinh nữa, chỉ là ngẫu nhiên một lần nghe thấy Tô lão gia thở dài: thực hi vọng Oanh Oanh có thể suy nghĩ vì người khác một chút.

Mãi về sau sau, cô mới biết, đứa bé không phải không thể sinh, mà là Tiêu Tổ Oanh đến bệnh viện để phá thai.

Rất nhiều năm sau đó, cô vẫn còn áy náy bản thân rất ích kỷ, đã làm thương tổn quá nhiều người. Nếu như cô cảm thấy ba mẹ cho mình thêm một em bé chính là tàn nhẫn với cô, nhưng việc mẹ cô xoá sạch đứa bé, cũng một loại tàn nhẫn, còn gì đau đớn hơn việc phải tự tay giết chết cốt nhục của mình. Chỉ là khi đó cô còn quá nhỏ, ích kỷ đã ngấm vào đến tận xương, biến thành thứ vũ khí bén nhọn sẵn sàng đâm thương người khác.

Mà ba mẹ trước giờ không hề nói lại việc này trước mặt cô thêm lần nào nữa, nhưng cô lại vẫn nhớ được rõ ràng như vậy.

Có những sự hối hận rất muộn màng, khiến cô không thể làm gì, từ từ biến thành vết thương, rồi dần dần lên men, cứ mỗi lần nghĩ đến lại thấy đau.

Tô Thiển Oanh nhìn mẹ mình: “Con không sao, không cần suy xét, đã là một phần của Tô gia, thì phải có trách nhiệm với Tô gia, con đồng ý.”

Tô lão gia và Tô Văn Uyên đã nghĩ cô sẽ nhiệt liệt phản đối, còn đã suy nghĩ đến đối sách tốt nhất, lúc này ngược lại không biết nên phản ứng ra sao. Chỉ là Tiêu Tổ Oanh lạnh nhạt mở miệng: “Oanh Oanh thật là hiểu chuyện.”

“Cũng vĩnh viễn không thể đem em bé quay lại?” Cô tự giễu cười cười.

Chỉ là, trở lại gian phòng, cô hung hăng cấu véo chính mình, rất đau, chứng minh vừa rồi mọi việc đều là chân thật. Đáp ứng được nhẹ nhàng như vậy, nhưng lại không biết làm sao thực hiện được? Chẳng nhẽ chạy đến trước mặt Lộ Thừa Hựu nói: “Tôi muốn gả cho anh, anh có hứng thú với tôi không?” Như vậy thật ngốc, cô mới không muốn như vậy. Nhưng hiện tại anh đã có bạn gái, quân tử nhất định không thể một chân đạp hai thuyền, mà chính mình phải làm thế nào đây?

Nhờ chú dì nói, suy nghĩ này vừa xuất hiện, cô liền tự mình bác bỏ, không muốn người khác nhúng tay vào. Vĩnh viễn là chính mình chán ghét làm tiểu thư nhà giàu, cô không thích, cũng không bao giờ muốn.

Đêm này, cô không hề mất ngủ, ngược lại ngủ rất ngon. Bởi vì những năm gần đây, cô luôn rõ ràng quan điểm, bất luận ra sao, muốn đi đối mặt, thì phải đưa ra một trạng thái tốt nhất.

Coi chưa từng có nghĩ qua, muốn đi tìm Lộ Thừa Hữu, sau đó lấy tư thái như vậy. Liên hôn này, hai chữ thật buồn cười, nhưng cô đã đáp ứng, thì sẽ không lùi bước. Tất cả khản trương cùng sợ hãi nửa nọ nửa kia, cô không muốn suy nghĩ quá nhiều.

Sau đó, cô mới phát hiện, đến số điện thoại của anh, cô cũng không có. Sự thật này khiến cô nghĩ đến 5 năm xa cách giữa anh và cô, không chỉ là thời gian, không chỉ là không gian, mà tâm tình hai người cũng đã sớm bất đồng.

Đây là lần đầu tiên cô tới công ty của anh, từ bên ngoài có thể thấy có bao nhiêu đồ sộ. Mà điều khiến cô khó xử nhất là, cô vừa tiến vào đại sảnh liền trực tiếp bị ngăn lại. Cô giải thích rất lâu, đối phương mới gọi điện thoại, sau đó qua nhiều tầng, cuối cùng mới đến thư ký riêng của anh. Thư ký lại gọi điện lại hỏi Lộ Thừa Hữu, cứ như vậy khiến cô phải chờ đợi rất lâu

Nếu như cô biết Lộ Thừa Hữu rất chán ghét việc ở trong phòng làm việc nói chuyện riêng, có lẽ sẽ không chọn lúc này mà tới.

Tô Thiển Oanh vừa đi vừa chạy vào thang máy, lại ngu ngốc nghĩ thang máy chậm một chút, nhưng cuối cùng vẫn đến.

Đến bên ngoài phòng làm việc, thư ký còn khéo léo muốn thông báo trước, sau đó mới cười mời cô vào trong. Trong nháy mắt đó, rất nhiều tự ái và để ý nổi lên trong đầu cô, ở bên ngoài cô chỉ là một người bình thường, cái gì cũng không phải.

Cô đẩy cửa ra, Lộ Thừa Hữu đang ngồi ở vị trí của anh, mắt không ngừng liếc nhìn văn kiện trước mặt, tay không ngừng lật trang. Tựa như không hề phát hiện ra cô, chỉ ít thì anh cũng không hề ngẩng đầu. Cô vẫn cảm thấy anh mặc âu phục tuy rằng nhìn rất chuyên nghiệp và có khí chất, nhưng lại vô hình có cảm giác xa xôi. Mà giờ phút này, chính cảm giác như vậy, cô không tiến về phía trước mà vẫn đứng ở cửa đánh giá dáng vẻ bận rộn của anh. Như vậy anh cũng không biết, có lẽ chính trong giây phút này, cô đã nhìn rõ khoảng cách giữa anh và cô. Cảm giác mãnh liệt khiến cô đột nhiên cảm thấy việc mình tới đây đúng là một sai lầm lớn.

16. Chương 6-3

Đột nhiên, Lộ Thừa Hữu dừng tay một chút, ngẩng đầu nhìn cô. Động tác của anh vẫn tự nhiên như vậy, lại khiến cô cảm thấy không gian bỗng chốc thật chật hẹp. Anh cứ nhìn cô như vậy, không nói được lời nào, cô cũng không nói chuyện, tay hơi hơi run một chút.

Lộ Thừa Hữu hơi nhíu mi, tựa như có chút kinh ngạc, anh cho rằng cô vẫn chẳng quan tâm đến cái gì bao giờ, tại sao cô lại thay đổi.

“Em tới thường thức tôi làm việc sao?” Anh hơi hơi nhíu mày, động tác trong tay ngừng lại.

Cô lúc này mới đi về phía anh, ngồi xuống chiếc ghế gần anh nhất, sau đó nhìn thoáng qua bốn phía: “Anh vẫn thích phong cách như vậy.”

“Khác sở thích của em rất nhiều.”

Cho dù là sự thật, cô cũng không muốn anh nói ra như thế.

Cô bĩu môi, tính trẻ con lại nổi lên: “Thì sao?”

“Em tới cùng tôi thảo luận vấn đề này sao!”

Cô không dám nhìn cảm xúc trong mắt anh, tay lặp lại xoắn xuýt: “Cái này, hiện tại anh không vội chứ!”

Lộ Thừa Hữu mấp máy môi, tựa như có chút bất lực: “Nếu như vậy, em sẽ trực tiếp đứng dậy đi thẳng quẹo trái ra cửa chứ?”

“Sẽ không.”

“Vậy sao còn hỏi?”

“Tôi chỉ muốn suy nghĩ thật kỹ trước khi nói...” Cô mấp máy môi: “Cái này, tôi nghe ba mẹ tôi nói, gần đây công ty nhà tôi xảy ra chút chuyện, anh có thể ra tay giúp đỡ không?”

Lộ Thừa Hữu trầm mặc một chút, đến lúc không thể kiên nhẫn được nữa mới mở miệng: “Tôi cam đoan, nếu em đi yêu cầu người khác giúp đỡ mình như vậy, người ta sẽ đuổi em về nhà sớm.”

Tô Thiển Oanh bị nói như vậy có chút xấu hổ, mím chặt môi không nói chuyện.

Lộ Thừa Hữu liếc nhìn cô, sau đó lại nhìn thoáng qua thời gian ở góc phải màn hình máy vi tính: “Ăn cơm chưa, xuống dưới lầu ăn cơm?”

Tô Thiển Oanh rốt cục có cơ hội đứng lên, tuy rằng bất bình, nhưng vẫn cùng anh rời đi.

Cô nghe lời, quả là chuyện hiếm có trên đời.

Tô Thiển Oanh không ngừng quấy đảo đồ ăn trên bàn, dưới loại tình huống này, cô thực sự không biết nên nói thế nào.

Lộ Thừa Hữu nhìn thấy cô như vậy, chẳng còn tâm tình ăn uống gì nữa, anh lại nói: “Em muốn nói gì thì nói thẳng đi.”

“Bạn gái anh đâu? Sao không ở cùng một chỗ?”

Lộ Thừa Hữu nhin xuống xúc động khi nghe câu nói trời ơi đất hỡi của cô: “Mỗi người đều có việc riêng của mình, không cần dính cùng một chỗ.”

Cô bĩu môi, nhỏ giọng mở miệng: “Nếu tôi khẳng định ngày nào cũng dính một chỗ thì sao?”

Lộ Thừa Hữu nhướng mắt: “Em quan tâm tới cả sinh hoạt cá nhân của tôi sao?”

“Không phải, chỉ muốn hỏi anh, các hai người có định kết hôn không?”

“Cái này, liên quan gì đến em?”

“Chỉ hỏi một chút.”

“Ý tứ không trọng yếu, tôi có thể không trả lời.”

Tô Thiển Oanh ngẩng đầu thấy anh tiếp tục ăn cơm, vô cùng thương tâm thở dài: “Cái này, tôi vừa mới nói cái gì, anh nghe rõ ràng không?”

“Em nói được rất nhiều.”

“Chính là, công ty xảy ra vấn đề.”

Lộ Thừa Hữu buông đũa xuống: “Tôi còn cho rằng em vẫn chưa chịu nói vào trọng điểm.”

“Anh đã biết?”

Sự thật là anh không chỉ biết, hơn nữa tối hôm qua còn bị Lộ Chấn Vân và Hoàng Lệ An gọi về khuyên nhủ rất lâu, cô trở về, anh như thế nào cũng cảm thấy rất ngoài ý muốn. Cũng biết mục đích của cô, chỉ là đối cô biểu hiện như vậy, khiến anh không biết làm thế nào.

“Cho nên?”

Tô Thiển Oanh giống như vẫn không rõ ràng tình huống hiện tại: “Anh không có biện pháp gì? Tình huống như vậy, anh có thể đưa tay giúp đỡ mà?”

“Bằng cái gì?” Lộ Thừa Hữu cảm thấy rất buồn cười: “Cho tôi một lý do thuyết phục.”

“Quan hệ hai nhà”

Lộ Thừa Hữu lắc lắc tay: “Cái quan hệ này phù hợp với học sinh tiểu học hơn.”

Tô Thiển Oanh hiện tại hoàn toàn hồ đồ: “Ý anh là gì? Chính là không đồng ý giúp đỡ?”

Lộ Thừa Hữu cảm thấy làm gì cũng phải có tất yếu: “Tại thương trường, nếu em muốn yêu cầu người khác giúp đỡ thì ít nhất cũng phải trình bày được là giúp đỡ bằng cách nào, đối phương có thể nhận được lợi ích gì, lúc đó mới có thể nói đến hai chữ ”giúp đỡ”.

Cô chu chu mỏ: “Anh muốn cái gì?”

“Em xác định đã hiểu ý anh ?”

“Chẳng lẽ không phải anh muốn có điều kiện gì mới chịu giúp đỡ?”

Lộ Thừa Hữu co rút khóe miệng một chút: “Thôi, em muốn anh giúp thế nào?”

Tô Thiển Oanh nhắm lại mắt: “Mẹ tôi nói, nếu như chúng ta kết hôn, có thể thay đổi tiêu điểm của truyền thông, hơn nữa giá cổ phiếu của hai bên sẽ tăng như thuyền gặp nước. ”

Lộ Thừa Hữu rất bình tĩnh nhìn cô: “Sao em có thể nghĩ là tôi có hứng thú?”

Tô Thiển Oanh nhìn đồ ăn trên bàn, tâm lý đau xót, cô đứng lên: “Không đồng ý liền không đồng ý, lại không phải tôi cầu xin anh, đừng ra vẻ kiêu căng ngạo mạn. Anh không đồng ý, tôi còn vui sướng không kịp!”

Khóe miệng Lộ Thừa Hữu tràn ra ý cười: “Vừa lúc, bớt được phiền toái .”

17. Chương 7-1

Tô Thiển Oanh ngọt ngào rời đi, tâm tình vô cùng phiền muộn, cô càng nghĩ càng không thông, vì sao lần nào đứng trước mặt Lộ Thừa Hữu cô cũng hèn mọn như vậy. Hơn nữa, trong lòng cô hiện tại có chút sợ anh. Loại cảm giác anh có với cô chỉ là xem thường, chắc lúc nào nhìn cô anh cũng nghĩ đêbs việc ngoài kia những kia những người cầm đầu cầm cổ, cố gắng làm việc kiếm tiền, rồi thành công, thăng tiến ngày càng nhiều, cô sao không nghĩ đến bản thân mình mà biết xấu hổ một chút. Cho nên mới nói, ba mẹ cô không biết để mắt ở đâu, vì sao lại sinh ra một đứa con gái ngu ngốc như cô.

Quả thật là ba mẹ cô cũng rất tốt, ngay cả cô cũng có thể giáo dục và nuôi nấng đến tận giờ. Ở Xuyên Nhiên, cô cũng hay bị khinh thường vì công việc của mình, cô chỉ là một người đánh máy, từ lúc bắt đầu tiền lương vốn vẹn có hơn một ngàn, đến bây giờ đã được ba ngàn, nhiều hơn chả đáng là bao, cô kiêu ngạo như thế nhưng lại thực sự cảm thấy công việc này rất vui vẻ. Mức sống ở Xuyên Nhiên cũng không cao, cô chẳng chịu tiết kiệm cũng sống được đầy đủ qua ngày. Một lần Lạc Diệc Minh đã đánh giá cô: cô chính là loại người dù phải chịu thiệt, khổ sở hơn một chút cũng nhất định không muốn thay đổi bản thân mình.

Có lẽ thực sự là, lúc cô không có nhiều tiền thì sẽ nghĩ làm cách nào để tiết kiệm được nhất có thể, nhưng người khác không như vậy, họ sẽ nghĩ ra cách để kiếm được nhiều tiền hơn.

Từ một lần đã lâu rồi, lúc cô vừa rời đi xa, có một lần gặp được Lạc Diệc Minh, anh nhìn cô với vẻ khó tin: Tô Thiển Oanh, bộ dáng bây giờ của em khiến anh rất hoài nghi không hiểu tại sao lúc trước mình lại đi yêu em?

Mà cô chỉ trả lời là: cảm ơn anh lúc trước yêu em, nhưng tiếc quá, em chưa bao giờ yêu anh.

Khiến Lạc Diệc Minh tức giận không ít.

Cô lại trên đường một lúc, cô cảm thấy mình rất bất lực, đã lâu rồi cô và Lộ Thừa Hữu không gặp mặt riêng. Trước kia thường nghe người ta nói tức giận sẽ làm cho sức khỏe không tốt, hiện tại mới phát hiện đúng là như vậy, chỉ ít như bây giờ cô bị Lộ Thừa Hữu làm cho tức giận đến mức hít thở cũng khó khăn.

Cô vừa đi vừa nghĩ: xem đi, đã biết rõ là anh ta ghét bỏ mình.

Cô bữu môi, lúc này mới lái xe về nhà.

Đối với nhiệm vụ không thể hoàn thành này, cô có chút chút áy náy, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều.

Cô vừa mới trở lại biệt thự, Tiêu Tổ Oanh liền ra đón: “Oanh Oanh, con thật tốt?”

Cô nghi ngờ nhìn thoáng qua mẹ của mình “Sao mẹ lại nhìn con như vậy?”

“Sao nào?”

“Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.”

Tiêu Tổ Oanh cười lên, chẳng nhẽ bà không biết trong đầu cô đang nghĩ gì “Con ra đi dùng dùng khí thế, sao rồi?”

“Cái gì sao?” Cô cúi đầu nhìn mũi chân mình: “Đừng nhìn con như vậy, hôm nay con không đi tìm Lộ Thừa Hữu.”

Tiêu Tổ Oanh gật gật đầu.

Tô Thiển Oanh đột nhiên cảm thấy không thoải mái: “Con thực sự không có đi tìm Lộ Thừa Hữu.”

Tiêu Tổ Oanh sờ đầu cô: “Con ngoan, mẹ biết.”

Cô vẫn cảm thấy mẹ không tin mình: “Con nói thật, con thực sự không đi tìm Lộ Thừa Hữu.”

Tiêu Tổ Oanh nhìn con gái mình: “Mẹ biết, Oanh Oanh không đi tìm Lộ Thừa Hữu, thực sự không đi tìm Lộ Thừa Hữu, quả thật không đi tìm Lộ Thừa Hữu.”

Tô Thiển Oanh càng nghe càng thấy kỳ quái, buồn bực chạy về phòng.

Tiêu Tổ Oanh chỉ cảm thấy buồn cười, sau khi cười xong lại cảm thấy có chút băn khoăn, chỉ là kết cục của bọn trẻ, ai cũng đoán không ra, hy vọng chúng có thể cho nhau một cơ hội.

Mà ngày hôm nay, thẳng đến lúc ăn cơm tối, mọi người cũng không hỏi cô quá nhiều, điều này khiến cô thấy mình thật vô dụng, bọn họ đã đưa cho cô một cái cầu thang, chỉ cần cô leo lên. Cô đã chuẩn bị tâm lý để được nghe bọn họ giáo huấn, cuối cùng lại chẳng ai hỏi gì, cô thực sự có cảm giác thất bại.

Cho nên cô rất chịu khó đi rửa bát, mỗi lần áy náy cô sẽ lựa chọn đi làm chuyện gì đó, khiến bọn họ vui vẻ.

Mà lúc cô ở trong phòng bếp, liền nghe thấy giọng của anh ở bên ngoài. Lộ Thừa Hữu thế nhưng lại tới, trong lòng cô hận đến nghiến răng ngứa lợi, sớm biết như vậy, cô có điên mới tới công ty của anh. Hiện tại thật khó xử, cô thà rằng ở chỗ này tiếp tục rửa bát cũng không chịu đi ra.

Lại là kiểu thái độ một chút cũng không để người khác biết mình đang nghĩ gì, nghe liền chán ghét.

Một lát sau thấy không còn tiếng nói chuyện cô mới nhẹ nhàng đi ra, chắc là Lộ Thừa Hữu lại bị ông nội lôi kéo vào thư phòng đánh cờ.

Cô bữu môi, vừa mới xoay người liền nhìn thấy Tiêu Tổ Oanh: “Mẹ.”

Tiêu Tổ Oanh gật gật đầu: “Lén lút vụng trộm làm cái gì?”

“Không, không có.”

Tiêu Tổ Oanh lắc đầu: “Muốn đi lên thì lên đi!”

Tô Thiển Oanh đi mấy bước lại cảm thấy rất không đúng, vì sao cô phải chạy trốn?

Suy nghĩ kia vừa mới vụt lên, cô liền đuổi kịp Tiêu Tổ Oanh: “Mẹ, mẹ làm gì thế?”

“Pha trà.”

Coi chủ động xin đi giết giặc: “Con mang lên cho.”

Tiêu Tổ Oanh cười một chút: “Tốt.”

18. Chương 7-2

Lúc Tô Thiển Oanh bung trà lên, có thể thấy hai người kia tương đối khẩn trương, chỉ ít thì ông nội cũng khẩn trương hơn hẳn. Cô đem trà từ bình lớn rót vào từng chén, lại ngó nghiêng qua thể cờ trên bàn, nhưng càng xem càng không hiểu.

Lộ Thừa Hựu liếc nhìn cô một cái, rất ngoài ý muốn.

Tô lão gia đột nhiên mở miệng: “Oanh Oanh, cháu nói xem, ông nội nên đi tiếp thể nào?”

Tô Thiển Oanh lập tức ngốc nghếch, ra vẻ như đang bị ông đùa giỡn: “Ông nội lợi hại như vậy, nhất định sẽ biết đi tiếp thể nào.”

“Ông nội lớn tuổi rồi, có nhiều lúc đầu óc không rõ ràng.”

Tô lão gia cười lên, sau đó kéo Tô Thiển Oanh ngồi xuống vị trí của ông vừa rồi: “Hiện tại ông nội cần con chơi tiếp hộ.”

“Con...”

Tô lão gia vẫn không để ý đến sự chối từ của cô, chỉ nhìn Lộ Thừa Hựu: “Oanh Oanh thực sự không biết chơi cờ, mà thể cờ ông để lại cho nó cũng không tính là tốt. Nhưng ông nghĩ, nếu vô tình gặp được một người chỉ dẫn ưu tú, sẽ có thể giúp nó chuyển bại thành thắng. Trái lại, xem như nó chưa từng có được cái gì.”

Lộ Thừa Hựu nhẹ nhàng cười: “Ông nội, con chỉ là một người chơi cờ, không thể là một người chỉ dẫn tốt.”

Tô lão gia cũng không gấp gáp: “Chơi cờ phải xem xét mọi bước, cháu đã có thể đề phòng ông ở mỗi bước cờ, tự nhiên cũng đã hiểu rõ mục đích của ông là gì. Thể cờ của ông, con so với những người khác sẽ hiểu rõ nhất.”

“Nhưng chỉ là da lông mà thôi, không thể so với tinh túy của ông nội.”

“Thừa Hựu thông minh như vậy, nhất định biết trọng điểm ở đâu.” Tô lão gia nhìn bầu trời một chút: “Hôm nay trăng sáng tương đối tròn.”

Trần Lộ Thừa Hựu hơi lay động, bọn họ cho anh một vấn đề thật khó khăn, muốn anh chơi tốt ván cờ của chính mình, đồng thời còn phải gánh vác một thể cờ khác.

Tô Thiển Oanh nhìn anh: “Tôi sẽ không chơi.”

“Tôi biết.”

Cô có chút hẹp hòi nhìn anh: “Tôi sẽ rời đi, kêu ông nội tới đây.”

Lộ Thừa Hựu đánh giá cô vài lần: “Sẽ không học, không có nhân thiên sinh* liền không học.”

*: tài năng trời cho

Cô hiện tại rất nhẫn nại.

Lộ Thừa Hựu đơn giản nói một quy tắc trọng điểm, sau đó liên tục kêu cô. “Đừng đi nước này” “Đừng đi nước kia” “Như vậy”, rốt cục hạ xong được một ván.

Chỉ là Tô Thiển Oanh rất không nhẫn nại được nữa: “Tôi và anh có cái gì khác biệt?”

Lộ Thừa Hựu chỉ cười, ngón tay sờ sờ sống mũi: “Bây giờ em mới hiểu ra?”

Mà ý tứ của ông nội không đúng là như thế sao, cô cái gì cũng sẽ không, cho nên hi vọng anh tới gánh vác giúp cô, có thể nhắc nhở cô đi tiếp thể nào, làm sao để đưa ra lựa chọn chính xác. Mà anh không chỉ giữ lại nhân sinh của mình, còn nhất định phải chỉ dạy nhân sinh quan của cô. Trách nhiệm này quá lớn, anh không tình nguyện, cũng không nghĩ đến.

Tô Thiển Oanh vẫn không hiểu, nhãn mi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Cô bưng ly trà vừa rồi ông nội chưa uống lên, sau khi uống hết lại nhãn mi: “Thật là khó uống.”

Ngón tay Lộ Thừa Hữu nhẹ nhàng gõ vài cái trên bàn đá.

“Nói đi, có điều gì?” Lộ Thừa Hữu có mấy phần nghiêm túc hơn.

Tô Thiển Oanh hơi sững sờ, sau đó cứ vậy nhìn anh: “Cái gì?”

Lộ Thừa Hữu đánh giá cô vài lần: “Châm chích em hôm nay đến công ty tìm anh, anh cho rằng, mọi việc còn chưa kết thúc.”

Tô Thiển Oanh cầm ly trà, tâm lý cũng rất phiền muộn: “Anh không phải đã cự tuyệt sao?”

“Cho nên?”

Lộ Thừa Hữu trong mắt cũng không có mong đợi, chỉ là đơn thuần đã biết đoạn sau.

Tô Thiển Oanh nghĩ đến những năm gần đây đều tùy hứng, nghĩ đến hai người vẫn dùng phương thức như vậy để bảo vệ chính mình, cứ như vậy anh làm cô ngày càng trở nên xấu xa.

Chỉ là, lần này cô đã thông minh hơn: “Tôi nghĩ thế nào không quan trọng, mấu chốt là anh nghĩ thế nào.”

Lộ Thừa Hữu cười cười, Đông Lâm xảy ra việc gì sao, anh cảm thấy việc này thật đáng ngờ. Có lẽ chỉ là kế sách của bọn họ mà thôi, bọn họ đã thương lượng với nhau, cho nên anh sẽ nhảy xuống sao?

Không phải là như vậy, huống chi anh cảm thấy hiện tại Đông Lâm không có bất kỳ vấn đề nào, nhưng sao phải lấy nó làm lí do thoái thác.

“Ý của tôi chính là không cần nhiều lời, kết quả vẫn như lúc sáng.”

Anh đứng lên chuẩn bị rời đi, cũng không giống như anh đã nghĩ là sẽ khó xử lý.

“Là bởi vì Từ Độ Dao?” Tô Thiển Oanh đứng lên truy hỏi.

Lộ Thừa Hữu xoay người nhú nhú mi, việc này thì có quan hệ gì với cô?

Tô Thiển Oanh đến gần anh: “Là bởi vì bạn gái, cho nên anh không nguyện ý ở một chỗ với tôi, đúng hay không?”

Lộ Thừa Hữu lười phải hồi đáp cô, người đó không phải là trọng điểm, anh không nghĩ mình phải giải thích gì.

Tô Thiển Oanh thấy anh không mở miệng, tự cam chịu.

“Kỳ thật, có lẽ có biện pháp có thể vẹn toàn đôi bên.”

Lộ Thừa Hữu khoanh tay trước ngực: “Gì?”

“Chúng ta có thể giả kết hôn để hấp dẫn sự chú ý của truyền thông, đợi thời gian này qua đi, chúng ta sẽ tuyên bố vẫn chưa kết hôn. Mà anh có thể tiếp tục thích Từ Độ Dao, như vậy không phải rất tốt?”

Lộ Thừa Hữu trầm xuống, khóe miệng co rút vài cái mới nhìn cô: “Tô Thiển Oanh, em đang suy nghĩ gì?”

“Đây chính là suy nghĩ chân thực nhất của tôi.”

Lộ Thừa Hữu mạnh mẽ ngồi xuống, điều chỉnh tâm tình một chút: “Thì ra trong lòng em tôi chỉ là loại người này.”

“Nói là giả vờ, anh cũng không tính một chân đứng hai thuyền. Không có hạ thấp anh.”

“Phải không?” Đôi mắt như trước âm trầm: “Rất xin lỗi, tôi không thích giả vờ cũng không thể giả vờ.”

“Giả bộ một chút mà thôi, có gì phải nghiêm trọng như vậy.”

Lộ Thừa Hữu trừng mắt nhìn cô: “Tôi nói, tôi sẽ không làm vậy, em có thể đi tìm người khác.”

“Muốn tìm đến người khác tôi còn tìm anh?”

“Tôi còn phải cảm thấy vinh hạnh?”

Tô Thiển Oanh nhăn mặt, anh đang ra vẻ như mình bị ủy khuất sao: “Không phải chỉ là giả bộ một chút thôi sao, đâu phải bắt anh giết người phóng hỏa, tức giận gì chứ, nói cũng to hơn.”

Lộ Thừa Hữu âm trầm có thể dọa người, cũng không nói chuyện.

Tô Thiển Oanh trầm mặc một lúc: “Còn không được sao?”

“Còn không tức chết.”

Nói xong Lộ Thừa Hữu cười, chính mình như vậy mà cũng nói nhảm.

Tô Thiển Oanh nhìn anh hảo một lúc: “Tôi đã sai rồi, bắt anh ở cùng một chỗ với tôi khiến anh cảm thấy vô cùng nhục nhã?”

Lộ Thừa Hữu ngắc đầu, nhìn thấy trong mắt cô có cảm xúc phức tạp khiến anh hốt hoảng: “Em không sai, tôi cũng không tốt, chỉ là, chúng ta không thích hợp.”

19. Chương 8-1: Yêu Thì Sẽ Tranh Thủ (1)

Tô Thiển Oanh vào đại học A theo diện sinh viên nghệ thuật, ở đây cô cũng xem như may mắn, không cần lo lắng đến việc phải học Anh ngữ và tin học, như vậy đối với cô cũng là một loại hạnh phúc. Đã từng nghe qua câu nói, hạnh phúc là khi người ta làm mọi cách cũng không thể có được một đôi giày mình thích, nhưng cuối cùng lại nhớ ra mình vốn không có chân. Ngay cả hạnh phúc cũng có thể so sánh như vậy, thực ra đối với người bình thường mà nói, hạnh phúc rất đơn giản, lại dễ dàng thỏa mãn.

Lần nữa trở lại vườn trường, cô cũng không rõ ràng cảm giác của mình là gì, lúc mê man lúc rõ ràng. Nhìn những khuôn mặt dạt dào thanh xuân tươi tắn, cô cảm thấy mình có lẽ đã già. Là thời gian quá tàn nhẫn hay là tại trái đất quay quá nhanh, cô tin chắc không phải về sau.

Lúc này, cô nghe thấy bọn họ nói muốn đi nghe nhạc thính phòng bằng Anh ngữ, cả đám người đều vây quanh kéo dài ra tận ngoài cửa phòng, vô cùng chen chúc. Nhưng đến bài thứ hai, dần dần mọi người lục đục rời đi, cuối cùng chỉ còn lác đác vài người.

Thực ra, cô cũng chỉ học ở đây vebr vẹn hai năm, có lẽ cái gì cũng không lĩnh hội được, ngay cả thành tích về mỹ thuật cũng không tính là đặc biệt so với người khác, có rất nhiều người có thành tích cao hơn.

Nghĩ như vậy, cô lại cảm thấy chính mình thật vô dụng. Lần này trở về, lúc nào cô cũng nghĩ về hai chữ vô dụng này, từ khi bắt đầu nghĩ đến giờ, càng nghĩ càng thấy tự ti.

Giữa trường học có một hồ nước nuôi rất nhiều cá, sắc hồng không tính là xinh đẹp, nhưng cũng xem như cảnh quan. Cô ngồi trên ghế đá, ngắc đầu có thể nhìn thấy một sinh viên đang ngồi nhỏ giọng đọc Anh ngữ. Trước kia có người nói không khí học tập ở ngôi trường này rất tốt, cô còn không tin, đến bây giờ đã phần nào thấy đúng.

Cá ở trong nước tự do tự tại bơi lội, tâm tình cô cũng vui vẻ không ít.

Cô không nghĩ đến sẽ gặp được Trương Linh ở đây, hai người nhìn nhau cười, dường như không có gì ngăn cách.

Trương Linh đánh giá cô, vẫn xinh đẹp như vậy, trong mắt vẫn là vẻ bất cần, tuy rằng nhiều thêm vài phần ưu sầu, nhưng vẫn là cô.

“Hiện tại tốt không?”

Tô Thiển Oanh ngọt ngào cười một cái: “Bình thường, không tính là tốt, nhưng cũng không đến nỗi tệ.”

“Lần này trở về quyết định ở lại bao lâu?”

“Không biết, bọn họ không cho tôi đi.” Nói đến đây, cô có chút buồn bực.

“Cô rất muốn đi sao?”

“Nhất định phải đi.” Tô Thiển Oanh chắc chắn, lại nhìn Trương Linh: “Cô thì sao?”

Trương Linh rất bình tĩnh tự thuật: “Tôi hiện tại chỉ làm nội trợ ở nhà, có một người chồng hết mực cưng chiều, có một đứa con khả ái. Như vậy khiến tôi rất thỏa mãn, cũng rất vui vẻ, có lẽ cho tới bây giờ, tôi mới chân chính hiểu ra, tôi chỉ thích hợp với cuộc sống bình thản.”

Tô Thiển Oanh mơ hồ cảm thấy không đúng: “Mỗi người đều có quyền theo đuổi ước muốn của mình.”

Trương Linh đồng ý: “Chỉ là lúc theo đuổi phải hiểu, cái mà mình theo đuổi là ước muốn, chứ không phải hiện thực. Mà chúng ta ở trong hiện thực, càng phải hiểu rõ cái gì mới là của mình.”

“Có ý gì?” Cô có chút kỳ quái.

Trương Linh nhăn mi: “Tôi chỉ châm chích chính mình, có những thứ không thuộc về tôi, cho nên ta vĩnh viễn tôi không bao giờ chạm đến. Nhưng cô không giống tôi.”

“Có cái gì không giống nhau?”

Trương Linh cảm thán thở dài: “Lần trước con tôi bị ốm, tình cờ gặp được Lộ Thừa Hữu tại bệnh viện.” Cô dừng một chút: “Cùng với bạn gái.”

“Cô muốn nói cái gì?”

Trương Linh cười một cái, câu nói này cũng thực là quen thuộc: “Không nghĩ nói cái gì, chỉ là muốn khuyên nhủ cô, muốn cái gì thì phải tranh thủ.”

Tô Thiển Oanh cúi đầu nhìn mũi chân của mình, nhưng một lát sau lại nhìn Trương Linh: “Có thể hỏi cô một chuyện không?”

“Say. ”

“Cô từng hối hận không?”

“Không có.” Trương Linh kiên định mở miệng: “Tôi trước giờ chưa từng hối hận, cho dù đến cuối cùng đều không có được cái gì, những nếu như không thử, tôi vĩnh viễn sẽ tiếc nuối, sẽ không bao giờ biết được người đó không thích hợp với mình. Lộ Thừa Hữu rất tốt, nhưng anh ta luôn nằm ngoài quỹ đạo của tôi.”

“Vì sao cô lại khuyên tôi?” Tô Thiển Oanh rầu rĩ: “Kỳ thật, chúng ta cũng như nhau mà thôi.”

Trương Linh cười: “Có câu: người trong cuộc thường u mê.”

Tô Thiển Oanh nhún nhún vai: “Các người luôn cho rằng mình nhìn rõ hết thấy, dường như mọi chuyện đều rõ ràng.” Cô rất khó chịu: “Thật ra, thích hợp hay không, chỉ có thể để tự mình ngộ ra, người khác sao có thể nói rõ ràng được. Dù sao, tôi cũng sẽ đi, nhất định rời đi, không quan tâm gì hết.”

Trương Linh bật cười: “Cho nên, người thích hợp với cô chính là người có thể giải quyết tốt hậu quả mà cô gây ra.”

20. Chương 8-2: Yêu Thì Sẽ Đi Tranh Thủ (2)

“Lại nữa .”

Tô Thiển Oanh cùng Trương Linh hàn huyên một hồi, lại cùng nhau ăn cơm trưa, sau đó mới chậm rì rì về nhà.

Nếu như cô biết về nhà phải đối mặt với điều gì thì nhất định đã không chịu về sớm như vậy. Tiêu Tổ Oanh trực tiếp giữ chặt cô: “Oanh Oanh, đi kêu Thừa Hữu tới nhà ăn cơm.”

“Cái gì?”

Tiêu Tố Oanh đối với biểu tình ngạc nhiên này của cô chính là không thêm để ý: “Liên gọi điện thoại là được, bảo nó buổi tối tới đây.”

Cô chết sững nửa ngày mới ngộp ra một câu: “Con không có số điện thoại của anh ta.”

“Vậy con tự mình đi kêu nó.”

Cô bắt lực, đành phải hỏi số điện thoại, sau đó lưu vào điện thoại của mình. Điện thoại di động thực là một loại đồ vật kỳ diệu, chỉ là một dãy số, lại có thể kết nối một mối quan hệ.

Cô ngồi đối diện với máy tính, nhàm chán đánh chữ, mỗi lần làm việc này cô đều thấy khá tự hào bởi vì tốc độ đánh bàn phím của cô rất nhanh, người bình thường không thể so sánh. Ngón tay cô lướt trên bàn phím với một tốc độ thần kỳ, lúc ngón tay chạm vào bàn phím khiến cho tâm tình của cô tốt lên rất nhiều, như là đẩy những cảm xúc không vui về tự động lùi ra xa.

Lúc nhìn qua thời gian hiển thị ở góc dưới bên phải màn hình vi tính, cô rút cuộc cũng cầm lấy điện thoại di động.

“Anh hôm nay có bận không?”

Lộ Thừa Hữu đang dùng tai nghe bluetooth để tiếp điện thoại, còn chưa kịp xem màn hình là ai, nghe thấy giọng nói của cô, động tác trong tay vô thức dừng một chút: “Em hi vọng tôi bận hay không bận?”

Tôi hi vọng anh bận chết. Cô lẩm bẩm.

“Liên hỏi một chút, quan tâm anh một chút.”

Lộ Thừa Hữu cười cười, thời điểm này cầm lấy điện thoại, tay trái xoa xoa đôi mắt có chút mệt mỏi: “Có việc gì?”

Tô Thiển Oanh giống như bóng bay vị xì hơi, vốn cô hi vọng anh sẽ nói một câu “Tôi rất vội” sau đó cô liền hỏi đáp “Không quấy rầy anh nữa”, như vậy có thể đi báo lại kết quả mỹ mãn cho Tiêu Tố Oanh, dù sao người ta bận rộn, cũng không thể bắt ép người ta tới được. Kết quả anh lại hỏi ra một câu như vậy, vô cùng chán ghét.

“Mẹ tôi bảo tôi gọi anh tới ăn cơm.”

“Hả.” Anh đồn một chút: “Dì kêu tôi đến ăn cơm sao lại bảo em gọi?”

“Tôi làm sao biết được, tự đi mà hỏi bà ấy.” Cô trực tiếp cúp điện thoại, nhìn điện thoại im lìm, cô còn quên chưa hỏi anh có tới hay không.

Thôi, đại khái khả năng có lẽ hẳn là muốn tới, dù sao cũng không cự tuyệt.

Cô còn nghĩ vui chơi thêm một lúc, thì Tiêu Tố Oanh đi tới: “Oanh Oanh.”

“Dạ?”

“Con ở Xuyên Nhiên lâu như vậy, làm vài món ăn ở đó được không?”

Nếu như cô biết chủ ý của bà, chết cũng sẽ không gật đầu. Lúc cô đứng tại phòng bếp kiên nhẫn nghe mẹ chỉ dạy, vẫn là cảm thấy khách nhà mình thật có phúc. Đã có thể vào ăn hết cái này đến cái nọ, còn có thể hào phóng đưa ra bình luận, đương nhiên chỉ có đầu bếp là khổ sở nhất, đã tận tâm tận lực chuẩn bị món ăn, làm không tốt có khi còn bị khiển trách.

Đương nhiên, cô hiện tại chỉ là trợ thủ, theo Tiêu Tố Oanh nói thì chính là bồi dưỡng cho cô một chút kiến thức làm mẹ hiền vợ đảm. Tiêu Tố Oanh làm mấy món ăn, sau đó cô cũng làm mấy món ăn của Xuyên Nhiên, chỉ cần đủ số lượng là được. Mà yêu cầu của Tiêu Tố Oanh đặt ra chỉ là “không được quá khó nuốt.”

Cho nên lúc Tiêu Tố Oanh chuẩn bị xong mấy món ăn, Tô Thiển Oanh chỉ còn một mình, mẹ cô thật chán ghét, lại coi khinh cô, cô nhất định sẽ khiến bọn họ phải có nhận thức mới về mình, hối hận vì đã có ấn tượng sai về cô.

Mà Lộ Thừa Hữ cam đoan, anh tuyệt đối không phải tới để cười nhạo cô. Chỉ là lúc đứng tại ngưỡng cửa, tư thế cũng thay đổi mấy lần, Tô Thiển Oanh vẫn không hề phát hiện ra. Bởi vì giờ phút này cô đang nôn nóng, tay cô mở thế nào cũng không bật được bếp ga lên, rõ ràng mọi người đều có thể bật lên dễ dàng, tại sao cô lại không được. Cô mở đi mở lại nhiều lần, vẫn không bật được, tức chết cô, đang nghĩ gọi mẹ đến, kết quả là vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Lộ Thừa Hữ trong tư thế đan chéo tay lười biếng dựa vào cửa.

21. Chương 8-3: Yêu Thì Sẽ Đi Tranh Thủ (3)

Cô giật mình: “Anh tới lúc nào?”

Lộ Thừa Hữ không mở miệng, cũng chẳng có lấy một biểu cảm dư thừa nào cho cô, chỉ là bước nhẹ qua bên cạnh cô, tay nhẹ nhàng vịn một chút, lửa liền bật ra: “Lực dùng không đúng, đương nhiên không thể mở được.”

Tô Thiển Oanh lúc này cảm thấy có chút xấu hổ: “Về sau tôi sẽ không động đến những việc này, biết để làm gì.”

Lộ Thừa Hữ nhún mày: “Em cứ để lửa như vậy à.”

Tô Thiển Oanh bây giờ mới luống cuống tay chân đặt nồi lên, sau đó đem vài thứ đã chuẩn bị sẵn bỏ vào. Lộ Thừa Hữ nhìn động tác của cô, gia vị rắc lung tung, không nhìn được lắc đầu: “Em có thể nấu được không?”

“Anh đi ra ngoài chờ chẳng phải sẽ biết?”

Cô là một người siêu cấp không có kiên nhẫn, người ta đều nói những người như thế không thể làm được việc lớn.

Lộ Thừa Hữ không để ý đến cô, đi ra ngoài tán gẫu với mọi người.

Tuy rằng quá trình tương đối vất vả, nhưng Tô Thiển Oanh cũng làm tốt mấy món ăn, điều này khiến Tiêu Tổ Oanh hết sức vui mừng. Nhưng Tô Thiển Oanh cũng làm bản thân bị thương không ít, không phải chỉ là làm mấy món ăn thôi sao, bọn họ làm gì toàn nói những câu như “Rất tốt” “Đối với con mà nói là rất tốt”, thực sự ngọt ngào, xem ra khởi điểm quá thấp cũng không phải việc tốt đẹp gì.

Lộ Thừa Hữ chỉ đưa ra một câu đánh giá: “Còn không tệ.”

Tô Thiển Oanh lập tức được thể: “Đương nhiên, cũng không xem ai làm.”

Tô Văn Uyên theo bản năng nhìn con gái mình mà lắc đầu.

Bữa cơm này không khí rất vui vẻ, sau khi ăn xong, Lộ Thừa Hữ lại nói chuyện phiếm với Tô lão gia, quan hệ giữa hai người vẫn luôn rất tốt. Thế nhưng, Tô Thiển Oanh không nhận được gì rôm rả lắm, rõ ràng không có quan hệ gì mà còn hơn cả người thân như cô.

Tiêu Tổ Oanh vừa thu thập chén đĩa, vừa kéo Tô Thiển Oanh: “Con đừng quên việc đã hứa với chúng ta?”

Tô Thiển Oanh nghi ngờ: “Mẹ nói gì cơ?”

“Thôi, vấn đề của Đông Lâm đáng nhẽ không nên cho con biết.”

“Con nhớ được, nhớ được mà!” Tô Thiển Oanh lập tức trở nên hồ thẹn: “Con lúc nào cũng nhớ.”

Tiêu Tổ Oanh dùng ánh mắt đặc biệt hoài nghi đánh giá cô: “Vậy đi làm chút chuyện ra chứng minh đi.”

Tô Thiển Oanh bĩu môi, vào trong hoa viên không ngừng dùng chân đá hòn đá nhỏ, càng đá càng xa.

Hoa viên có một cây bồ đào nhỏ, cành lá sum suê, cô rất thích nơi đó. Trước đây còn nghe người khác nói, ngồi dưới gốc cây sẽ nghe được lời tâm tình của Ngưu Lang Chức Nữ, đúng là lừa quỷ mà, tại sao cô chưa bao giờ nghe được.

Cô còn nhớ đến lời nói của Lộ Thừa Hữ lúc đó: “Khẳng định là có. Chỉ là Ngưu Lang Chức Nữ tâm sự với nhau, làm sao có thể để em nghe thấy?”

Lúc đó còn cảm thấy lời nói của anh đặc biệt có lý, bây giờ nghĩ tới, khẳng định là anh đã xem mình như trẻ nhỏ mà đùa giỡn.

Lộ Thừa Hữ từ lầu hai xuống dưới, sau đó đi về phí cô: “Em là đang chờ anh?”

“Không có, thiếu gia thật là tự đa tình.”

Giọng điệu này, bình thường anh đều nghe qua. Lộ Thừa Hữ ngồi xuống đối diện cô: “Dì nói em đang chờ tôi.”

“Cứ cho là vậy đi! Anh còn hỏi gì nữa?” Cô cảm thấy phiền, rất phiền, đặc biệt phiền, phi thường phiền.

“Hỏi một chút mà thôi, mới như vậy đã không bình tĩnh?”

Lần này anh nói đúng, quả thật rất không bình tĩnh.

Cô gật đầu: “Tại sao tới ăn cơm?”

“Đói .”

Mới kỳ lạ làm sao, nơi nơi đều có khách sạn, sao nữ để anh không no?

“Tốt đi.” Cô bày ra dáng vẻ bất cần: “Anh có vẻ đặc biệt chán ghét tôi ?”

“Làm sao biết được?”

“Từ hành vi của anh có thể thấy được.” Cô có chút nhụt chí: “Thật ra, tôi không có kém như vậy! Mẹ tôi sinh tôi ra cũng không phải đàn độn hay thiếu tay thiếu chân, thế nào lại khiến anh không vừa mắt.”

Lộ Thừa Hữ dùng tay phải chống cằm, không có mở miệng.

Tô Thiển Oanh tiếp tục nói chuyện: “Tôi biết, anh chê tôi không đủ thông minh, không đủ hiền lành. Tôi cũng từng nghĩ muốn thay đổi thành một người biết điều, diêm dâm, đáng yêu, nhưng không làm được, mà cho dù có làm được , đó cũng không phải là tôi.”

Lộ Thừa Hữ lần này mới có phản ứng: “Tôi có thể lý giải ý tứ trong lời của em là, em đối với tôi có để ý?”

Tô Thiển Oanh lập tức phản ứng: “Ý cái rắm, tôi chỉ là đang cường điệu anh vì sao mà ghét bỏ tôi? Không phải so với người bình thường thì anh chỉ tốt hơn một chút thôi sao, thế nhưng lại luôn ra vẻ cao cao tại thượng? Hơn nữa, anh có ưu điểm của anh, nhưng tôi cũng có ưu điểm của tôi. Tuy rằng kết quả bất đồng, nhưng bản chất vẫn là cùng một dạng , chúng ta đều có ưu điểm của chính mình, cũng có khuyết điểm của chính mình, chỉ là mỗi người bất đồng mà thôi.”

“Em nói rất đúng.” Lộ Thừa Hữ nhìn cô: “Sau đó thì sao?”

Tô Thiển Oanh đột nhiên không biết nói gì: “Không có sau đó .”

Lộ Thừa Hữ chỉ nhìn cô: “Em chỉ vì tôi không nguyện ý hứng thú với em, liền mang tội danh cho tôi?”

“Đừng dát vàng lên mặt mình, tôi không có.”

“Tôi cũng cảm thấy không có, em có ưu điểm của em, quả thật sẽ phải có rất nhiều người theo đuổi. Không cần nhất định xem trọng tôi, vừa rồi tôi đã nói rõ ràng với ông nội . Bọn họ cũng sẽ không tới bức bách em, cho nên, về sau phải sẽ có bữa tiệc nào như hôm nay nữa. Mặt khác, em nấu ăn quả thật tốt hơn so với tưởng tượng của tôi rất nhiều.”

Tô Thiển Oanh nhìn anh: “Anh có ý gì?”

“Đông Lâm sẽ không có chuyện gì, em cũng không cần lo lắng. Mà chúng ta vẫn giống như trước đây là tốt rồi.”

Tô Thiển Oanh động đậy khoe miệng “Tôi đã biết .”

“Được.”

Tô Thiển Oanh nhìn bóng lưng anh rời đi, rốt cuộc không thể không nhớ lại năm năm trước cũng là một cảnh như vậy, cô đã từng hướng anh mà hô to: “Tôi nhất định có thể rời khỏi anh, chứng minh không phải không có anh thì không được.”

Rốt cuộc vẫn không thể, cũng mãi không thể .

Anh dùng phương thức của anh, vạch rõ giới hạn với cô, hai người chính là hai người, sẽ không trở thành chúng ta.

22. Chương 9-1: Đắm Mình (1)

Tô Thiển Oanh không hề suy nghĩ nhiều, sau đó cũng không gặp lại Lộ Thừa Hữu, dĩ nhiên, người nhà cũng không nhắc lại sự việc kia nữa. Lộ Thừa Hữu đã nói rõ ràng, cô cười cười, nói rõ ràng rằng anh chẳng những không thích cô mà còn thấy cô chướng mắt. Cô tình nguyện chọn người đến sau trong những người khác ngoài anh, cho dù thế nào kết quả cũng giống nhau mà thôi.

Cô đã hai mươi lăm tuổi, thật hi vọng mình chỉ mới mười lăm tuổi, như vậy thì có thể tiếp tục ngây thơ, tiếp tục vui chơi thỏa thích, sẽ không có ai đến nhắc nhở cô phải hiền thực, phải hiểu chuyện .

Con người khi trải qua một số giai đoạn của độ tuổi, sẽ buộc phải có trách nhiệm với bản thân mình hơn.

Cô đã nghĩ xong, nhất định phải trở lại Xuyên Nhiên, những năm này cô đã quen với cuộc sống và con người ở đó, cô cũng chỉ có thể thuộc về nơi đó.

Cô đang muốn ngủ, lại nhận được điện thoại của Lạc Diệc Minh.

“Thế nào? Bây giờ lại gọi điện thoại tới?”

“Cái đó, muốn hỏi em đã ngủ chưa.”

“Anh nói nhầm à?”

“Được rồi, coi như anh nói nhầm một lần. Em nói đi, em sẽ không thích ở cùng một chỗ với người không thích mình chứ?”

“Anh nói em?”

Lạc Diệc Minh cả kinh: “Anh không có nói Lộ Thừa Hữu.”

Tức chết cô, “Anh cố ý đi?”

“Không có, tuyệt đối không có. Thật, chỉ muốn cùng em hàn huyên một chút. Em đã biết rõ không thể nào, liệu có còn thích anh ta không?”

Tô Thiển Oanh cự tuyệt không nói về đề tài này: “Hôm nay thấy một mình tỉnh Thiên Bác Văn lại đi phát sinh quan hệ với một người hâm mộ. Anh đừng để bị người ái mộ lợi dụng, tốt nhất cẩn thận một chút.”

Lạc Diệc Minh tức giận không nhẹ: “Em không thể lờ lời nói dễ nghe?”

Tô Thiển Oanh lúc này nghiêm nghị: “Chẳng lẽ anh đã gặp được mùa xuân thứ hai?”

Lạc Diệc Minh mãnh liệt kháng nghị: “Mùa xuân thứ nhất là em đã bị loại bỏ rồi.”

Tô Thiển Oanh bĩu môi: “Em nguyện rửa đường tình cảm của anh khó khăn vô cùng, vô cùng thống khổ.”

“Người đàn bà độc ác.”

“Em là thiếu nữ.”

“Đừng giả bộ!”

“Em giả bộ rất giống, đây mới là bản lĩnh.” Tô Thiển Oanh không nghĩ gì là vinh quang: “Thành thật mà nói, đối phương là ai?”

“Cái gì đối phương?” Lạc cũng minh giả bộ ngu: “Lừa gạt em cũng tin.”

“Được rồi, các người đều coi tôi là kẻ ngu.”

“Người nào vừa chọc tức em?”

“Không nói nữa, An Minh có khỏe không?”

“Không tệ, hôm nay mới đến gặp anh.”

“Tốt lắm, cúp điện thoại đây.”

Tô Thiển Oanh nằm trên giường, đem co kéo chăn tới lui, thật ra cô chỉ sợ nóng chứ không sợ lạnh. Lúc trước nói đùa, tìm chồng nhất định phải tìm một người thân nhiệt hơi lạnh một chút, như vậy lúc ngủ có thể vuốt ve đối phương, cảm giác rất thỏa mãn.

Mà hiện tại, cô chỉ có thể vuốt ve một góc chăn lạnh, ngủ, ngủ, ngủ, không được suy nghĩ vợ vẫn.

Mà ngày hôm sau, QQ thông báo, lớp đại học của cô tổ chức họp mặt, đối với cô mà nói đây là một tin tốt. Ở trong đại học luôn nói sinh viên diện nghệ thuật chỉ biết đốt tiền, dù không phải tất cả, nhưng đại đa số gia cảnh của bọn họ đều tương đối khá giả, dĩ nhiên Tô Thiển Oanh cũng vậy.

Tô Thiển Oanh ngày trước cũng hay tán gẫu cùng đám người kia nên đương nhiên phải tới, tưởng tượng xem bọn họ so với ngày trước chắc cũng không khác biệt mấy, nhưng có một số người sẽ ăn mặc tương đối khác. Có một số đã trực tiếp ra nước ngoài, nhưng một số khác vẫn là tốt nghiệp ở đại học A, con người mà, ba phần do bản thân, bảy phần do ăn mặc, thay đổi bên ngoài một chút cũng đem lại cái nhìn khác đi.

Cho nên, khi Tô Thiển Oanh nghe tới địa điểm là ở Hảo Viên, cũng không hề thấy kinh ngạc, dù cô cũng chưa từng đến, nhưng đã nghe nói qua. Hảo Viên cũng không phải là nơi trang hoàng sang trọng nhất, nhưng là nơi có nhiều loại hình khác nhau, nếu nói Thượng Hải luôn là chốn ăn chơi, nhiều vũ trường thoát y vô cùng sôi động, thì ở đây cũng có một đoàn vũ nữ sôi động không kém.

Nếu thực sự phải xem thức ăn tươi, thì Tô Thiển Oanh cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, nhiều người như vậy, chẳng ảnh hưởng đến cô.

Cho nên Tô Thiển Oanh ăn mặc thật xinh đẹp ra cửa, nhưng lại khiến Tiêu Tổ Oanh nhìn nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi cô đi đâu.

Tô Thiển Oanh đi tới Hảo Viên, một đám người đang đi lên tầng ba, nghe nói nơi này chính là chỗ những người thích trò chơi kia hay đến. Một đám người thấy cô liền bắt đầu nhạo báng, từ quần áo đến dung mạo.

Không biết là người nào đột nhiên mở miệng: “Cô đi phẫu thuật thẩm mỹ mà cũng kém Tô Thiển Oanh.”

Cô đột nhiên nhớ lại một câu trên mạng: Nằm cũng có thể trúng đạn.

“Các người không chê tôi là tốt rồi.” Cô cố ý đứng ở một góc, vừa có thể nghe thấy lời của bọn họ, lại không đến nỗi quá mức lạc đàn.

Sau đó liền nghe người mới phẫu thuật thẩm mỹ đó mở miệng: “Sao Tô Thiển Oanh lại tới một mình, một nửa đầu rồi, sợ chúng ta sẽ ghen tỵ sao?”

Tô Thiển Oanh không muốn trở thành tiêu điểm bèn nói: “Anh ấy rất bình thường, không dám lấy ra đi gặp người khác.”

“Là sao? Kia không phải là bông hoa nhài cấm bãi *** trâu à.”

“Tôi cảm thấy tốt là được, bên ngoài không quan trọng.” Tô Thiển Oanh chưa chát nói, mặc dù lời này có lý, nhưng nếu cô có thể làm được, thì đâu phải đến một mình thế này.

Đối phương cười lạnh mấy cái, liền không nói thêm gì.

Một số người lại bắt đầu tán gẫu tiếp, sau đó nói về chuyện cùng những người khác gặp gỡ, cái gì chồng mình gặp phải Tiểu Tam, cùng với người nào người nào người nào, tóm lại, chuyện bất hạnh có rất nhiều, chuyện bị đào góc tường cũng có thể đem ra kể.

Tô Thiển Oanh ngồi gần Vương Hạo, anh cũng được coi là thân sĩ có phong độ, cái gì cũng chủ động cầm giúp cô. Ngay cả khi cô muốn uống một chút rượu mạnh, anh cũng ngăn cô lại: “Con gái không nên uống.”

Một số người chơi thì chơi, nhưng cũng tương đối có chừng mực.

Hàn huyền một lát, liền đi ra ngoài khiêu vũ.

Tô Thiển Oanh nhận lời mời của Vương Hạo, mặc dù tư thế tương đối mập mờ nhưng động tác vô cùng đẹp mắt, hơn nữa nhìn hai người đứng cạnh nhau rất hài hòa, khiến người xung quanh chú ý không ít. Nhảy xong một khúc, cô cảm thấy hơi mệt, rốt cuộc tìm một con đường tắt để phát tiết, bưng lên một ly rượu rồi uống hết. Mùi vị không tệ, cô đi tới quầy bar lấy thêm một ly, yêu cầu rất đơn giản, nhìn phải đẹp.

“Vật vong ngã. Đây là tên của nó.” Bartender đưa rượu cho cô.

Tô Thiển Oanh cầm ly rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mùi vị không tệ. Nhưng nghe nói rượu như vậy, tác dụng chậm lại tương đối ngầm, cô do dự một chút, vẫn uống thêm một ly nữa. Chỉ nghe thấy người bên cạnh trầm trồ khen ngợi không ngớt, một lát sau, Vương Hạo tới kéo cô: “Đừng uống quá nhiều.”

Tô Thiển Oanh tự nhận mình tửu lượng không tệ, nên cũng không quá để ý, một số người lại nói cô ăn quá ít thì không nên uống nhiều rượu.

Đã có những người lục đục sau, Tô Thiển Oanh nhẹ nhàng thở dài: “Vô dụng.”

Cô đứng dậy đi vào toilet, ở cửa có một số người ăn mặc kỳ quái nhìn cô cười. Cô cau mày, chỉ muốn đi vào nhanh một chút. Khi cô đi ra, những người đó vẫn còn đứng.

“Dáng dấp không tệ, bao nhiêu tiền thì bán?”

Tô Thiển Oanh không thèm để ý: “Xin lỗi, tìm nhầm người rồi.”

Đối phương còn muốn tiến lên dây dưa, một người đã lên trước lôi cô đi, cảm giác ở Hảo Viên này tốt lên nhiều. Cô uống nhiều rượu, cũng không say hoàn toàn, tửu lượng không tệ cũng là một ưu điểm của cô.

Cô bị đẩy ngã trên mặt đất, đầu có chút đau.

“Anh đang làm gì?”

Thì ra vừa rồi cô không nhìn lầm, thấy Lộ Thừa Hựu đang nói chuyện cùng một đám người, ở trường hợp này cũng có thể chính nhân quân tử, cũng là hiếm thấy.

23. Chương 9-2: Đắm Mình (2)

“Lời này nên để tôi hỏi mới đúng.”

Tô Thiển Oanh đứng lên: “Tôi tới tham gia họp mặt, mọi người cùng nhau chơi, cùng nhau nghịch một chút, anh cho là cái gì?”

“Bạn bè sẽ đến những chỗ như vậy?”

Tô Thiển Oanh đột nhiên cười: “Đó là thói quen ăn chơi của những người từng học diện nghệ thuật như chúng ta rồi, chỉ có điều người tự dựa vào sức mình thi đỗ đại học, sinh viên ưu tú như anh thế nào cũng ở đây?”

“Tôi tới đây bàn chuyện làm ăn.”

Tô Thiển Oanh châm chọc: “Cho nên anh có thể tới chỗ này trên ong ghẹo bướm, còn tôi thì không được?”

“Em nhìn em như vậy, còn ra cái dạng gì?”

“Tôi phải kéo dài đuôi mắt, xem tôi ra cái dạng gì mới được. Bạn bè tôi vẫn ở bên trong, tôi vào trước đây.”

Lộ Thừa Hữu tiến lên hai bước kéo cô: “Em bị cái gì kích thích? Một cô gái lại tới những chỗ này, xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Em không biết nơi này là chỗ nam nữ quan hệ hỗn loạn nhất ở đây sao?”

Tô Thiển Oanh chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng đau, giống như rượu đã bắt đầu có tác dụng.

Lộ Thừa Hữu đã nhận ra cô có điểm không đúng, nhưng không hề nghĩ sẽ tiến lên giúp cô.

“Tôi bây giờ không phải rất tốt sao?”

Lộ Thừa Hữu chỉ nhìn cô: “Em xác định hiện tại rất tốt?”

Tô Thiển Oanh phát giác có gì đó không đúng, nhưng chỉ nhìn anh.

Lúc vừa nãy khiêu vũ cô đã thấy anh, nhưng không nghĩ anh lại thấy cô. Cô chỉ uống một ly rượu là do người khác đưa cho, chẳng lẽ rượu kia có vấn đề?”

“Anh biết rõ ly rượu kia có vấn đề, cũng không nói cho tôi biết?”

“Em không thử một lần, làm sao biết được mình đã làm gì sai?”

Lộ Thừa Hữu không mở miệng giải thích, lúc anh vừa mới phát hiện ra đang định đi tới thì cô đã không do dự uống hết.

“Anh chính là như vậy, luôn luôn nghĩ người khác đều sai, toàn bộ thế giới chỉ có mình anh là đúng.” Cô đứng lên hung hăng đẩy anh một cái: “Người đúng thì nên đứng cách xa người sai ra một chút.”

“Vĩnh viễn không nhận mình sai.”

“Bởi vì tôi không sai.” Cô nói xong lại đi vào trong Hảo Viên.

Lộ Thừa Hữu ngăn cô lại: “Đầu óc em có vấn đề phải không?”

“Anh không phải là một người được nuôi dạy tử tế sao? Chẳng lẽ không cảm thấy việc không chào hỏi một tiếng liền bỏ đi là không biết điều?”

“Tôi là một người được nuôi dạy tử tế, nhưng chưa bao giờ cảm thấy em là...” Anh kéo cô lại: “Đi, trở về.”

Tô Thiển Oanh đá vào bắp chân anh, tức chết cô. Lộ Thừa Hữu nhận của cô một cước này sau đó lúi cô nhét vào trong xe, cô hung tợn nhìn anh. Lộ Thừa Hữu không thèm để ý, vừa lái xe, vừa gọi điện thoại cho đối tác, nói anh có việc gấp cần rời đi, vô cùng áy náy vì không kịp chào hỏi.

Anh vừa để điện thoại xuống, tay của cô liền kéo tay anh: “Dừng xe, tôi muốn xuống.”

Lộ Thừa Hữu còn chưa thèm để ý đến cô, trực tiếp lái xe, dọc đường mặc cho cô co kéo thế nào, anh cũng vẫn duy trì tư thế lái xe bình thường. Nghiêm trọng nhất là có một lần, cô kéo anh khiến tay lái của anh bị lệch, thiếu chút nữa đâm vào dải phân cách, tâm tình bình thường trầm ổn của anh cũng phải toát mồ hôi lạnh.

Cô lúc này cũng sợ đến mức choáng váng, thần trí cũng trở về. Vốn vừa rồi còn mông lung men say, bây giờ cũng phải tỉnh, mặt của cô vẫn còn rất đỏ, nhưng không lúi kéo anh nữa.

Lộ Thừa Hữu cũng không đưa cô về biệt thự mà đem cô về nhà anh ở bên ngoài. Lúc lái xe đến tầng hầm, cô sống chết không chịu xuống xe, Lộ Thừa Hữu cũng không kéo cô ra được, hai người lại dây dưa ở chung

một chỗ, Lộ Thừa Hữ giờ phút này bị cô hành cho toàn thân đều toát mồ hôi, nhưng lại rất bình tĩnh nhìn cô.

“Em rốt cuộc có xuống xe không?”

Cô gắt gao bám vào ghế xe: “Không xuống.”

Lộ Thừa Hữ trầm mặc một hồi: “Xuống xe.”

“Không.”

“Thật sự không xuống?”

“Tôi cũng có nhà riêng ở bên ngoài, việc gì phải vào nhà rách của anh. Không xuống, kiên quyết không xuống.”

Lộ Thừa Hữ im lặng nhìn cô, ánh mắt thâm trầm khiến cô bị dọa sợ đến co rụt người lại lui về phía sau.

“Anh muốn làm gì?”

Lộ Thừa Hữ mạnh mẽ bóc tách mấy ngón tay đang bám vào ghế của cô ra, ôm lấy cô ra khỏi xe. Tô Thiển Oanh thấy anh không sợ đánh, không sợ chửi, liền cắn một phát trên vai anh, nhưng ngay cả lông mày anh cũng không thềm nhú lấy một cái. Cô há miệng thở hổn hển, chẳng lẽ gặp phải người sắt.

Lộ Thừa Hữ lấy chìa khóa cửa ra, cứ muốn mở cửa lại bị cô phá, anh bực mình khạc ra một câu: “Em còn cử động nữa, có tin tôi trực tiếp ném em ra ngoài?”

“Không tin.”

Lộ Thừa Hữ nhẹ buông tay, cô sợ đến mức sững sốt cứng người lại, sau đó anh lại nhanh tay bắt được cô: “Còn không tin?”

Lần này cô biết điều, không nói lời nào, cũng không động đậy.

Lộ Thừa Hữ ôm cô đi vào trong, đặt cô trên ghế salon, sau đó đi tìm một chiếc áo sơ mi của anh đưa cho cô.

“Đi tắm.”

“Không đi.”

Lộ Thừa Hữ kéo cô đến phòng tắm: “Em hôm nay nhất định phải làm trái lại lời tôi?”

Cô không nói lời nào.

Lộ Thừa Hữ tính thời gian, biết nhất định là ly rượu kia có vấn đề, chắc chắn bây giờ cô đang rất khó chịu. Anh kéo cô đến dưới vòi hoa sen, nước làm ướt toàn bộ váy áo trên người khiến cô tỉnh táo không ít, nhìn anh: “Anh còn muốn ở lại thưởng thức sao?”

Lộ Thừa Hữ nhìn cô nhưng không nói lời nào, đổi sang nước lạnh.

Tô Thiển Oanh tức giận, đi tới cắn xé anh, chân không ngừng đá: “Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?”

Lộ Thừa Hữ vẫn không nói gì, chỉ nhìn cô, vẻ mặt của cô giống hệt như một đứa trẻ đang cáu kỉnh. Tô Thiển Oanh lại thấy mình rất thất bại: “Anh rốt cuộc có cút không?”

Cô trực tiếp đẩy anh, lúc đẩy tới cửa phòng tắm, chợt kéo cửa đóng lại. Không có âm thanh cửa đóng lại, nhưng cửa kéo ra lại mạnh mẽ đập vào người anh. Lộ Thừa Hữ nhú mày một cái, nhưng cũng không động đậy. Cô lại tiếp tục giằng co, vung tay kéo cửa ra, cửa cứ thế liên tiếp đập vào người anh.

Cho đến khi cô mệt mà dừng lại động tác, anh mới mở miệng: “Hết giận chưa?”

Cô bây giờ chỉ muốn khóc, cái gì cũng không muốn nữa: “Cút!”

Lần này anh lui về phía sau một bước cho cô đóng cửa lại.

Cô để mặc chính mình dưới vòi hoa sen, nước lạnh từ trên đầu chảy xuống, cô lại không có bất cứ một cảm giác nào, cô cứ đứng như vậy, nói không rõ được tâm trạng lúc này. Những thứ đến từ xa xôi kia lại ủy khuất đánh vào tim cô, cô chỉ muốn khóc, hung hăng khóc một trận.

Cũng đã nhận ra phản ứng của cơ thể mình, chẳng qua là lúc này cô chưa có ý định gì. Cô vô cùng muốn chịu đựng một chút để thuốc làm cho cô điên cuồng, sau đó hung hăng ra ngoài hành hạ người kia, vừa nghĩ như thế, cô liền thẳng băng lại cảm xúc không ít.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều, tại sao lại biến thành cái dạng này. Rõ ràng trước kia rất ghét anh, phải khinh bỉ anh mới đúng, tại sao mỗi lần nhìn thấy anh, cô luôn ở thế yếu hơn, tại sao cô lại biến thành cái dạng này?

Cô suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, lại hồi tưởng lại một lần cuộc sống mà mình đã trải qua.

Cũng không biết qua bao lâu, Lộ Thừa Hữu đột nhiên đập cửa ra, đi vào lại thấy cô đang mở mắt nhìn mình, liền thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa sờ vào nước kia, về mặt anh lại trầm xuống, ngay cả nói cũng không muốn, trực tiếp ôm lấy cô về phòng ngủ, ném cho cô một chiếc áo sơ mi: “Nhanh thay đồ đi.”

Cô không nói gì, sau khi anh rời khỏi liền lập tức thay ra.

Lộ Thừa Hữu cảm thấy sảy đi vào khiến cô trầm mặt.

Đột nhiên, cô nói, như kiểu điếc không sợ súng: “Lúc này vẫn còn ở chung một chỗ với tôi, không sợ tôi sẽ làm gì anh sao?”

Lộ Thừa Hữu tiếp tục động tác, hoàn toàn sao lãng lời cô.

“Hoặc là, anh chính là Liễu Hạ Huệ?”

Lộ Thừa Hữu vẫn không nói chuyện.

Tô Thiển Oanh cắn cắn môi, đột nhiên vươn tay sờ lấy eo của anh, Lộ Thừa Hữu lập tức ngăn cô lại: “Muốn làm gì?”

Tô Thiển Oanh đứng trên giường, hơi có chút ngạo nghễ nhìn anh: “Anh nói tôi uống rượu bị bỏ thuốc thì nên làm gì?”

Lộ Thừa Hữu không để ý đến cô, để máy sảy xuống. Anh tức giận cô không nhẹ, cô lại chạy đến ôm anh: “Anh không có chút cảm giác nào sao?”

Lộ Thừa Hữu kéo tay cô ra: “Em uống say.”

“Anh biết rõ tôi không say.”

Anh dùng sức kéo tay cô: “Đủ rồi, đừng nghịch ngợm nữa!”

Tô Thiển Oanh cười: “Say? Anh cứ coi như tôi say đi, như vậy có thể lý giải rồi, dù sao cũng giống như anh vậy, say rượu rồi thì làm loạn cũng được...”

Cô còn chưa nói hết, sắc mặt anh đã lạnh lẽo.

Cô nhìn anh một lúc lâu, lấy tay ra khỏi tay anh: “Cho nên, anh coi như tôi say là được.”

Tay của cô tiếp tục hoạt động ở ngang hông anh, dần dần đi xuống: “Tôi cũng không tin, một chút cảm giác anh cũng không có!”

Lộ Thừa Hữu trợn mắt nhìn cô, nhưng không có bất kỳ chút năng lực uy hiếp nào, cô vẫn tiếp tục, đưa tay kéo khóa quần anh xuống. Anh dùng tay ngăn cô lại: “Em biết mình đang làm gì không?”

“Khẳng định là anh đã biết!” Cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Tôi chỉ muốn kiểm tra một chút mà thôi, anh không dám sao?”

Lộ Thừa Hữu hất tay cô ra: “Nhàm chán.”

Tô Thiển Oanh thấy anh nhanh chóng đi ra ngoài, chỉ sửng sốt một giây, lại đuổi theo. Cô sấp lại gần anh trên ghế salon: “Chỉ kiểm tra một chút, rốt cuộc anh có cảm giác gì không?”

“Cảm giác tức giận.”

Cô thả người nằm trên người anh: “Chỉ kiểm tra một chút.”

Tay cô lại kéo khóa quần anh, khiến anh cắn răng nghiêng lại: “Em nhàm chán quá rồi đấy.”

Anh đẩy cô một cái, cô không để ý, cả người ngã xuống, anh lại lập tức kéo cô lên. Trong chớp nhoáng này, tay của cô liền đưa vào bên trong quần của anh, thất bại mở miệng: “Anh thật sự không có cảm giác? ... Nghe nói lúc có hứng thú, cái đó sẽ trở nên rất cứng.”

“Bỏ tay em ra.”

“Không muốn.” Cô ngồi trên người anh: “Vậy để tôi làm cho anh có hứng thú.”

Tay của cô ở nơi nào đó xoa bóp một cái, thấy có biến hóa một chút, lúc này mới cười nói: “Hiện tại anh thấy thế nào?”

Lộ Thừa Hữu gắt gao mím chặt môi không nói lời nào.

Cô đến bên tai anh nói nhỏ: “Anh thử nghĩ xem, hiện tại tôi chỉ mặc mỗi một chiếc áo sơ mi, bên trong không hề có gì cả.”

Cô vừa dứt lời, anh liền ôm cô cô, nghiêng người đè cô ở phía dưới, cắn răng nghiêng lại: “Em không nên khiêu khích một người đàn ông như vậy.”

Cô thật chỉ mặc mỗi một chiếc áo sơ mi của anh, tay anh nhẹ nhàng vén lên, cả người cô đã hiện ra trước mắt. Hai tay của anh lại đặt xuống hai bên người cô, vùi đầu vào cổ cô rồi hôn cô. Tô Thiển Oanh đưa tay ôm lấy anh, như vậy đã có thể kích thích dục vọng của anh, cô rất hài lòng.

Hai chân cô kẹp chặt vào hông của anh, ánh mắt mê luyến.

Lộ Thừa Hữu há miệng thở hổn hển, sau đó nhìn cô: “Về phòng?”

Tùy anh.”

Anh ôm lấy cô trở về phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, sau đó cầm chăn đắp lên người cô, lại hôn lên trán cô một cái, sau đó mới thu thập quần áo bị ướt của cô, xoay người chuẩn bị rời đi.

Tô Thiển Oanh không rõ ràng tình hình hiện tại, hai mắt mở to nhìn anh: “Anh đi đâu vậy?”

“Vừa rồi mới phối hợp với em, chẳng nhẽ em còn chưa hài lòng.”

Tô Thiển Oanh cầm lấy gối bên cạnh trực tiếp ném vào người anh: “Con mẹ nó anh khốn khiếp.”

Lộ Thừa Hữu không xoay người lại: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Tô Thiển Oanh ngồi dậy, tức giận không nhẹ, rất thương cảm cho tôn nghiêm của mình.

Lúc Lộ Thừa Hữu đóng cửa lại còn mở miệng: “Đi ngủ sớm một chút.” Cuối cùng lại thêm một câu: “Đừng nghĩ nhiều.”

Cô cầm bữa bãi một thứ gì đó ném tới cửa, là gạt tàn thuốc, giờ phút này bị rơi vỡ tan tành trên mặt đất.

Cô nặng nề nằm xuống, tay nắm chặt, càng nghĩ càng buồn bực: “Mẹ kiếp, đúng là không sống được.”

24. Chương 10-1: Tôi Cũng Không Biết Tại Sao (1)

Sau khi tỉnh lại, Tô Thiển Oanh hơi hơi nheo mắt, tựa như vẫn còn xa lạ, cô nhìn xung quanh, đại não giống như một thước phim quay chậm chiếu lại một loạt những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua. Cô bĩu môi, trên thế giới này ai còn mất nhiều thể diện như cô? Chẳng qua là, không có ai biết thôi? :)) Dù sao

Lộ Thừa Hữu cũng nằm trong phạm vi cô có thể kiểm soát được, cho nên sẽ không có ai khác biết, sau khi lừa mình dối người một phen, lại tự dạy dỗ bản thân mình đúng là bịt tai trộm chuông.

Cô ra khỏi phòng, nghiêng người dựa vào cửa, rất không có hình tượng mà ngáp. Cô cảm giác sắc thái nào của mình anh cũng đã nhìn qua, ngáp còn có thể so với những chuyện hôm qua sao?

Lộ Thừa Hữu lúc này mới phát hiện ra cô, gương mặt vô cùng bình tĩnh: “Đã dậy rồi thì tới ăn cơm.”

Hiện tại, cô nên cảm ơn anh đã không chê cười cô sao?

Cô chậm rãi đi tới, mới vừa ngồi xuống, Lộ Thừa Hữu đã đứng dậy bước vào căn phòng mà cô vừa đi ra. Cô hít vào một hơi, ném đũa xuống: “Anh không thấy tôi sao?”

Lộ Thừa Hữu xoay người nhìn cô, trên mặt có vẻ khó hiểu.

“Tôi với tới anh liền đứng lên, chẳng lẽ nhìn mặt tôi khiến anh không thể ăn được?”

Lộ Thừa Hữu thực sự không muốn nhiều lời với cô, anh đi vào khiến cô ủy khuất sao, anh không hiểu, để cô hài lòng thật là khó.

“Tôi chỉ đi vào lấy đồ.”

“Lấy cái gì?” Cô đứng dậy, đi tới trước mặt anh: “Anh chỉ đang lấy cốc.”

Lần này Lộ Thừa Hữu thực sự không thêm để ý đến cô, trực tiếp đi vào trong, lấy ra một hộp thuốc nhỏ, bên trong có vài loại thuốc hay dùng, anh lấy ra một chai rượu thuốc, quay người lại thấy cô đang nhìn mình: “Đi ra ngoài.”

“Không.”

Lộ Thừa Hữu rất không muốn tranh chấp với cô, anh cởi áo của mình ra, bả vai bên trái và trên cánh tay có một mảng lớn da thịt bị bầm tím, đập vào mắt cô đến chói mắt.

Cô đi tới: “Tôi giúp anh.”

“Không cần.”

“Tôi nói giúp anh”

“Tôi nói không cần.”

Cô đoạt lấy chai rượu thuốc trong tay anh: “Cũng chỉ là nước mà thôi, anh nghĩ rằng hiểm lắm chắc.”

Lộ Thừa Hữu đưa tay ra lấy lại bị cô tránh được, sau đó đổ một chút lên người anh: “Có đau hay không?”

Anh đến trả lời cũng lười.

Cô cảm ghét cảm giác không được anh để ý tới, cho nên hung hăng nhéo vào chỗ bầm tím của anh một cái. Lộ Thừa Hữu cuối cùng cũng phải hít một hơi, nhìn cô: “Tôi cũng biết trước em sẽ như vậy.”

Cô bĩu môi.

Lộ Thừa Hữu giương mắt nhìn cô bĩu môi, nhìn có vẻ hơi ủy khuất một chút. Mắt anh chợt lóe lên, đột nhiên mở miệng: “Nếu chúng ta kết hôn, em có thể vui vẻ hơn một chút không?”

Chai rượu thuốc trong tay cô chợt rơi xuống, nước bắn ra dính lên người anh, anh chỉ thở dài đầy bất đắc dĩ.

“Em đừng động đây, để tôi thu dọn.” Anh đứng dậy, nhanh chóng dọn dẹp.

Cô lại kéo tay của anh: “Anh vừa nói gì?”

“Em tránh sang một bên.”

Cô lôi kéo anh, trong mắt đầy vẻ cố chấp.

Lộ Thừa Hữu đứng một lúc cũng thỏa hiệp: “Nếu em cảm thấy mình sẽ vui vẻ nếu kết hôn với tôi, thì tôi đồng ý, chỉ là, em có muốn không?”

Cô buông anh ra: “Tại sao đột nhiên anh lại nói vậy?” Cô do dự một lát: “Ngày hôm qua, tôi uống chút rượu nên mới quyến rũ anh, nhưng cũng không làm được, anh không cần có ý nghĩ muốn chịu trách nhiệm với tôi.”

Lộ Thừa Hữu cảm giác như bị cô đánh bại nghiêng ngả: “Được, em có thể coi như tôi chưa nói gì.”

Cô còn muốn nói thêm gì đó, lại nhìn dáng vẻ thỏa hiệp của anh, thế nhưng lại có cảm giác muốn phát giận.

Tô Thiển Oanh ăn cơm qua loa xong, Lộ Thừa Hữu liền lái xe đưa cô về nhà thay quần áo, cũng không quên nhắc nhở cô nhớ gọi điện thoại về cho ba mẹ báo bình an.

Nhà riêng của cô rất nhỏ, bởi vì cô cảm thấy nhỏ một chút sẽ có cảm giác ấm áp hơn, cô thích cảm giác ấm áp như thế. Lúc đầu khi sửa sang lại, cô đắn đo rất lâu, bởi vì cô rất thích màu lam nhạt nên muốn sơn nhà bằng màu đó, cuối cùng lại thôi. Vì sao ư, vì cô tự thấy mình là người hay lo lắng, cô không muốn mở mắt ra đã nhìn thấy một mảnh xanh thăm thẳm khiến mình tiếp tục mất phương hướng, màu trắng tương đối tốt, nó sẽ giúp cô nắm bắt được thực tế.

Lộ Thừa Hữu ngồi trên ghế salon quan sát, vẻ mặt vẫn rất lạnh nhạt.

Cô thay quần áo xong liền đi ra ngoài, lúc này tương đối tĩnh táo, cô đi đến bên cạnh anh: “Tại sao, không phải anh nói chúng ta không thích hợp à?”

“Tôi cũng không biết tại sao.” Anh nói xong rất nghiêm túc, một chút cũng không có ý đùa giỡn.

Một giây của ngày hôm qua, anh đột nhiên phát hiện ra một thứ gì đó đi ngược lại quy tắc của anh, anh cũng không phải là rất thích, cũng không phải là thói quen của anh, nhưng lại cứ như vậy, tự nhiên len lỏi vào cuộc đời anh, anh chỉ cảm thấy khó nói rõ.

Tô Thiển Oanh trầm mặc.

Lộ Thừa Hữu lại giật giật khoe miệng: “Vậy anh có thể hỏi một chuyện không?”

“Miệng vẫn ở trên mặt tôi mà.”

“Em là chỉ đối với tôi mới vậy, còn lại vẫn...” (ý là, trừ một lần trước đây anh và chị quan hệ thì chị vẫn ...)

Anh nhìn khuôn mặt cô ghen hông, không cần phải nhiều lời nữa, khoe miệng tràn ra vui vẻ, sau đó đứng lên kéo cô: “Chúng ta trở về đi.”

“Đi đâu? Hôm nay anh không làm việc à?”

“Một ngày không làm việc cũng không có vấn đề gì.”

25. Chương 10-2: Tôi Cũng Không Biết Tại Sao (2)

Tô Thiển Oanh vẫn chưa rõ ràng tình hình hiện tại, lúc trở lại biệt thự, cô cũng chỉ ngồi một bên nghe Lộ Thừa Hữu nói chuyện với bọn họ. Vậy mà cô còn thật sự coi như đây là một cuộc hội nghị gia đình, không đúng, phải là cuộc hội nghị của các vị trưởng bối hai nhà. Cho dù về mặt của bọn họ là giết mình hay khó tin như thế nào, cuối cùng cũng rất hài lòng, cho nên mọi người đều không nói nhiều, chính là chỉ cần anh đồng ý, mọi chuyện đều tốt.

Mà cô nhìn khoe miệng của Lộ Thừa Hữu hết hé ra rồi ngậm lại lúc nói chuyện, giống như đây là lần đầu tiên từ lúc trở về cô nghe được anh nói nhiều như vậy, chắc còn lâu mới dừng lại. Mà cha mẹ hai bên, cho dù nhiều đoạn không rõ ràng anh đang nói gì, nhưng vẫn không ngừng cười gật đầu.

Giờ phút này, cô chỉ nhìn anh, cô không hiểu anh vì sao tự nhiên lại thay đổi quan điểm, rõ ràng lần trước gặp mặt, anh còn quyết liệt như vậy, thái độ không muốn có bất cứ quan hệ gì với cô. Anh không muốn bị người khác không chế, anh đã nói dứt khoát, nhưng tại sao bây giờ lại lựa chọn thỏa hiệp?

Cô cũng có lúc cảm thấy đặc biệt ủy khuất, không nịn được suy nghĩ tìm xem mình có chỗ nào chưa đủ tốt, có chỗ nào chưa xứng với anh, sẽ suy nghĩ xem vì sao anh lại chán ghét mình như vậy, sẽ ảo não, sẽ bị thương, sẽ rất không thoải mái, sẽ dễ tức giận. Nhưng hiện tại, nghe được từ trong miệng anh nói ra, trong lòng cô lại không thể tìm được một cảm giác bình yên, giống như đang bước đi trên mây, bồng bồng bênh bênh, một bước nào không cẩn thận liền bị rơi xuống đất, tất cả lại quay về như trước, chỉ là con số 0.

Cô hiện tại rất bất ổn, thậm chí rất kích động.

Tất cả mọi thứ cô không thể giải thích được, tất cả đều nằm ngoài dự đoán của cô.

Cô đột nhiên cắt đứt cuộc nói chuyện của mọi người, sau đó nhìn Lộ Thừa Hựu: “Tại sao anh lại muốn kết hôn cùng tôi?”

Lộ Thừa Hựu quay sang cô: “Tôi cũng không biết tại sao, chỉ là cảm thấy, chúng ta nên kết hôn.”

Cô còn muốn mở miệng nói gì, Tiêu Tố Oanh lập tức cắt lời cô: “Oanh oanh, đi pha trà đi.”

Không thể làm gì khác hơn là rời đi, mặc dù trong lòng cô bây giờ đang rối ren, không nói rõ được là tư vị gì.

Nhưng khi cô trở lại, mọi người vẫn không thèm để mắt đến tâm tư của cô, chỉ cùng nhau bàn về kế hoạch tổ chức hôn lễ. Vào lúc này, cô không thể chấp nhận an phận như vậy, cô đứng lên nhìn mọi người: “Con không muốn.”

Bây giờ, bọn họ mới chú ý đến cô, cũng không hiểu cô đang ám chỉ điều gì.

Cô do dự một chút: “Con không thể kết hôn cùng anh ta.”

Tô lão gia phản ứng lại nhanh nhất: “Oanh oanh, ông nội già rồi, lỗi tai không tốt, vừa rồi không có nghe rõ, con thử lặp lại lần nữa đi.”

Tô Thiển Oanh lần này không còn dững khí như vừa rồi, cẩn thận nhìn bọn họ: “Ý của con là, chưa gì đã nói chuyện tổ chức hôn lễ, có gấp quá hay không?”

“Không thể qua loa được, hai đứa biết nhau lâu như vậy, đương nhiên không giống những người khác.” Tô lão gia cho cô một ánh mắt cảnh cáo, cô không dám nói tiếp.

Cô nghe bọn họ bàn bạc vẫn cảm thấy có cái gì không đúng: “Con cảm trực tiếp kết hôn thì nhanh quá, có thể đính hôn trước được không.”

Tiêu Tố Oanh lắc đầu một cái: “Như thế rất phiền toái.”

Thật ra thì bọn họ chỉ muốn nhanh chóng tìm ngày tốt, rồi tổ chức luôn, nếu không như vậy, ai cũng thấy bất an.

Tô Thiển Oanh hoàn toàn bị coi như không khí, đề nghị của cô một là bị sao lãng, hai là bị bác bỏ.

Cho nên, sau khi bọn họ bàn bạc xong, cô rất buồn bực: “Hôm nay con muốn trở về nhà riêng bên ngoài.”

Tô lão gia khó có lúc đồng ý: “Được, để Thừa Hựu đưa con đi.”

Sớm biết như thế, cô đã im lặng chuẩn bị.

Lúc ăn cơm, cô cũng vô cùng im lặng ngồi một bên, cho dù nói gì cũng không ai để ý, cho nên im lặng từ đầu đến cuối lại càng bị lãng quên hoàn toàn. Bây giờ cô mới bị ai phát hiện ra, hình như cả nhà cô đều bị Lộ Thừa Hựu mua chuộc, anh chỉ nói một câu muốn cưới cô, mọi người liền vui mừng cảm ơn anh hết lời, lại toàn tâm toàn ý phối hợp với anh vô điều kiện. Cô kém cỏi như vậy sao?

Ăn cơm xong, cô ngồi trong xe anh buồn bực.

Lộ Thừa Hựu vừa lái xe vừa nhìn cô một cái: “Làm gì mà im lặng thế?”

“Dù sao em nói hay không cũng giống nhau cả thôi.”

“Khó có khi em thức thời như vậy.”

Cô xoay người, quan sát anh từ đầu đến chân: “Cũng không có gì đặc biệt, hai mắt, hai lỗ mũi, hai lỗ tai, một cái miệng, ai cũng như thế, có gì tốt mà kiêu ngạo.”

Lộ Thừa Hữu công nhận: “Em cũng như vậy, cho nên chúng ta đều rất bình thường, rất tốt.”

Cô lại nói không ra lời, trước kia khi đọc truyện có một đoạn như thế này, tả người con trai rất tuấn tú, lỗ mũi là lỗ mũi, ánh mắt là ánh mắt. Cô rất phản đối, lỗ mũi không phải là lỗ mũi, ánh mắt không phải là ánh mắt thì khác nào quái vật. Người ta có lỗ mũi, có ánh mắt, với việc đẹp trai thì có gì liên quan đến nhau.

Đến phía dưới nhà cô, cô muốn mở cửa xe đi xuống.

Lộ Thừa Hữu nhanh tay hơn kéo cô: “Tại sao không vui?”

Cô trầm mặc một hồi: “Em cảm thấy cùng với anh như vậy, rất không có cảm giác an toàn.”

Lộ Thừa Hữu sưng sốt, anh không tốt như vậy sao?

“Tại sao lại cảm thấy như vậy?”

Cô nhìn anh: “Cùng với anh, đoán không ra tâm tình của anh, không biết anh muốn gì, không biết anh đang suy nghĩ gì, giống như đang nằm mơ, ngay lập tức một giây sau anh có thể quay ra nói với em tất cả mọi chuyện đều không phải là thật.”

Lộ Thừa Hữu đưa tay đặt trên hông của cô, đem cả người cô ôm vào trong ngực, sau đó lại miệt mài tìm kiếm môi của cô. Anh hôn cô, trần trọc trở mình, tay anh ôm chặt lấy cô như sợ cô sẽ biến mất, cuối cùng lại tựa đầu vào cổ của cô, một lúc sau mới ngẩng đầu lên hỏi cô: “Bây giờ còn thấy giống nằm mơ không?”

Tô Thiển Oanh nhìn khuôn mặt trước mắt mình, trong mắt anh phản chiếu khuôn mặt cô. Tay của cô từ từ chạm vào mặt anh, nhẹ nhàng vuốt ve: “Anh có biết em là ai không?”

Anh cười cười: “Sắp trở thành vợ của anh.”

Tay của cô dừng lại bất động, dường như cô muốn nhìn sâu vào mắt anh, nhưng không thấy gì ngoài vẻ mặt do dự của chính mình: “Bây giờ anh đang nhìn em sao?”

“Thế em nghĩ sao?”

“Anh đang dụ dỗ em.”

“Vậy có dụ dỗ được không?”

Cô cắn lên môi của anh, động tác rất nhẹ, cũng không làm anh bị đau. Tay Lộ Thừa Hữu vẫn ôm lấy cô, nhất thời trọng tâm lại không vững, người anh lại tựa vào còi xe trên vô lăng, phát ra âm thanh chói tai.

Tô Thiển Oanh lúc này dừng lại nhìn anh: “Cùng vào không?”

Anh hôn cô: “Anh còn có chuyện quan trọng hơn.”

Cô đá anh một cước, sau đó mới xuống xe.

Lộ Thừa Hữu nhìn bóng lưng của cô, một lúc lâu, cho đến không thấy nữa, anh mới lái xe rời đi.

26. Chương 11-1: Tại Sao Muốn Có Nhiều Lí Do Như Vậy (1)

Lộ Thừa Hữu cho xe đỗ bên cạnh một nhà hàng tư gia, phong cảnh nơi này vô cùng đẹp, ngay cả không khí cũng rất trong lành.

Anh thông thả đi tới bên cạnh Từ Độ Dao, ngồi đối diện với cô.

Lúc này Từ Độ Dao mới gật đầu với người nhân viên phục vụ đứng một bên, ý bảo có thể dọn thức ăn lên.

“Mấy ngày nay đều bận rộn đúng không?” Cô nhẹ nhàng hỏi, cô biết anh không phải là người dễ dàng để người khác gần gũi mình. Nếu ở cùng anh sẽ hiểu rõ quy tắc của anh, hơn nữa phải chấp nhận những quy tắc ấy mới có thể tiếp xúc với anh ở những phương diện khác.

“Tạm ổn.” Anh hời hợt nói.

Anh không thích nói về công việc, đây là một trong những thói quen mà cô biết, chỉ là cô muốn mượn chủ đề này để phá vỡ bầu không khí yên lặng mà thôi.

Lúc đồ ăn được mang đến, tất cả đều đậm hương vị dân dã của các món hằng ngày trong gia đình. Ở phương diện nào đó, hai người vẫn có điểm giống nhau, ví dụ như khi ăn cơm yêu cầu đầu tiên là phải chất lượng, đặc biệt có thể đi ra ngoài một chuyến chỉ vì chuyện ăn uống.

Cô dùng đũa gắp một ít đồ ăn cho anh: “Ném thử cái này đi, nghe nói là hôm nay có món mới đó.”

“Nếu vậy nhất định anh phải ném thử một chút.”

Lúc ăn cơm anh rất nghiêm túc, tất nhiên là không đến mức yêu cầu khi ăn thì không được nói chuyện: “Em cũng đừng nhìn anh nữa, lo ăn đi.”

Từ Độ Dao cẩn thận mở miệng: “Gần đây không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Em nghe anh trai của em nói, hình như gần đây anh dắc tội với ai đó.”

Lộ Thừa Hữu thản nhiên cười: “Không có gì đâu, đừng lo lắng.”

“Cho dù xảy ra việc gì thì anh cũng đâu muốn nói ra.”

“Là bởi vì thật ra không có việc gì.”

Giọng nói của anh rất lạnh nhạt, điều này khiến cô không biết nên nói gì nữa: “Vậy anh nên cẩn thận với chú ý một chút.”

“Biết rồi.”

Ăn cơm xong, bọn họ cùng nhau đi ra khỏi quán ăn, Từ Độ Dao ngồi vào trong xe của Lộ Thừa Hữu, anh liếc nhìn cô: “Muốn đi đâu không?”

“Anh muốn đi nơi nào?”

Lộ Thừa Hữu cười, nhanh chóng khởi động xe.

Khi bọn họ đến chỗ vòng xoay ngựa gỗ, Từ Độ Dao không thể kìm nén được, hỏi: “Trước đây không phải anh nói đây là trò chơi trẻ nít hay sao?”

“Nhưng em cũng nói, em thích trò này nhất.”

Anh vẫn nhớ rất kỹ, cô đã từng cười ngọt ngào. Đúng vậy, cô rất thích, năm đó từ khi cô nghe câu chuyện về một vị Vương Phi của Toàn Mộc thì bắt đầu thích vòng xoay ngựa gỗ, vĩnh viễn có thể nhìn thấy được người ở gần mình, nhưng sẽ mãi mãi không đuổi kịp, đó là một loại vẻ đẹp hoàn hảo của sự nuối tiếc.

“Vậy là anh đồng ý ngồi với em?”

Lộ Thừa Hữu cúi đầu suy nghĩ một chút: “Nếu điều đó khiến em vui.”

Thật may là hôm nay họ không mặc đồ đi làm, nếu không nhìn vào sẽ rất kỳ quái.

Thì ra cảm giác được ngồi lên ngựa, không phải nhìn người khác lại vui như vậy. Ít nhất anh là người cho rằng mấy trò chơi này là dành cho mấy đứa nhỏ, hoàn toàn không phù hợp với anh. Nhắm mắt lại giậm chân tại chỗ, nhưng thật ra không khác nhau chút nào. Một vòng lại một vòng, giống như mình đang đi chuyển.

Mà Từ Độ Dao cũng đang tận hưởng cảm giác này.

Cô cũng biết thật ra anh không được tự nhiên, cho nên lúc đang chơi, cô nhìn anh: “Cảm ơn anh đã đồng ý theo em.”

Anh chỉ mỉm cười, không nói gì.

Cô tự mình đi mua một ly kem thật dài, nhắm nháp từng miếng từng miếng, cô thích cảm giác như vậy.

Ở phía trước đang có cuộc thi thổi bong bóng, ai thổi được nhiều nhất sẽ đạt được danh hiệu đệ nhất. Phần thưởng chính là một chiếc vòng tay thoát nhìn vô cùng xinh đẹp. Cô kéo tay anh chạy tới: “Anh cũng tham gia đi!”

Lộ Thừa Hữu gật đầu.

Chắc chắn anh không biết, vào giây phút đó, tay cô khẽ run lên.

Từ Độ Dao nhìn anh thổi bong bóng, thổi từng cái từng cái, động tác có chút lúng túng. Đương nhiên anh không đạt được danh hiệu đệ nhất nên đành dùng bong bóng làm thành một hình trái tim, xem như là tặng vì tham dự hữu nghị.

Từ Độ Dao nhìn bong bóng, cảm thấy rất ngớ ngẩn.

Sau đó cô còn chơi câu cá, loại trò chơi dành cho mấy đứa trẻ nhỏ. Lúc chơi còn hỏi anh: “Có phải em quá ngây thơ hay không?”

“Em thích là được rồi.”

Từ Độ Dao lại cười đến vui sướng, cô kéo anh đi chơi những trò trước đây cô chưa được chơi bao giờ và làm những chuyện cô muốn làm, Lộ Thừa Hữu vẫn luôn đồng ý.

Anh lái xe đến cạnh bờ biển. Cô thích nhất là gió biển thổi, vì cô nghĩ trong gió có mùi vị của biển.

Từ Độ Dao xuống xe, không nhìn anh lấy một cái liền chạy trên bờ biển. Lộ Thừa Hữu nhìn bóng dáng của cô bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì bây giờ Từ Độ Dao đang đứng ở nơi nào đó. Anh chạy tới đứng bên cạnh cô: “Làm sao vậy?”

Cô không trả lời anh, vẫn cứ cúi đầu không chịu ngẩng lên.

27. Chương 11-2: Tại Sao Muốn Có Nhiều Lí Do Như Vậy (2)

“Em đang khóc?” Anh cau mày nhỏ giọng hỏi.

Từ Độ Dao đột nhiên ngẩng đầu lên, nắm lấy hai vai anh khẽ lắc nhẹ: “Cuối cùng là em không tốt ở điểm nào? Em đã làm gì không đúng? Anh nói đi, em có thể thay đổi mà.”

Lộ Thừa Hữu yên lặng nhìn cô: “Tại sao lại hỏi là em không tốt ở điểm nào, có lẽ chỉ tại anh không đủ tốt mà thôi.”

Cô vẫn cúi đầu khóc nức nở, cô quen anh lâu như vậy, cũng hiểu anh phần nào. Ngày hôm nay anh đối xử như vậy với cô, cái gì cũng đồng ý với cô, giống như phạm nhân trước lúc hành hình sẽ được cho ăn một bữa cơm thật thịnh soạn, nhưng sau cùng chỉ là sự tuyệt vọng.

Anh không phải là một người hay thay đổi nguyên tắc, nhưng có thể nói khi anh đã quyết định điều gì, anh trực tiếp dùng một cách thức khiến người ta cảm thấy tàn nhẫn nhất.

“Bởi vì em không tìm ra lí do, tìm không ra được lí do để rời khỏi em.”

Lộ Thừa Hữu nhìn cô một chút, không quản nữa, trực tiếp ngồi xuống chỗ khác: “Anh còn chưa nói gì, em đã biết anh muốn làm gì à?”

“Trước kia không phải anh đã từng nói có lẽ em không phải là người hiểu anh nhất, nhưng là người duy nhất hiểu anh hay sao?”

“Anh cũng biết em là người thích hợp nhất với anh.”

“Nhưng mà, hiện tại anh không muốn, không phải sao?”

Anh dùng tay lau đi nước mắt trên mặt cô: “Là do anh không có được may mắn đó.”

“Điều gì khiến anh thay đổi ý định vậy? Em rất muốn biết, thật sự rất muốn.”

Ánh mắt của anh có chút bình tĩnh: “Chỉ trong nháy mắt thôi, tự nhiên cảm thấy sống như vậy có khi nào lại tốt hơn không.”

Đầu ngón tay của cô run lên, trước giờ cô vẫn luôn dựa theo ý nghĩ của anh mà an bài cuộc sống của mình, vậy mà bây giờ anh lại nói không biết có khi nào tốt hơn không.

Không phải là cô có điểm nào không tốt, mà vì anh không muốn mà thôi.

Nhưng cô lại hy vọng bản thân mình có điểm nào đó chưa được, nếu như vậy còn có khả năng thay đổi.

Cô nhìn gương mặt anh tuần của anh, đột nhiên bật cười: “Có ai từng nói với anh là, người nào yêu anh cũng đều rất bị thương chưa?”

Đương nhiên Lộ Thừa Hữu không đồng ý: “Có lẽ anh còn đau khổ hơn.”

“Nếu như vậy, thì cũng đáng đời anh. Cho anh một bài học.”

“Thì ra anh khiến em không thoải mái như vậy, để em phải nguyên rửa anh thế này.”

“Đúng là như vậy, biết đâu nhìn anh bị ngược đãi, em sẽ cảm thấy thoải mái hơn.” Đương nhiên, cô càng mong muốn anh bị cô gái kia ngược đãi, nhưng cô không muốn nói, ít nhất cũng không phải vào lúc này. Nếu như quyết tâm để mình thoải mái một chút, vậy thì cứ thoải mái thôi.

Lộ Thừa Hữu cầm lên một nắm cát: “Biết đâu lời nguyên rửa của em lại thành hiện thực.”

Trong lòng Từ Độ Dao đau xót: “Xem ra người khiến anh phải để tâm đã xuất hiện rồi.”

Anh không gạt đầu, cũng không lắc đầu: “Anh không biết, chỉ cảm thấy nên làm như vậy, bởi vì anh không muốn thấy cô ấy khóc.”

Trong lòng cô đau xót, vậy anh nhìn em khóc thì chịu được hay sao?

Trong đầu cô bây giờ xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, cô nghĩ mình xem như cũng hiểu rõ về anh, nhất định anh không phải loại người bội tình bạc nghĩa, vô số ý niệm lướt qua, đột nhiên cô mở miệng: “Là học tỷ? Tô Thiển Oanh?”

Cô nhớ đến sự việc ở bệnh viện lần trước, thì ra người hiểu rõ anh nhất chính là “bạn gái trước”.

Anh nhúm mày, dường như vấn đề này khiến anh khó xử, nhưng anh không phải là dạng người lừa gạt người khác: “Nên mới nói là do anh không tốt, trong lúc duy trì quan hệ nam nữ với em, lại cùng người khác nảy sinh quan hệ, việc này anh đã sai rồi.”

Tuy rằng sự việc xảy ra cũng là ngoài ý muốn, trong hai ngày ở đây, có nhiều ý nghĩ kì lạ cứ luẩn quẩn trong đầu anh, lúc trở lại bình thường thì mọi việc đã như bây giờ.

“Không có sai đúng nào cả.” Chỉ có yêu hay không yêu, đúng hay không đúng chẳng có nhiều như vậy.

Nếu như anh là người như vậy, cũng không nên nói cho cô biết, cứ tiếp tục đi, nhưng đáng tiếc anh không phải loại người đó. Có lẽ cô lao vào anh như vậy nên bây giờ không thể nào thoát ra, rõ ràng anh chưa thể non hẹn biển gì với cô, hết lần này tới lần khác là tự bản thân cô nghĩ đến những điều hoang tưởng đẹp đẽ, lúc những điều ấy tan biến dần, nên trách anh khiến cô nảy sinh mơ mộng, hay nên tỉnh táo lại, vì sao bản thân phải suy nghĩ đến những giấc mơ không bao giờ thực hiện được ấy?

Nên tự trách mình quá tham lam.

Vết nước mắt trên mặt cô đã khô, nỗi buồn khó có thể không chế trong lòng cũng đã được xoa dịu, chỉ là cô hiểu rằng, mình phải tự chữa lành vết thương này. “Anh và học tỷ quen biết nhau đã lâu rồi nhỉ!”

“Biết sao?” Anh hơi bình tĩnh: “Dường như từ lúc ra đời đã biết cô ấy đó.”

Từ Độ Dao nở nụ cười: “Vậy em yên tâm rồi.”

“Sao?”

“Em có thể tự nói với bản thân, là do chúng ta biết nhau quá muộn, chỉ tại thời gian gặp nhau không đúng.”

“Nếu lí do này khiến em cảm thấy dễ chấp nhận hơn, vậy thì cứ nghĩ như vậy đi.”

Cô hơi bất mãn: “Giống như miễn cưỡng vậy.”

“Vậy anh phải nói như thế nào?”

“Phải nói là do anh quá kém cỏi, không xứng với em, cho nên anh cảm thấy tự ti, không thể làm gì khác ngoài việc rời xa em.”

Lộ Thừa Hữu gật đầu: “Thì ra là như vậy, anh sẽ nói lí do tại sao đối với em lại cảm thấy tự ti, là bởi vì em quá tốt. Đây chính là mấu chốt của vấn đề.”

“Đúng rồi đó, đây chính là mấu chốt của vấn đề.”

Cô nở nụ cười, nếu sự thật như vậy thì tốt rồi, nhất định cô sẽ nói với anh: Em không bao giờ ghét bỏ anh.

Chỉ là bây giờ, cô rất muốn rất muốn rất muốn nói cho anh biết: “Thật ra, em muốn được như học tỷ.”

“Tại sao?”

“Ít ra chị ấy được anh thích.”

“Anh nói thích lúc nào?”

“Vậy tại sao anh lại chọn chị ấy?”

“Bởi vì, có vài thứ nhiều hơn so với thích.”

“Đó là cái gì?”

“Có rất nhiều thứ.”

Từ Độ Dao không buồn rầu nữa: “Học tỷ cùng với anh, nhất định chị ấy rất hạnh phúc.”

“Em sai rồi.”

“Gì cơ?”

“Con người luôn qua lại với nhau, không có người nào bởi vì sống chung với ai mới hạnh phúc. Hạnh phúc là hạnh phúc, là sự qua lại với nhau.”

Trong lòng của Từ Độ Dao như bị sét đánh, hay đây mới thực sự là mấu chốt. Cô vẫn luôn cho rằng mình cùng anh ở bên nhau là đã thỏa mãn, đó chính là hạnh phúc, thật quá mức tầm thường, quên mất vốn là bọn họ cần phải ngang hàng, cô không cần phải đuổi theo theo sau lưng anh.

“Anh nói đúng.”

Lộ Thừa Hữu nhìn bầu trời: “Có lẽ em cũng đúng, có thể anh sẽ vì người khác mà hạnh phúc cũng nên.”

28. Chương 12-1: Ngoài Ý Muốn (1)

Tô Thiển Oanh nằm trên giường lăn qua lộn lại vẫn cảm thấy không đúng, cô mở to hai mắt nhìn trần nhà. Cô quần chặt chần vào người mình, nhìn giống hệt như con nhộng. Nhưng cuối cùng cũng không bình tĩnh lại được, cô vượt đôi môi của mình, một màn kia là chân thật sao?

Câu hỏi này vẫn lờn vờn trong đầu cô, thật lâu vẫn không thể hít thở lại bình thường.

Ngày hôm nay cũng thật kỳ lạ, bầu trời tự nhiên tối sầm lại, bên ngoài đã có mưa to. Cô nhìn cửa sổ thủy tinh, vẫn không mở đèn, lại hung hăng cầu mình một cái. Thật là đau, đương nhiên là chân thật, trên thế giới này có rất nhiều thứ không bình thường.

Cô từ trên giường nhảy xuống, lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra.

Cô tìm tên của người đó, rốt cục cũng nhấn xuống: “Là anh?”

Lộ Thừa Hữu vừa đưa Từ Độ Dao về nhà, bất thành linh trời lại đổ mưa khiến anh cảm thấy hết sức kỳ quái, một cú điện thoại này gọi tới lại càng thêm quái dị: “Vậy em muốn tìm người nào?”

“Tìm anh.”

Sắc mặt Lộ Thừa Hữu chìm xuống: “Em rất nhàm chán.”

“Làm sao anh biết?”

Lộ Thừa Hữu im lặng.

“Anh không muốn nghe thấy tiếng em?” Tô Thiển Oanh lại có chút ủy khuất.

Lộ Thừa Hữu nhăn trán: “Không có.”

“Vậy đến đây nói chuyện phiếm với em.”

Sắc mặt Lộ Thừa Hữu trở nên rất khó coi .

Tô Thiển Oanh cảm giác mình hiện tại giống như thiếu nữ mới mười lăm tuổi, vẫn đang mong mỏi, vẫn đang chờ đợi, cô sợ người của mình bị cướp đi, sợ một khi ngủ dậy, lúc mở mắt ra lại phát hiện tất cả mọi chuyện đều chỉ là ảo giác của chính mình. Đó là một chuyện rất đáng sợ.

Cô đứng ở dưới lầu, thân thể lười biếng tựa vào trên cánh cửa ra vào khu nhà. Bởi vì không biết trời sẽ mưa, cho nên cô mặc không nhiều lắm, chờ một lúc đã cảm giác được cái lạnh, nhưng vẫn nghĩ sẽ phải chờ không lâu nên vẫn kiên trì đợi.

Mà hiện tại cô nguyện trả giá một chút, lạnh lẽo lan vào trong tim cô, ánh mắt cô vẫn nhìn theo từng giọt nước mưa rơi xuống. Mọi người ra vào đều kinh ngạc nhìn cô, cô cũng biết, nhưng lại làm như không thấy.

Lộ Thừa Hữu xuống xe, vọt vào trong mưa, chạy đến bên cạnh cô. Vừa nhìn thấy dáng vẻ của cô, vốn định cởi áo xuống khoác cho cô, nhưng lại nhận ra quần áo trên người đã ướt hết, nên đành từ bỏ ý định này. Anh lôi kéo cô nhanh chóng đi vào thang máy, cô nhìn anh: “Đi nhanh như vậy làm gì?”

Tay của anh kéo tay của cô, lòng bàn tay anh rất lạnh. Anh nhú mồm một cái, theo bản năng xoa xoa tay.

Tô Thiển Oanh dừng lại một chút, khẽ ngẩng đầu: “Đây đều là thật, có đúng hay không?”

Lộ Thừa Hữu hơi thở dài: “Vậy em cảm thấy anh là giả?”

Tâm tình của cô lại rơi xuống thấp: “Em chính là không thể tin được, em sợ.”

“Không cần sợ, anh ở đây.”

Tay của anh càng thêm siết chặt tay của cô, nhiệt độ trong tay anh truyền tới bàn tay của cô.

Trong lòng cô vừa động dậy, vừa định mở miệng nói gì đó, cửa thang máy đã mở ra. Bọn họ cùng nhau đi ra ngoài, sau đó đi vào phòng, cô hơi sững sốt khi nhìn thấy quần áo anh bị ướt, một lúc lâu mới nhớ tới mình nên dùng máy sấy để hong khô cho anh.

Anh biết cô muốn làm gì, khoát khoát tay ra hiệu cho cô đừng động đây, cô có chút luống cuống nhìn anh.

Anh ngồi trên ghế sa lon suy nghĩ một hồi, ngoắc ngoắc tay gọi cô tới.

“Cái gì?” Cô từng bước từng bước đi tới, mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh, cô rất sợ sẽ bỏ qua gì đó dù chỉ chút ít.

Anh suy tư một lúc lâu: “Oanh oanh...”

“Dạ?” Cô có chút khản trương.

Anh nhìn cô mắt tự nhiên tự dưng lại cảm thấy buồn cười: “Em đừng khản trương.”

Cô gật đầu, còn lo lắng nhìn anh.

Anh có chút bất đắc dĩ, vươn tay ra vuốt tóc cô: “Nhiều năm rồi, anh vẫn luôn làm việc theo quy tắc của mình, cuộc sống không có gì là trọng điểm, cũng không có gì thú vị cả.” Anh dừng một chút, ngay cả chính anh cũng không biết nên nói gì tiếp theo.

Cô chỉ nhìn anh, không hiểu là cuối cùng anh muốn thể hiện điều gì.

Anh lấy tay chống cằm: “Nếu anh là một người đàn ông nhàm chán như vậy, em hãy cố gắng tha thứ cho anh, anh cũng sẽ cố gắng khiến em hài lòng.”

Ánh mắt cô đau xót, vẫn chỉ nhìn anh.

“Bé ngọc.”

Anh ôm cô, lại nhớ ra cái gì đó: “Anh nên cởi áo khoác ra trước thì tốt hơn.”

Cô rất vui vẻ nhận lấy áo khoác của anh, rất hài lòng với tình hình bây giờ. Cô nhớ mẹ mình luôn làm thế với ba, mỗi lần ba trở về nhà, mẹ đều tự tay treo áo khoác cho ông, tự nhiên như vậy, ảm áp như thế.

Lộ Thừa Hữu nhìn bóng lưng cô, lông mày hơi nhíu lên, thế này cũng không tệ lắm.

Nếu như nói từ trước đến giờ anh luôn làm việc theo nguyên tắc, thì đây chính là một lần duy nhất anh quyết định dựa vào cảm giác của mình, hơn nữa anh cảm thấy rất tốt.

Hiển nhiên, anh không ghét cảm giác này, thậm chí có chút mong đợi những điều anh thấy lạ lẫm.

Tô Thiển Oanh hong khô áo khoác của anh xong, liền mở tủ lạnh, có vẻ như chẳng còn gì. Cô vuốt miệng, lựa chọn mì ống.

Cô thích nhìn nước lúc sôi trào lên, sau đó đem sợi mì cứng cáp thả vào, sợi mì gặp nước liền mềm dần, từ giòn già biến thành mềm mại. Nước trong suốt biến thành có màu sắc, cô dùng đũa khuấy động mấy cái, lại lấy tiếp ra hai cái bát sạch.

Chỉ là hiện tại, cô gặp chút khó khăn, bởi vì lúc cho gia vị, cô như kiểu bị hội chứng cưỡng bách vậy, sẽ không kiềm chế được cho rất nhiều thứ linh tinh, rõ ràng đã đủ rồi, lại luôn cảm thấy chưa đủ, sau đó tiếp tục cho thêm, chính cô còn nghi ngờ, không biết mình có vấn đề gì hay không.

“Này, anh tới đây một chút.”

Lộ Thừa Hữu chạy vào, cho là cô đã xảy ra chuyện gì nên quan sát cô từ trên xuống dưới một lần.

“Cho gia vị, nhìn cái gì vậy.”

Lộ Thừa Hữu bất đắc dĩ: “Em cho là tốt rồi.”

“Anh không thấy em vội sao?”

Thật đúng là...

Lộ Thừa Hữu nếm xong gia vị, lại cầm lấy đôi đũa trong tay cô, theo bản năng cảm thấy sợi mì không thể nào an toàn. Bắt mì vào trong bát xong, anh lại bưng bát ra ngoài, còn cô thì bê nồi nước dùng theo, đợi lát nữa đổ vào mì.

29. Chương 12-2: Ngoài Ý Muốn (2)

“Mùi vị như thế nào?” Cô ra vẻ lấy lòng.

“Anh nêm gia vị, cho nên cũng không tệ lắm.”

“Khen một câu sẽ chết người.”

“Thật thông minh.”

Phải nhớ là, buồn bực chết cô mất, cô cầm đũa khuấy tới đảo lui trong bát: “Khó ăn muốn chết, tự em nêm gia vị.”

Nhất thiết thiết, buồn bực chết cô, cô cầm chiếc đũa ở trong chén khuấy tới khuấy đi, “Khó ăn chết, tự em cho gia vị.”

Cô thả một ít đường vào bát mình, Lộ Thừa Hữu chậm rãi mở miệng: “Không phải đường trắng sao?”

“Em thích ăn ngọt ngọt lại cay cay.”

“Khẩu vị thật là kỳ lạ.”

“Cho nên mới coi trọng anh.”

Lộ Thừa Hữu tê liệt cười một cái: “Cám ơn em đã đặc biệt thưởng thức.”

“Hừ.” Cô không ngừng khuấy động bát của mình, sợi mì vừa ra như cháo.

Lộ Thừa Hữu thở dài, đi vào bếp lấy ra một cái bát mới, lấy mì trong bát của mình sang chiếc bát mới, rồi đẩy tới trước mặt cô: “Lần này ăn đi.”

“Nhưng, anh có đói không?”

“Anh vốn không đói.”

“Vậy sao không nói sớm.”

“Không phải là em muốn thể hiện mình hiền lương thực đức sao, cho nên anh thỏa mãn mong muốn của em.”

“Ai cho anh vĩ đại như vậy.” Ghét, uống công cô làm.

“Cám ơn đã khen thưởng.” Lộ Thừa Hữu nở nụ cười.

Cô muốn bãi công, kiên quyết không chịu rửa chén, ghét muốn chết.

Cô đi rửa tay, xong còn nhìn mình trong gương: “Mình cũng xinh đẹp mà, không cần tự ti, không cần tự ti.” Nhưng cô lại chuyển ý nghĩ, từ cổ chí kim, bi đát nhất luôn đổ lên đầu mỹ nữ, cô lại tự nhủ với mình “Thật ra thì dáng dấp của cô cũng bình thường, không đẹp mắt, là khó coi.” Cô nói xong, tự cảm giác mình như đứa ngốc.

Cô đi ra ngoài đã nhìn thấy hai tay ôm ngực anh, “Nhìn ta làm gì?”

“Không còn sớm, anh phải đi.” Lộ Thừa Hữu cầm áo khoác trong tay.

“Đi thôi đi thôi, người nào giữ đầu.”

Lộ Thừa Hữu lắc đầu một cái, xoay người liền chuẩn bị đi, Tô Thiển Oanh đuổi theo: “Anh đi thật sao?”

“Không phải em không giữ sao?”

“Anh lúc nào lại nghe lời vậy?”

“Anh vẫn luôn nghe lời, em mới không nghe lời.”

“Ghét, coi như là vậy, anh cũng không thể nói trước mặt em chứ. Sao không nói xấu sau lưng em ấy.”

“Anh không thích nói xấu sau lưng.”

“Anh chính là đáng ghét.”

“Cho nên bây giờ anh sẽ rời đi không chọc giận em nữa.”

Tô Thiển Oanh ôm lấy anh từ sau lưng: “Lúc em nhìn anh cảm thấy rất đáng ghét, nhưng khi không thấy lại khó chịu, anh nói em nên làm gì bây giờ?”

Lộ Thừa Hữu nói tay của cô ra, sau đó ôm lấy cô, tay anh vuốt tóc cô: “Vậy em vứt khó chịu đi.”

Cô híp mắt nhìn lên anh: “Anh cứ nói đi?”

Anh hôn lên trán cô: “Anh nói, em thích là tốt rồi.”

Cô cười.

30. Chương 13-1: Nếu Như (1)

Chuyện tiếp theo giống như là đương nhiên, Lộ gia và Tô gia lấy tốc độ thần kỳ tuyên bố tin tức kết hôn của bọn họ ra bên ngoài, sau đó truyền thông lại đưa tin tiếp, tất cả đều là “thanh mai trúc mã”, “môn đăng hộ đối”, “traoi tài gái sắc”, thật ra thì chuyện kết hôn như vậy khiến người ta thoải mái hơn so với chuyện cô bé lộ lem.

Mỗi lần nhắc tới kịch bản cô bé lộ lem, luôn cộng thêm hai chữ “may mắn”, mà rõ ràng tình cảm nam nữ chẳng quan hệ gì tới những thứ kia. Từ khi nào thì bắt đầu, tiền bạc và địa vị lại có thể làm thay đổi hoàn toàn một con người, trở thành người lãnh đạo, có hai thứ đó liền biến thành tầng lớp thượng lưu trong xã hội này.

Mà Tô Thiển Oanh cảm giác mình như đang nằm mơ, khi những mẫu thiết kế áo cưới nổi tiếng quốc tế bày trước mắt, cô vẫn thấy không được tự nhiên. Cảm giác này quá nhấp nhô, như nằm mơ vậy. Điều chân thật duy nhất chính là Lộ Thừa Hữu đang ở bên cạnh chọn cùng cô.

Như vậy sẽ khiến cô có chút mất thăng bằng: “Tại sao em phải phiền phức như vậy, mà anh không phải phiền hả?”

“Bởi vì kết hôn đối với người con gái là một giấc mộng, mà người đàn ông chỉ phụ trách tới thỏa mãn giấc mộng đó.”

Tô Thiển Oanh cảm thấy rõ ràng là anh đang muốn nói sang chuyện khác, mặc dù cô không tìm được chứng cứ.

“Anh cảm thấy loại nào tương đối khá nhìn?”

Lộ Thừa Hữu nhìn qua mấy thiết kế kia, thật đúng là không biết thế nào: “Em thích là tốt rồi.”

“Nói giống như em với anh không có quan hệ gì vậy, em thích là tốt rồi, nhờ đâu anh không thích thì làm sao bây giờ?” Cô bĩu môi, lại lật một tờ.

Thật ra thì, anh sẽ cảm thấy kết hôn có lẽ là một cơn ác mộng, anh tự nhiên đã biết những người bạn của anh là chú rể sau khi cưới bị chinh rất thảm, có chút cầu nguyện mình sẽ không xui xẻo như vậy. Dĩ nhiên, anh còn phải trấn an tâm tình của cô: “Chắc sẽ không xuất hiện tình huống như thế, em mặc cái gì đều dễ nhìn.”

“Lời nói như kiểu nhập vai người chồng tốt”

Lộ Thừa Hữu nở nụ cười: “Em hiện tại giống như cảm thấy anh nói cái gì cũng là sai.”

“Chỉ có những lời này là đúng.”

Lộ Thừa Hữu nở nụ cười.

Tô Thiển Oanh biết mình nên chọn lấy một mẫu, nhưng nhìn đủ loại thiết kế áo cưới kia, cô lật qua lật lại chỉ cảm thấy thật phiền. Bởi vì cô từng nghe người ta nói qua, thường thức của con người thật ra rất ngắn, lần đầu tiên nhìn thấy thích không có nghĩa lần thứ hai thấy nhất định sẽ thích, nếu như về sau còn cảm thấy nó đẹp mắt thì mới chính là thẩm mỹ chân chính của mình.

Nhưng cho dù là như vậy, cô cũng cảm thấy hai mắt của mình phải chịu tội.

“Không trách được có nhiều người chỉ hi vọng lặng lẽ cầm một tờ giấy hôn thú là xong, phiền toái như vậy.”

“Đại tiểu thư, việc chuẩn bị hôn lễ hết thấy em đâu phải tiêu tốn tâm tư gì, em chỉ phải chọn một cái áo cưới mà thôi.”

Tô Thiển Oanh đóng lại catalogue, rất trịnh trọng : “Em đây không phải là đau lòng cha mẹ của anh và em sao?”

Lộ Thừa Hữu ngoắc ngoắc tay, dáng vẻ không muốn cùng cô tranh luận : “Toàn bộ thế giới chỉ có em là thiện lương nhất .”

“Đó là đương nhiên, cho nên anh phải như thế nào mới cưới được em.”

Về mặt Lộ Thừa Hữu không cảm xúc gì, chỉ dùng ánh mắt nhìn cô, ngay cả khóe miệng cũng có chút cứng ngắc.

Mà mấy ngày sau, hôn lễ được tiến hành.

Thật ra thì, kết hôn đối với Tô Thiển Oanh mà nói, thật giống như ngồi trên mây bay bay.

Lộ Thừa Hữu mặc dù biểu hiện tương đối bình tĩnh, nhưng vẫn có chút khẩn trương, lần đầu tiên kết hôn, chỉ sợ có gì sơ xuất xảy ra.

Cho nên Lộ Thừa Hữu lại một lần nữa làm đứa trẻ ngoan, đối với yêu cầu của cha mẹ mình đều là nói gì nghe nấy.

Mà Tô Thiển Oanh còn muốn phản kháng một lần, nói thí dụ như lúc trước khi cử hành, cô xóa sạch hết lớp makeup trên mặt, cũng không ngừng thương lượng cùng thợ trang điểm là nên dùng tông màu nào để ăn ảnh nhất.

Ngày này cô đợi đã lâu, Tô Thiển Oanh lại thấy bản thân mình bây giờ không thật.

Cô thử chiếc áo cưới có giá trị không rẻ, vừa lúc vừa người, dù đã thử qua nhiều lần, nhưng vẫn sợ sẽ có vấn đề gì xảy ra.

Mà người đàn ông ưu thế nhất ở nơi này đi đến, hiển nhiên Lộ Thừa Hữu không có phiền phức như vậy, dù anh cự tuyệt thợ trang điểm đánh son môi linh tinh gì đó. Anh luôn luôn ghét trang điểm cho phái nam, ngay cả giới tính cũng khiến người ta nghi ngờ.

Lộ Thừa Hữu trước tiên ra ngoài gặp mọi người, động tác của anh chậm rãi ưu nhã, đối với mỗi người đều duy trì mỉm cười.

Thẩm Diệc Nhận mang theo Mạnh Cảnh chạy tới, ánh mắt Lộ Thừa Hữu lướt qua trên mặt Mạnh Cảnh, sau đó không để ý đến cô nữa. Thẩm Diệc Nhận cũng biết lòng người, liền để cho Mạnh Cảnh đi qua nơi khác nghỉ ngơi. Mạnh Cảnh vừa rời đi, Lộ Thừa Hữu còn chưa mở miệng, Thẩm Diệc Nhận liền nói trước : “Tớ không nghĩ tới cậu sẽ kết hôn trước.”

31. Chương 13-2: Nếu Như (2)

”Vậy cậu nghĩ ai sẽ kết hôn trước?”

Lộ Thừa Hữu cười lên : “Tôi rất tò mò, người đàn ông một lòng si tình cuối cùng sẽ hoa rơi vào nhà ai.”

Thẩm Diệc Nhận liếc mắt nhìn Mạnh Cảnh ở cách đó không xa: “Nói thật, ngay cả tự tớ cũng cảm thấy mình sẽ không cưới cô ấy.”

“Hả?” Lộ Thừa Hữu cau mày: “Cậu không nên mang cô ấy tới đây, Từ gia cũng sẽ tham dự.”

Thẩm Diệc Nhận gật đầu: “Tớ lập tức sẽ làm tài xế đưa cô ấy trở về, chỉ là cô ấy nhầm chán nên tớ mới mang cô ấy ra ngoài thôi.”

“Tự giải quyết cho tốt.”

“Tại sao tớ vẫn luôn cảm thấy mấy chữ này cũng thuộc về Kỷ Thiệu Quân?”

“Tám lạng nửa cân.”

Thẩm Diệc Nhận đắc chí: “Vây tớ cảm thấy tớ thuộc về tám lạng.”

“Các người không một ai bớt lo.” Nhưng Lộ Thừa Hữu còn nói ra ý nghĩ của mình: “Người con gái kia mặc dù thoát nhìn có vẻ bị cưỡng ép, nhưng cảm giác tổn thương không hề lớn, mà ...” Lộ Thừa Hữu chuyển ánh mắt sang bên kia giống như Mạnh Cảnh vô tội : “Giống như có chút phức tạp.”

“Tớ hiểu, tớ đi trước .”

Mà sau đó Kỷ Thiệu Quân và Đặng Cảnh Nam cũng trước sau đến tham dự.

Đối với việc Kỷ Thiệu Quân ở bên cạnh Phương Y Lâm, Lộ Thừa Hữu không cảm thấy gì quá lớn lao, anh tin tưởng Kỷ Thiệu Quân sẽ tự biết xử lý tốt chuyện của mình. Mà về chuyện gần đây, Đặng Cảnh Nam đơn độc một mình, Lộ thừa Hữu không muốn nói lời vô nghĩa với anh ta. Đặng Cảnh Nam là điển hình của loại người lựa chọn người nói chuyện để nghe, anh ta thích thì mới nghe, anh ta không thích thì cho dù người khác có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Hôn lễ lập tức bắt đầu, Đặng Cảnh Nam đi theo sau lưng Lộ Thừa Hữu: “Để tớ cùng đi xem cô dâu, khiến cho cậu tình nguyện nhảy vào mộ, chắc phải có sức hấp dẫn lắm.”

“Đừng đem tớ đồng nhất với người như cậu.”

Đặng Cảnh Nam cười nhạt: “Tớ liền xem một chút, nói không chừng tớ cũng sẽ xúc động muốn kết hôn.”

Những lời này ngược lại khiến Lộ Thừa Hữu thấy hứng thú: “Mẹ cậu không phải là rất muốn tác hợp cậu và vị thanh mai trúc mã kia sao?”

Đặng Cảnh Nam cảm thấy tính khả thi rất lớn : “Nếu như bây giờ không tìm được người con gái như ý, giống như cậu vậy, tìm một người đã quen thuộc với mình cũng không sai khác lắm, đỡ phiền toái. Cơ bản là giống nhau, cũng không có ai là đặc biệt.”

“Cậu sai lầm rồi.” Lộ Thừa Hữu có chút nghiêm túc : “Tuyệt đối đặc biệt.”

Đặng Cảnh Nam cười cười không nói lời nào.

Chẳng qua là, khi Đặng Cảnh Nam muốn đẩy ra cửa phòng trang điểm cô dâu ra, Lộ Thừa Hữu đột nhiên ngăn cản anh : “Mắt trái của tớ vừa nháy một cái.”

“Mê tín.” Đặng Cảnh Nam không để ý đến anh, trực tiếp đẩy cửa ra.

Cảnh tượng trước mắt không hề như dự liệu, nơi này loạn đến không thể tưởng tượng nổi, lễ phục cô dâu bừa bãi trên mặt đất, mấy người đang cùng nhau dọn dẹp.

Đặng Cảnh Nam cũng đã nhận ra có vấn đề : “Cô dâu của cậu đâu?”

Một thợ trang điểm trả lời : “Mới vừa rồi xông ra, không biết đi làm gì, chúng tôi cũng không ngăn cản được cô ấy.”

Đặng Cảnh Nam xoay người nhìn Lộ Thừa Hữu : “Người con gái của cậu đào hôn.”

Sắc mặt Lộ Thừa Hữu âm trầm, hồi lâu cũng không hề nhúc nhích.

Đặng Cảnh Nam đi tới bên cạnh anh : “Nhanh lên, gọi điện thoại.”

Trên thực tế mà nói, Lộ Thừa Hữu mới vừa nhấn xuống điện thoại, tiếng chuông liền réo lên, cô không mang theo điện thoại di động.

Đặng Cảnh Nam nhặt điện thoại di động lên, trên màn hình còn hiện dòng chữ “Chồng tương lai”, mấy chữ kia chữ liên tục nhấp nháy, giống như nhắc nhở điều gì.

Lộ Thừa Hữu cúp điện thoại, mở ra ghi chép cuộc gọi, gần đây nhất là tên “Lạc Diệc Minh”, một giờ trước gọi đến.

Đặng Cảnh Nam nhíu mày một cái : “Anh ta là ai?”

Tay Lộ Thừa Hữu cầm điện thoại di động càng thêm chặt, ánh mắt của anh thâm thúy không thấy đáy. Nhưng Đặng Cảnh Nam vẫn nghe được anh nói : “Bạn trai cũ của cô ấy, có lẽ cũng là bạn trai duy nhất.”

32. Chương 14-1: Nhiều Chuyện (1)

Editor: sammie

Buổi hôn lễ này, dường như những người hiểu rõ đều không vui vẻ, Tô Văn Uyên và Tiêu Tổ Oanh đều rất vất vả, một bên là lo lắng trong lòng, một bên phải bày ra khuôn mặt vui vẻ chào đón khách khứa. Khách mời đều đã tới đông đủ, cũng không thể hủy bỏ lúc này được, nếu không ngày mai trên các trang báo của thành phố Thiên Nam sẽ có nhiều phỏng đoán với đám cưới này. Lúc mới bắt đầu, Lộ Chấn Vân và Hoàng Lệ An đều hết sức lo lắng, vẫn còn hoài nghi cô bị người nào bắt cóc... Càng nghĩ càng thấy không đúng, nhưng những người có mặt ở đây đều đồng loạt làm chứng việc Tô Thiển Oanh tự mình đi ra, lúc này mới khiến các bậc cha mẹ yên lòng.

Tô lão gia tức giận đến mức cả chiếc nạng, nói thẳng một câu: nhất định phải bắt nha đầu thú vị kia quay trở về, dám mất tích vào giờ phút quan trọng này. Tô Thiển Oanh từ nhỏ đã bị chiều đến hư, chỉ cần không gây ra chuyện lớn gì thì ngay cả mắng nhiếc cô, ông cũng không nổi. Kết quả là nhiều năm như vậy cô cũng chỉ phạm ít sai lầm, vào lúc này lại gây ra chuyện khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Tô Văn Uyên và Tiêu Tổ Oanh tìm cách tạm thời làm chậm lại buổi hôn lễ, về phần khách mời thì xin lỗi. Nhưng Lộ Thừa Hữu không đồng ý, nếu quyết định kết hôn, thì anh sẽ không bỏ dở nửa chừng.

Nếu để ý sẽ thấy vẻ mặt của anh có chút lạnh lùng kiên quyết, lời nói như đinh đóng cột, chú rể đã lên tiếng, đương nhiên những người khác sẽ không nói nhiều nữa.

Ý của Đặng Cảnh Nam là tùy tiện tìm một người nào đó, mặc áo cưới tham dự một chút, che mặt lại cũng không thể xem là kì quái được, đối với người khác mà nói còn tưởng là ra vẻ thần bí. Nhưng Lộ Thừa Hữu vẫn không đồng ý.

Anh suy nghĩ rất đơn giản, tuyên bố thân thể cô dâu không được thoải mái là được. Lý do vì như vậy nên không thể đứng lâu được, ngược lại có thể khiến người ta tin một chút, cho rằng đúng là cần phải thế.

Chú rể không để cô dâu đi ra chịu khổ, thật là thương yêu vợ.

Cho nên, đôi khi nói dối không thể giấu giếm được sự việc, tốt hơn hết là nói thật, có khi còn đạt được kết quả không nghĩ tới. Điều này Lộ Thừa Hữu đã rút ra được từ khi học trung học.

Có một ngày trời đột nhiên đổ mưa, khiến anh không muốn đi học, anh liền gọi điện cho thầy giáo nói anh bị bệnh không thể tới trường. Thực tế là anh muốn xem hết bộ phim đang xem dở, hơn nữa trời lại đổ mưa.

Kết quả không thể nào tốt hơn. Đến ngày hôm sau, học sinh cùng lớp hỏi anh vì sao không đi học, anh trả lời không cần suy nghĩ rằng ở nhà xem tivi. Mấy học sinh kia lắc đầu: “Chúng tớ đều biết, cậu bị bệnh, đỡ hơn chút nào không?” Anh lặp lại ba lần: ở nhà xem tivi. Nhưng không có một người nào, không có một bạn học nào tin anh, thật sự khiến người ta không biết làm sao.

Mà Lộ Thừa Hữu và Tô Thiển Oanh là thanh mai trúc mã, trong lúc ở bên ngoài cũng không thể hiện tình cảm rằm rộ, bởi vậy người khác tự nhiên sẽ không suy đoán gì nhiều.

Khách khứa thấy vẻ mặt thản nhiên như vậy của chú rể, chẳng có chút gì là khẩn trương hay lo lắng, vì thế cũng không dám ý kiến gì, dù sao đây cũng là việc của nhà người ta.

Đương nhiên Kỷ Thiệu Quân và Thẩm Diệc Nhận lại có trách nhiệm theo sát chú rể, vì Lộ Thừa Hữu mà cần không ít rượu.

Đặng Cảnh Nam bưng rượu đứng ở một bên, tò mò nhìn Lộ Thừa Hữu, cho dù xảy ra chuyện như vậy, anh vẫn có thể tỏ ra vô cùng bình tĩnh tự nhiên ở trước mặt mọi người. Anh cũng không quên...

Nhớ lúc này trong phòng trang điểm, Lộ Thừa Hữu đã thoáng qua một tia thất vọng.

Bởi vì hôn lễ này, Tô Văn Uyên và Tiêu Tổ Oanh đều cảm thấy rất thiệt thòi và mắc nợ Lộ Thừa Hữu, chẳng qua việc trước mắt là phải tìm được Tô Thiển Oanh, hơn nữa làm cha mẹ, chuyện bọn họ quan tâm nhất bây giờ là sợ Tô Thiển Oanh gặp chuyện gì, có phải đã xảy ra chuyện lớn gì không...

33. Chương 14-2: Nhiều Chuyện (2)

Editor: sammie

Kỷ Thiệu Quân đã sớm cho người đi nghe ngóng tin tức, sau đó báo cho Lộ Thừa Hữu vẫn còn đang âm trầm: “Lão bà của cậu hình như đã bay tới Xuyên Nhiên rồi.”

Lúc này các khách mời đều được đưa đi, bốn người bọn họ tùy ý ngồi trong gian phòng, Thẩm Diệc Nhận một bộ không liên quan đến mình, mở miệng nói: “Tất nhiên là có ẩn tình.”

Đặng Cảnh Nam cười rộ lên: “Kẻ kém thông minh cũng có thể nói như cậu.”

Kỷ Thiệu Quân cũng cười: “Chẳng lẽ các cậu không biết trong khi yêu, chỉ số thông minh biến thành số 0 à?”

Thẩm Diệc Nhận cũng không tức giận, tùy tiện cầm lấy vật gì đó quăng tới Kỷ Thiệu Quân: “Kẻ tám lạng người nửa cân, cậu cho rằng cậu có bao nhiêu?”

“Nhưng tớ là 8 lạng.”

Lộ Thừa Hữu trầm mặc nửa ngày rốt cuộc cũng lên tiếng: “Năm mươi bước cười một trăm bước.”

Đặng Cảnh Nam thấy Lộ Thừa Hữu rốt cuộc cũng chịu mở miệng, vì thế cũng tới làm sôi nổi không khí một tí: “Tớ biết nguồn gốc của câu thành ngữ này. Chính là lúc hành quân đánh giặc, một binh sĩ lâm trận chạy trốn, hắn ta chạy năm mươi bước, nhưng hắn lại cười một người lính khác chạy xa hơn, bởi vì người lính kia chạy một trăm bước, hắn cười anh lính kia là một người nhất gan, đã lâm trận mà còn bỏ chạy.”

Thật rõ ràng, chẳng ai cổ vũ.

Đặng Cảnh Nam nhún vai, cũng không chấp nhận: “Nếu không, cậu cũng đi Xuyên Nhiên để xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Lộ Thừa Hữu hiểu mấy năm nay Tô Thiển Oanh đều ở Xuyên Nhiên, có thể nói cô ấy quen thuộc nơi đó hơn so với Nam Thành. Hơn nữa, Tô Thiển Oanh lảng vảng đến Xuyên Nhiên thì chắc chắn có chuyện quan trọng phải làm. Nhưng mà, lí trí là một chuyện, mà đối mặt với sự thật là một chuyện khác, anh không thể hiểu được cách làm của Tô Thiển Oanh, ít nhất anh không nghĩ ra được chuyện gì có ý nghĩa đến mức cô phải bỏ anh mà đi.

“Không đi.” Anh nói xong liền cảm thấy mình có chút tức giận, vì thế lại mở miệng: “Dù sao cuối cùng thì cô ấy cũng về thôi.”

Bọn họ thấy Lộ Thừa Hữ cũng không có gì khác liền muốn tạm biệt, anh tiễn bọn họ đi ra.

Kỷ Thiệu Quân và Đặng Cảnh Nam trực tiếp lái xe đi, nhưng Thẩm Diệc Nhận chưa đi vội, bởi vì vị hôn thê của anh – Từ Hân Thần đang ở đó chờ anh. Từ Hân Thần bộ dạng dịu dàng thuần khiết, đứng cùng Thẩm Diệc Nhận rất xứng đôi, chẳng qua là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. Lộ Thừa Hữ lắc đầu, suy nghĩ về người khác làm gì, chính anh mới là chú rể đáng thương nhất thế giới chứ.

Mà anh còn phải đối mặt với hai bên cha mẹ nữa, nghĩ đến đó anh có chút đau đầu.

Tiêu Tổ Oanh và Tô Văn Uyên từ tức giận Tô Thiển Oanh bây giờ chuyển thành lo lắng, Lộ Chấn Vân và Hoàng Lệ An cũng không bàn bạc gì, dù sao đều nhất trí ý kiến: nếu đã biết Tô Thiển Oanh ở đâu, vậy thì mau chóng đón cô về.

Lộ Thừa Hữ lúc này không nghĩ sẽ giải thích nhiều, hiện tại anh tuyệt đối không muốn đi khuyên giải an ủi người khác.

Ngày hôm nay anh thật sự tỉnh táo, cũng biết xảy ra chuyện gì, vốn có chút hưng phấn với hôn lễ, vậy mà anh lại biến thành trò cười.

Tâm trạng anh cũng không tốt lắm, sẽ không tức giận, nhưng vô cùng trầm mặc.

Lộ Thừa Hữ cũng là một người cố chấp, dù sao anh vẫn từng bước làm việc, không để ý tới ánh mắt của người khác, chẳng qua anh chưa về biệt thự, không muốn nghe bọn họ cố ý hay vô tình nhắc tới Tô Thiển Oanh.

Anh nghĩ, tốt nhất cô nên đưa ra một lý do anh có thể chấp nhận được, nhưng chính anh lại nghĩ, không có một lời giải thích nào anh có thể đồng ý.

Đến ngày đi làm, nhân viên trong công ty cũng rất ngạc nhiên, nhưng chẳng ai dám tới hỏi anh lý do.

Phụ nữ lắm chuyện trên thế giới này rất nhiều, Lộ Thừa Hữ tin điều này. Cho nên lúc anh tự mình đi một phần tài liệu, liền thấy mấy nữ nhân viên vây quanh cùng nhau bàn về đàn ông.

Về sinh hoạt cá nhân, anh cũng không ngăn cản, chẳng qua sau khi người kia thấy anh lại ngượng ngùng, đặt tờ báo ở phía dưới một tập tài liệu.

Anh chỉ nhìn lướt qua, không làm gì, nhưng anh đi hai bước rồi bỗng nhiên quay lại, mấy người nữ nhân viên kia sợ tới mức đứng tại chỗ không dám cử động.

Nhưng Lộ Thừa Hữ không nhìn các cô, tay anh chậm rãi rút tờ báo ra.

Ở phần giải trí trong đó, có một tiêu đề thật lớn: “Siêu sao Thiên Vương đêm tối đột nhập phòng của người đẹp xa lạ.” Mà trên mặt báo còn tiết lộ hình chụp, xuống phía dưới cũng có hình chụp. Ảnh chụp cũng không rõ ràng, chỉ thấy một người đàn ông lấy tay che cho một cô gái, mặt cô gái bị che mất, chỉ chụp được tóc dài trên đầu.

Ảnh chụp không rõ như vậy, nhưng anh lại nhìn ra, là Lạc Diệc Minh và Tô Thiển Oanh.

34. Chương 15-1: Năm Được Mấy Lần (1)

Editor: Xẩm Xẩm

Lộ Thừa Hữ ngồi trong thư phòng, anh không bật đèn, bóng đêm trống vắng bao phủ lên từng hơi thở của anh. Mắt anh cũng nổi lên một mảng với bóng tối, mang theo một chút u ám. Trong tay anh là ảnh chụp đã lâu, anh dùng ngón trỏ gõ lên bàn, tấm ảnh lập tức rơi xuống trong yên lặng.

Tay kia của anh dè xuống bật lửa, ánh sáng màu vàng nhạt giúp anh nhìn rõ hình bóng trên tấm ảnh, hoặc là gương mặt quen thuộc hoặc là gương mặt xa lạ.

Bật lửa vẫn lập lờ, tay anh cũng bị hơi nóng làm bỏng, anh buông bật lửa ra. Sau đó anh đưa tay mở công tắc đèn bàn, lại cẩn thận liếc mắt nhìn ảnh chụp. Tất cả đều là bạn học của anh, những khuôn mặt quen thuộc, nhưng cũng không nhớ gì nhiều lắm. Bởi vì anh không đến dự lễ tốt nghiệp, tìm hồi lâu cũng chỉ tìm được tấm này, anh chỉ nhớ rõ một điều là Tô Thiển Oanh đã giúp anh cắt tóc, cho nên ảnh chụp đến tận bây giờ vẫn chưa bị ố vàng.

Mà anh và Lạc Diệc Minh đều đứng ở hàng cuối trong tấm ảnh này, lúc trước học cùng nhau hầu như đều cùng xuất hiện. Người ngoài vĩnh viễn không bao giờ biết, anh và Lạc Diệc Minh vì Tô Thiển Oanh mà trở thành bạn bè, nhưng cũng mất đi tình bạn vì cô ấy.

Suy nghĩ này khiến anh hoảng hốt, vì anh rất ít khi nhớ lại, đúng hơn là cảm thấy không có gì để phải nhớ đến, những người đó đối với anh giống như vĩnh viễn không thể trở nên quan trọng trong cuộc sống của anh.

Nhưng phía sau anh hình như có thể nhìn thấy được bóng dáng rực rỡ của Tô Thiển Oanh.

Lúc học đại học, tóc cô dài nên thường thích buộc thành hai bên tóc đuôi sam đến trường. Thực ra thì đầu tóc như vậy có chút không bình thường, nhưng cô cũng không để ý, mỗi lúc đi trong sân trường đều rất thoải mái. Thành tích của cô không thể nào tốt được, nên lúc học trung học, Lộ Thừa Hữu liền bắt ép cô đi học ngành mỹ thuật, lý do bởi vì đó là ngành có điểm thấp nhất. Tô Thiển Oanh coi như cũng nghe lời, được Lộ Thừa Hữu chỉ dạy một lượt chương trình học, may mà cô cũng không phải loại đầu óc đặc biệt không thể dùng được, vì thế cuối cùng cũng dựa vào thành tích đường đường chính chính vào cùng một trường đại học với anh.

Cuộc sống của hai người lúc lên đại học đúng là một vòng luẩn quẩn, số lần bọn họ gặp mặt cũng ít đi rất nhiều, chính anh cũng không thấy gì khác lạ, bởi vì lúc khai giảng anh rất bận rộn, anh phải giúp các sinh viên mới chỉnh sửa hồ sơ, xử lý tài liệu cho vay vốn đi học, công việc rất nhiều.

Cho nên, lúc Tô Thiển Oanh hưng phấn cầm ảnh chụp đến trước mặt anh, lại chỉ vào người trên ảnh chụp hỏi anh: “Anh biết anh ta không? Lạc Diệc Minh.”

Trước đó, Lộ Thừa Hữu thật sự không biết lớp anh có nhân vật như vậy, vì thế anh cau mày hỏi cô: “Em muốn làm gì?”

“Anh không thấy anh ta trông rất tuần tú sao?”

Lộ Thừa Hữu cũng chỉ thản nhiên đáp lại cô: “Cái đó và em có quan hệ sao?”

Cô hình như khá tức giận, hai bên tóc nẩy lên một cái: “Tôi muốn quen anh ấy, anh phải giúp tôi.”

Anh chỉ bình tĩnh nhìn cô, giống như hy vọng có thể tìm được một lý do để nhún nhường cô. Tô Thiển Oanh mềm nhũn xuống: “Anh đừng quyết nợ, tôi đã nghe ngóng rồi, anh ta là bạn cùng lớp với anh, anh nhất định quen anh ta, mau giúp tôi đi!”

Tay cô dùng sức vuốt ve cánh tay Lộ Thừa Hữu, anh bị lay động đến phiên, liền mở miệng cho có lệ: “Để tôi xem.”

Là ai nói qua, lúc bắt đầu chú ý đến một người, tần suất người này xuất hiện trong cuộc sống của mình cũng cao hơn nhiều.

Ít nhất thì Lộ Thừa Hữu cũng chú ý tới Lạc Diệc Minh như vậy, anh ta thích cười, thành tích không tồi, nhân duyên trong lớp học rất nhiều, thích tham gia các hoạt động rèn luyện thân thể. Giống như leo núi, đánh bóng chuyền, đá cầu, đá banh, hầu như hoạt động nào cũng thấy mặt anh ta. Lạc Diệc Minh và Lộ Thừa Hữu là hai loại người, lấy ví dụ như thế này: Lúc trường tổ chức khai giảng, nhà trường có yêu cầu Lộ Thừa Hữu làm một số việc, tuy rằng anh không thích nhưng cũng sẽ không từ chối, hơn nữa còn làm việc thật sự. Nhưng Lạc Diệc Minh thì khác, cho dù chỉ đích danh tên anh ta, anh ta cũng sẽ lập tức từ chối, vì anh ta không muốn tốn thời gian vào những việc đó. Bọn họ chỉ có một điểm giống nhau duy nhất, đều là thành viên trong bộ phận công tác sinh viên của Học Viện.

Lộ Thừa Hữu là ma xui quỷ khiến mà gia nhập, còn Lạc Diệc Minh cũng là do nghe nói gia nhập vào bộ phận công tác sẽ có quyền lợi rất lớn, so với gia nhập vào Hội học sinh rõ ràng là khác nhau.

Lộ Thừa Hữu không chủ động quan hệ với Lạc Diệc Minh, cho nên lúc từ bộ phận công tác ra ngoài ăn cơm, Lộ Thừa Hữu kêu Tô Thiển Oanh cùng đi. Tô Thiển Oanh rõ ràng rất hưng phấn, bởi vì cô còn uốn tóc thành từng sóng cuộn, nhìn qua thành thực lên không ít, nhưng lại thiếu đi vài phần đơn thuần. Lộ Thừa Hữu nhìn cô thay đổi, cũng không nói gì.

Lúc ăn cơm có mười một người, điều này khiến Tô Thiển Oanh phải chịu kích thích không nhỏ, nhưng cho dù thế nào, Tô Thiển Oanh cũng đã hấp dẫn được ánh mắt của Lạc Diệc Minh nhờ bữa cơm này. Tô Thiển Oanh không vội vàng, cô chỉ gần gũi hỏi Lạc Diệc Minh mấy vấn đề, nhưng đã đến mức này, người bình thường đều có thể hiểu được ý của cô.

Tô Thiển Oanh và Lạc Diệc Minh phát triển rất nhanh, không bao lâu Lộ Thừa Hữu liền nhận được “bánh kẹo cưới” của Tô Thiển Oanh.

Bởi vì đều quen với Tô Thiển Oanh, quan hệ của Lộ Thừa Hữu và Lạc Diệc Minh cũng phát triển không ít, mà Lạc Diệc Minh lại rất thành thực coi Lộ Thừa Hữu như là anh trai của Tô Thiển Oanh mà đối đãi, vì thế nên anh và Lộ Thừa Hữu qua lại cũng có vẻ tốt. Hai người thường xuyên thảo luận về các vấn đề mà giáo viên giao cho, Lộ Thừa Hữu giỏi phòng thủ, Lạc Diệc Minh giỏi tấn công, cho nên hai người bọn họ coi như bù trừ cho nhau.

Nhưng quan hệ của Lộ Thừa Hữu và Lạc Diệc Minh trở nên thực sự thân thiết còn bởi vì một trận bóng, đây là một trận bóng đối kháng trong lớp. Ở trường học có hai bãi sân bóng, một cái là sân nhân tạo, một cái là sân bình thường, Lộ Thừa Hữu và Lạc Diệc Minh cùng nhau xin kinh phí từ ban lãnh đạo nhà trường, nhưng cũng không được bao nhiêu, cuối cùng đành phải thuê sân bóng bình thường kia, còn để thừa một chút kinh phí cho mọi người sau khi chơi bóng xong có thể ra ngoài ăn một bữa cơm.

35. Chương 15-2: Năm Được Mấy Lần (2)

Editor: Xẩm Xẩm

Trận bóng kia rất kịch liệt, cũng là lần đầu tiên bọn họ quan niệm muốn mang vinh quang về cho lớp học, cũng thật sự là cho đến lúc đó mới hiểu được vinh dự quan trọng như thế nào. Theo đó, Lộ Thừa Hữu và Lạc Diệc Minh cùng biểu hiện vô cùng xuất sắc, bọn họ một người chuyển, một người sút, mười phần ăn ý.

Mà Tô Thiển Oanh đứng bên ngoài cũng lớn tiếng cổ vũ bọn họ, so với ban cổ động viên còn chuyên nghiệp hơn.

Mà Lộ Thừa Hữu và Lạc Diệc Minh chơi bóng xong đều mang vẻ mặt anh trai tốt đi đến chỗ Tô Thiển Oanh, trong tay cô đang cầm một chai nước khoáng.

Tô Thiển Oanh thấy hai người cùng nhau đi tới, theo bản năng liền đưa cho Lạc Diệc Minh trước.

Cũng không có phát sinh xấu hổ gì cả, Lạc Diệc Minh tiếp nhận chai nước, Lâm Khê cũng rất nhanh chạy đến đưa một chai nước cho Lộ Thừa Hữu: “Uống nước đi!”

Lộ Thừa Hữu chỉ lặng đi một chút, sau đó nhận chai nước trong tay Lâm Khê.

Lâm Khê đã gặp bọn họ một lần, nhưng bởi vì Lâm Khê là sinh viên chuyển ngành, cho nên có rất nhiều giờ lên lớp phải bỏ tụt lại, cứ như vậy dần dần ở chung một chỗ với Lộ Thừa Hữu. Lâm Khê rất thích gọi điện thoại cho Lộ Thừa Hữu, chỉ những nội dung bình thường như khoa có bài tập gì không, hoặc bao giờ có lịch thi. Nói chung, bài tập hay thi cử đều là những chuyện mà sinh viên phải để ý, nếu như đang chậm so với chương trình học mà lại không đi học hay không làm bài tập đầy đủ thì không được, mà thành tích của khoa thì hoàn toàn dựa vào điểm số để xét.

“Cảm ơn.” Lộ Thừa Hữu liếc mắt nhìn Lâm Khê một cái.

Tô Thiển Oanh lại nhìn chằm chằm Lâm Khê, sau đó kéo tay áo của Lạc Diệc Minh: “Ai vậy?”

Lạc Diệc Minh mang theo ý cười trong mắt, kéo Tô Thiển Oanh ra chỗ khác: “Nhìn cái gì vậy, đừng quấy rầy người ta.”

Tô Thiển Oanh bĩu môi: “Em chỉ liếc mắt một cái bọn họ cũng không thiếu miếng thịt nào.”

Lạc Diệc Minh cũng cười, anh cũng chỉ biết là Lâm Khê chủ động đến tìm Lộ Thừa Hữu, còn sau đó thế nào thì mọi người đều hiểu. Hơn nữa, Lâm Khê cũng được coi là xuất chúng trong đám nữ sinh, đã cự tuyệt vô số học trưởng để quan tâm đến Lộ Thừa Hữu, khiến mọi người xung quanh rất hồi hộp không biết chuyện tiếp theo sẽ diễn biến thế nào.

Lạc Diệc Minh cương chiều lôi kéo Tô Thiển Oanh: “Chết đói rồi, đi ăn cơm thôi.”

Lộ Thừa Hữu liếc mắt nhìn bọn họ một cái, rồi mới nhìn Lâm Khê mở miệng: “Hôm nay cô không có lớp sao?”

Lâm Khê có chút bối rối, có lớp học, nhưng cô vì muốn đến xem anh đá bóng mà trốn học, cô lại lắc đầu: “Anh đá giỏi lắm.”

“Đi ăn cơm cùng nhau đi!” Anh tùy tiện nói, nhưng trong lòng Lâm Khê không nhịn được đánh trống hứng khởi.

Lâm Khê rất dịu dàng, đây là lần đầu tiên cô chủ động theo đuổi một người, lại không nghĩ muốn anh nhìn thấu tâm tư của cô, thật là mâu thuẫn.

Lộ Thừa Hữu qua lại với Lâm Khê, ngay cả chính anh cũng không biết vì sao, cho nên lúc chia tay, Lâm Khê có hỏi anh: “Vì sao lúc trước lại đồng ý hẹn hò với tôi?”, anh cũng không biết trả lời thế nào, chỉ nói một câu: “Cảm thấy phù hợp.”

Anh đã nhiều lần dùng từ “phù hợp” để lựa chọn bạn gái và giải thích nguyên nhân vì sao.

Mà trên thực tế, giọng nói của Lâm Khê rất hay, lúc hát có thể làm rung động lòng người.

Trong trí nhớ của anh, ở bữa tiệc chào đón sinh viên mới, Lâm Khê đã đại diện cho các tiền bối trong trường hát một ca khúc tên là “Hồ Lưu Dương” khiến toàn bộ người nghe đều cảm động. Không chỉ thế, sau khi cô hát xong, có người còn can đảm đưa ra một yêu cầu: “Tôi mong có thể cùng cô hát đôi một ca khúc, không biết cô có nguyện ý hay không?”

Ân thanh của người kia vừa vang lên, mà ánh mắt của Lâm Khê lại chỉ nhìn một mình Lộ Thừa Hữu.

Tô Thiển Oanh ngồi bên cạnh Lộ Thừa Hữu, cô đẩy anh: “Cô ấy gọi anh kìa?”

Lạc Diệc Minh cũng chỉ cười, không nói gì.

Lộ Thừa Hữu nhú mày, nhưng không động đậy.

Tô Thiển Oanh lại đẩy anh: “Anh còn không đi lên? Người ta đứng một mình như thế xấu hổ lắm.”

Lộ Thừa Hữu chỉ liếc nhìn cô một cái: “Em thật sự muốn tôi đi lên?”

“Hỏi tôi làm gì, vui vẻ đi lên đi.”

Trên thực tế, Lộ Thừa Hữu vẫn đi lên khán đài, cùng Lâm Khê hát một bản tình ca.

Tô Thiển Oanh ở dưới ra mặt rất bất bình: “Không thể tưởng tượng được anh ta hát hay như vậy, đây là lần đầu tiên em được nghe.”

Lạc Diệc Minh giữ chặt cô: “Em thấy bọn họ có hợp đôi hay không?”

Tô Thiển Oanh vốn không hề lo nghĩ gì đến việc đó, lúc nghe Lạc Diệc Minh nói xong, lại cảm thấy một đôi nam nữ đứng trên khán đài kia quả thực rất xứng đôi. Cô cũng không rõ ràng mình đang có cảm giác gì, ngược lại chỉ nhớ đến một sự việc, cô từng nói qua với Lộ Thừa Hữu: lúc học đại học không cần quen bạn gái, anh mà quen bạn gái thì chỉ tốn tiền, không có lợi gì cả.

Thực tế thì đó là bởi vì tiền tiêu vặt của cô, ba mẹ cho nhiều thế nào cũng không đủ, nên mới nảy ra chủ ý như thế với Lộ Thừa Hữu. Lộ Thừa Hữu cũng không để ý nhiều, lúc cô không có tiền liền đi tìm anh, anh

có tiền mặt liền đưa tiền mặt cho cô, mà không có tiền mặt thì cũng sẽ đưa thẻ của mình cho cô, không hề lo lắng đến chuyện nói cho cô biết mặt mã rồi cô sẽ đem tiền dùng linh tinh.

Đột nhiên, Tô Thiển Oanh có chút bị thương, có phải là do cô sắp không được dùng tiền của Lộ Thừa Hữu nữa hay không.

36. Chương 16-1: Không Có Nguyên Nhân (1)

Editor: Xẩm Xẩm

Lúc Tô Thiển Oanh quanh quẩn cũng trở về Nam Thành sau hôn lễ nửa tháng, trước đó Lộ Thừa Hữu vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra, gần đến giờ tan tâm thì Hoàng Lệ An gọi điện cho anh. Hơn nữa, nghe giọng nói của Hoàng Lệ An thì có vẻ tình hình không được tốt cho lắm.

Mà tình hình đúng là không tốt, nguyên nhân cũng không phải do mọi người đã tranh cãi kịch liệt, mà lúc bọn họ chuẩn bị thăng đường xét xử Tô Thiển Oanh, vị kia cũng không có lấy một chút tinh thần hợp tác. Thoạt nhìn, trông cô rất mệt mỏi, giống như vừa bị suy sụp sau khi trải qua một việc rất lớn, mà bọn họ dù không muốn cũng chỉ có thể thăm oán cô trong lòng, còn phải cẩn thận không để cô bị tổn thương. Làm cha mẹ thật sự không dễ dàng, con cái đi rồi thì lo lắng, trở về muốn nói với nó vài lời, nhưng tâm trạng của nó lại không tốt, vì thế đành phải tự kỷ, tự nói với mình là nó quay lại là tốt rồi.

Hoàng Lệ An và Lộ Chấn Vân càng khó mà nói được gì, chỉ ở bên cạnh khuyên giải và an ủi. Tiêu Tổ Oanh thấy cô như vậy thì làm sao còn dám mắng cô, chỉ lo lắng cô có chịu ủy khuất gì hay không, lúc cô chưa về còn tối ngày hung hăng nhắc nhở Tô lão gia là khi cô về thì phải lấy gia pháp ra xử lý, nhưng thấy cô thì chẳng còn tâm tình gì nữa.

Con cái quả nhiên là cục nợ của cha mẹ từ đời trước.

Mà Tô Thiển Oanh đối với nghi ngờ của mọi người, cũng chỉ nói lại: “Con không sao, mọi người đừng lo lắng.” hay là: “Bây giờ con không muốn nói chuyện.”, “Con thật sự rất mệt.”

Mà khi Lộ Thừa Hữu trở lại đúng lúc bắt gặp dáng vẻ ủ rũ của Hoàng Lệ An, Lộ Chấn Vân và cha mẹ của Tô Thiển Oanh.

Hoàng Lệ An lập tức kéo Lộ Thừa Hữu qua một bên: “Thấy Oanh Oanh thì phải nói chuyện nhẹ nhàng, không được nóng giận.”

“Cô ấy ở đâu?”

Hoàng Lệ An nhìn lên tầng hai, ý bảo cô đang ở trong phòng mình.

Tô lão gia chỉ thở dài, xảy ra chuyện như vậy khiến ông thật sự không thể không cảm thấy bất đắc dĩ.

Trước tiên, Lộ Thừa Hữu vẫn bắt chuyện vài câu với bọn họ, sau đó mới chậm chạp đi lên tầng.

Tô Thiển Oanh cũng không khóa cửa, Lộ Thừa Hữu dễ dàng đẩy cửa phòng cô ra, nhưng anh vẫn đứng ở cửa, giống như không có dự tính định đi vào. Anh nhìn thoáng qua trong chốc lát, ánh mắt dừng lại ở chiếc chăn trên giường, sau đó mới từng bước đi vào. Bước chân của anh không có gì khác biệt, nhịp điệu đều giống như nhau, không khác bình thường là mấy.

Anh không biết cô đã ngủ hay vẫn tỉnh, nhưng thấy người trong chăn giật mình.

Anh đi qua, ngồi xuống bên giường, đưa tay kéo chăn đang che đầu cô xuống. Nhưng cô lại gắt gao giữ thật chặt, không để anh kéo xuống.

“Tô Thiển Oanh, em có bỏ ra không?” Giọng nói của anh đầy sự uy hiếp.

Cô không kháng cự lại nữa, để mặc anh kéo chăn xuống, nhưng lại lấy tay che mặt.

Anh nhìn thấy bộ dạng này của cô chỉ có thể thở dài: “Em cũng biết mình không còn mặt mũi nào gặp người khác?”

Tay cô vẫn bất động, anh cảm thấy kỳ lạ, lấy tay vuốt mặt cô: “Làm sao vậy?”

Cô không đáp lại nhưng anh vẫn cảm thấy có gì không đúng, lần này anh rất không khách khí kéo tay cô ra. Đương nhiên là cô đang khóc, không có âm thanh gì cả, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống. Anh cau mày, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn: “Rốt cuộc thì em bị làm sao?”

Tô Thiển Oanh lau nước mắt của chính mình, sau đó sợ hãi nhìn anh: “Em sợ anh mắng em.”

Lộ Thừa Hữu đứng là dở khóc dở cười.

“Em chỉ vì như vậy mà thương tâm đến tiêu tụy thế này?” Anh rất bất đắc dĩ, nhưng vẫn hung hăng nhéo má cô: “Còn dám bỏ lại mọi thứ rồi ren như thế rồi bỏ chạy không?”

Cô lắc đầu: “Em sẽ không như thế nữa, thật đấy.”

Cô nắm chặt tay anh, giống như chờ anh xác nhận là tin tưởng cô.

37. Chương 16-2: Không Có Nguyên Nhân (2)

Editor: Xẩm Xẩm

Hiện tại, Lộ Thừa Hữu không muốn nói gì cả, anh hẳn là nên giống như những người chồng khác, tức giận vợ mình bỏ đi, sau đó hung hăng mắng cô một chút. Cô để lại cho anh một cục diện rối rắm như vậy, không có lấy một tin tức, không gọi lấy một cuộc điện thoại, khiến bọn họ ở nhà vừa tức vừa lo lắng cho cô, sợ cô xảy ra chuyện gì, lại buồn bực vì hành động không giống ai của cô. Nhất là khi cô lại ở một chỗ với Lạc Diệc Minh. Nhưng sau khi cô trở về lại cố tình làm ra dáng vẻ ủy khuất, khiến anh cái gì cũng không thể nói ra.

Anh chờ đợi tâm tình của mình ổn định, nhưng cũng đang tự hỏi, Tô Thiển Oanh và Lạc Diệc Minh đã từng qua lại với nhau, vậy mà năm đó Lạc Diệc Minh bị tai nạn giao thông, Tô Thiển Oanh thà lựa chọn ra nước ngoài cũng không thèm nhìn anh ta lấy một cái. Quan hệ của bọn họ như vậy, hiện tại thì có thể trở thành như thế nào?

Lộ Thừa Hữu cảm thấy mình là người lý trí, anh sẽ không vì một tấm ảnh chụp trên báo mà cho rằng Tô Thiển Oanh và Lạc Diệc Minh vẫn còn gì với nhau, bởi vì Tô Thiển Oanh và Lạc Diệc Minh không phải người như vậy. Thật ra, từ năm đó, Lộ Thừa Hữu đã cảm thấy nghi ngờ với việc hai người họ chia tay, giống như có rất nhiều người biết chân tướng sự việc, nhưng chỉ duy nhất mình anh lại không biết.

Cho nên, anh khẳng định hiện tại giữa Tô Thiển Oanh và Lạc Diệc Minh không hề có gì cả.

Lộ Thừa Hữu liếc mắt nhìn Tô Thiển Oanh, nhìn bộ dạng cô bây giờ chắc cũng không có ý định muốn giải thích với anh.

“Anh tin, em ngủ một lát đi!” Anh vỗ về đầu cô, để cô ngủ một giấc thật sâu.

Tô Thiển Oanh vẫn rất lo lắng nhìn anh, mà chính cô cũng đang đấu tranh, nhưng cuối cùng, cô vẫn không nói gì cả.

Lộ Thừa Hữu chờ cô ngủ, rồi mới đi ra ngoài, sau đó, xuống lầu.

Tiêu Tổ Oanh đang nấu cơm, Hoàng Lệ An đi đến trước mặt con mình, có chút kinh ngạc: “Không có âm ỉ đánh nhau?”

Lộ Thừa Hữu vốn không định nói chuyện, nhưng bây giờ lại thấy mẹ mình thật kỳ lạ: “Mẹ muốn âm ỉ sao?”

Hoàng Lệ An cảm thán, người bình thường gặp chuyện như vậy, chắc chắn sẽ ầm ĩ một trận... Vì sao con mình và người bình thường lại không giống nhau? Quả thực là không giống người bình thường.

Lúc ăn cơm không khí cũng quái dị, trừ vẻ mặt của Lộ Thừa Hữu rất bình thường, những người còn lại đều đánh giá sắc mặt anh, giống như quan sát anh đến tột cùng cảm thấy thế nào.

Ăn cơm xong, Lộ thừa Hữu liền kéo Tô Thiển Oanh lên lầu: “Em chuẩn bị ở luôn đây hay quay về nhà chúng ta?”

Tô Thiển Oanh nhìn anh, vẫn thông minh một chút lựa chọn đi cùng anh, nếu không nhất định sẽ bị bọn họ hời hợt này nọ, hôm nay không hỏi không có nghĩa ngày mai không hỏi, sẽ mãi chờ đợi cơ hội để hỏi cô như vậy, chỉ bằng tránh xa một chút.

Cho nên, cô đi theo Lộ Thừa Hữu, giống như hiện tại anh chính là bùa hộ mệnh của cô.

Ngồi trên xe, cô cẩn thận nhìn anh: “Anh không muốn hỏi em gì sao?”

Anh chỉ thản nhiên liếc cô một cái: “Em sẽ nói sao?”

Cô im lặng.

38. Chương 17-1: Thật Ra Thì Không Giống Nhau (1)

Editor: Sammie

Kỳ thật cơ thể của Tô Thiển Oanh nhìn không thể nào tốt được, hơn nữa sau nửa tháng thoát nhìn gầy đi rất nhiều. Cô ôm chân ngồi trên ghế sofa, ánh mắt không chuyển động nhìn Lộ Thừa Hữu dùng mặt ong pha với sữa, sau đó bùng đến trước mặt cô. Không hiểu vì sao cô thấy khó chịu, cực kỳ khó chịu, cô nhìn anh: “Tại sao anh không mắng em?”

Lộ Thừa Hữu không định sẽ để ý đến suy nghĩ của cô, bỏ chiếc ly vào trong tay cô.

Cô vẫn cảm thấy khó chịu, vung tay, chiếc ly liền rơi xuống mặt đất, “Anh tốt với em như vậy để làm gì? Cái gì em cũng không làm được, cái gì cũng đều thất bại. Tại sao anh không mắng em? Trước kia anh ghét bỏ em như vậy, tại sao đột nhiên đồng ý kết hôn cùng em, một người không có gì tốt.”

Lộ Thừa Hữu bình tĩnh nhìn cô một cái, sau đó đi lấy chổi quét những mảnh vỡ thủy tinh rơi ra từ chiếc ly, toàn bộ quá trình, trong lòng anh không có một chút lo lắng. Mà cô lại hơi sợ hãi và căng thẳng nhìn anh, dường như hơi giật mình đối với hành động của bản thân, nước mắt còn đọng trên gương mặt, lại lập tức quặn mắt mình nên tiếp tục khóc.

Sau khi nhìn anh dọn dẹp mọi thứ sạch sẽ, ánh mắt cô vẫn ngơ ngác, có lẽ cô không hiểu rõ đến cuối cùng thì đang xảy ra chuyện gì trước mắt mình.

Lộ Thừa Hữu lau dọn xong tất cả, ngồi bên cạnh cô: “Trút ra xong rồi?”

Tô Thiển Oanh nhìn anh, chậm rãi cúi đầu.

Thật ra anh chẳng biết làm thế nào, luôn cảm thấy mình đã vô cùng kiên nhẫn với cô, anh dùng tay xoa lên vết nước mắt đã khô trên mặt cô: “Đi tắm một chút, rồi nghỉ ngơi cho tốt.”

Lần này cô rất nghe lời, nhưng đi được hai bước liền dừng lại. Lộ Thừa Hữu tiến đến kéo cô: “Phòng này.”

Đây là phòng tân hôn của họ, nhưng cô dâu vẫn chưa bước vào khi nào.

Lúc Tô Thiển Oanh đi ra, anh cũng đã tắm xong đi ra ngoài, cô hơi mất tự nhiên nhìn bản thân, ngón tay nắm lấy váy ngủ của mình.

Lộ Thừa Hữu cười cười với cô: “Ngủ đi!”

Cô nằm trên giường, giây tiếp theo cũng cảm giác được anh nằm bên cạnh mình. Lộ Thừa Hữu đưa tay ôm lấy cô, sau đó cũng không làm gì nữa. Cô ngủ không được, mắt mở thật to, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

“Thật xin lỗi.” Cô nghe thấy mình mở miệng.

Mà Lộ Thừa Hữu nghe cô nói ba chữ kia, đôi mắt vốn đang nhắm lại mở ra, nhưng không nói gì.

Căn phòng tối đen, chỉ nghe thấy âm thanh ổn định nhịp nhàng của máy điều hòa. Cô nghe nhịp tim đập của anh lại chẳng thể chìm vào giấc ngủ được, ngược lại càng tỉnh táo hơn.

Cô giật mình, muốn rời khỏi tay anh, bởi vì không quen, hơn nữa dường như có gì đó cản trở cô.

Cô vừa nhúc nhích, anh liền ôm chặt hơn nữa: “Ngủ không được à?”

Cô không mở miệng.

“Sao?” Anh lại hỏi.

Cô muốn lấy hết dũng khí để nói với anh tất cả, nhưng lại sợ hãi: “Không có, em ngủ ngay đây.”

“Ừ.” Anh không nói gì nữa.

Ngày hôm sau, Lộ Thừa Hữu thức dậy từ sớm để làm bữa sáng, lúc cô tỉnh dậy, nghe thấy động tĩnh trong phòng bếp, lúc này hai mắt mới mơ màng rời khỏi giường. Cô đứng ở cửa phòng bếp, nhìn anh thuần thục làm bữa sáng, trong lòng dần dần lan ra những cảm xúc khác nhau.

Cô từng nghe Trương Linh nói qua, đối với nhiều người con gái, Lộ Thừa Hữu giống như một giấc mơ, sau khi nhìn anh liền thấy mình không đủ xuất sắc, cảm thấy đã biết mình không tốt chỗ nào.

Mà hiện tại đại khái cô cũng không thể chạy đi đâu được, bởi vì kể cả cho đến bây giờ, vào đúng lúc này, cô vẫn không thể hoàn toàn đem ba chữ Tô Thiển Oanh cùng với vợ của Lộ Thừa Hữu đặt cạnh nhau.

Tô Thiển Oanh cảm thấy mình không thể nào hiểu được Lộ Thừa Hữu, anh thức dậy sớm như vậy, cô chỉ nghĩ anh muốn đi làm sớm một chút, cuối cùng cơm nước xong anh lại dọn dẹp phòng. Cô ăn một hơi, mà lúc gần xong thì Lộ Thừa Hữu đang làm việc cũng xoay người nói với cô: “Rửa chén nhé.”

Cô ngoan ngoãn gặt đầu.

39. Chương 17-2: Thật Ra Thì Không Giống Nhau (2)

Editor: sammie

Trên thực tế mà nói, cho dù là sau khi ăn cơm xong, Lộ Thừa Hữu vẫn chưa đi đến công ty, mà cứ nhìn đi nhìn lại xem nhà mới còn thiếu thứ gì.

Cô nhìn mọi thứ, xa lạ mà quen thuộc, nơi này cũng sẽ là nhà của cô.

Ở đây thật ấm áp, không lớn lắm, cô thích nhất cảm giác ấm áp này. Cô nghĩ phòng ở ấm áp mới tốt, to hay không chẳng quan trọng, cũng không cần trang trí lộng lẫy, chỉ cần thoát nhìn thấy thoải mái là được rồi. Hơn nữa, Lộ Thừa Hữu đều giúp cô hoàn thành, cô không làm gì cả, chỉ ngồi mát ăn bát vàng. Ánh mắt của cô có chút chua xót, cô cũng không nhớ rõ trong khoảng thời gian này mình đã khóc bao nhiêu lần, nhưng đúng là rất muốn khóc.

Lộ Thừa Hữu liếc nhìn cô, cảm thấy dường như tinh thần của cô tốt hơn không ít, lúc này mới kéo tay cô: “Cùng đi ra kia một chút?”

Đôi mắt trong suốt của cô nhìn anh, gặt đầu.

Thật sự là anh lo đến việc quần áo của cô ở đây không nhiều lắm, lúc trước anh chỉ tùy ý cầm mấy bộ, hơn nữa trong nhà còn thiếu nhiều thứ. Bọn họ có thể nhân cơ hội này để cùng nhau dạo phố, nhân tiện mua một vài đồ dùng lúc trước không nghĩ tới.

Trước hết Lộ Thừa Hữu đưa cô đi mua giày. Hiện tại cô đang mang một đôi giày rất nhỏ, chắc chắn không được bao lâu.

Nhưng mà, ở trong chuyện này lại có một chút khác nhau.

Tô Thiển Oanh thích một đôi giày rất vừa vặn, mang vào cũng rất đẹp, cô thật sự hài lòng.

Nhưng Lộ Thừa Hữu lại chọn một đôi giày dường như không đẹp như vậy, vì thế Tô Thiển Oanh không hài lòng.

Hơn nữa, anh rất bá đạo. nếu cô mang đôi giày anh chọn, anh sẽ “thuận tiện” mua đôi giày cô chọn, nếu không sẽ không mua cái nào cả.

Tô Thiển Oanh suy nghĩ, cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, chẳng qua nhanh chóng liếc anh một cái.

Giờ phút này cô thật không ngờ, đôi giày anh chọn tuy là khó coi nhưng đi đường có thể lâu hơn, với lại không khiến chân cô bị thương.

Cô thay giày, Lộ Thừa Hữu mới hài lòng đưa ra thẻ thanh toán, cảm giác như chỉ cần cô không làm theo lời anh thì anh tuyệt đối không trả tiền.

Nhưng mà, cô càng vui sướng khi có trong tay đôi giày xinh đẹp kia.

Lộ Thừa Hữu lại cảm đôi giày bị cô ghét bỏ.

Trong nhà xem như cái gì cũng đã đầy đủ, chẳng qua thiếu một số đồ dùng nhỏ, ví dụ như gối ôm.

Trong vấn đề này, giữa bọn họ cũng xuất hiện sự khác nhau, cô thích gối ôm có màu sắc sặc sỡ, hơn nữa hình vẽ lại như con nít, mà anh lại có xu hướng gối ôm một màu, phương án cuối cùng là chọn một chiếc gối ôm đối với cả hai cũng không phải khó chịu lắm, hình dáng đơn giản dễ chịu, tuy rằng không thể nói là rất thích, nhưng thoát nhìn cũng xem như thoải mái rồi.

Tô Thiển Oanh ôm gối ngủ, thật mềm mại, đặc biệt là có thể có ham muốn đi ngủ.

Lộ Thừa Hữu liếc nhìn cô một cái, so với lúc ở nhà thì nặng hơi rất nhiều, vừa nghĩ như vậy đã cảm thấy bản thân đã bỏ sót những điều lớn nhỏ trong công ty, cả thời gian hoãn lại việc kí kết hợp đồng đều rất đáng giá.

Lộ Thừa Hữu viết địa chỉ, để bọn họ đưa gối ôm tới nhà, anh cũng không muốn ngốc nghếch ôm mấy thứ này.

Sau đó là mua quần áo. Trong việc này anh không hạn chế cô nhiều, chỉ cần không phải là quần áo quá mỏng không đủ để chống lại cái lạnh thì anh cũng không can thiệp. Tuy rằng thực tế là anh có chút lười biếng trả lời cô những câu hỏi: “Cái này đẹp hay sao?” “Em cảm thấy cái này mặc vào sẽ đẹp lắm đó! Anh cứ nói đi!” “Em thích màu này...!” Cho nên rõ ràng im lặng là tốt hơn nhiều.

Đương nhiên, hiệu quả của chuyện này không cao, bởi vì cô một người một vai không thể vui đùa được, cuối cùng bắt anh phải nhận xét bằng hai chữ, hơn nữa không cho phép anh sử dụng từ một âm tiết, bởi vì cô cảm thấy như vậy giống như chỉ là lấy lệ.

40. Chương 18-1: Chúng Ta Như Vậy, Không Giống Vợ Chồng (1)

Editor: Xả Xả

Mua một ít đồ dùng nhỏ nhắn về nhà, nhà vốn không lớn vì diện tích chủ yếu dành cho phòng ngủ, cho nên cảm giác trống trải giảm đi rất nhiều, cô cũng thấy càng nhìn càng ấm áp.

Cô lại thu dọn một chút, đem gấp lại quần áo của Lộ Thừa Hữu, rồi bỏ vào tủ quần áo, cũng thuận tiện cất kỹ mấy đồ quan trọng của anh. Sau khi làm xong hết thấy, cô thấy mình có một loại cảm giác thành tựu rất mãnh liệt.

Lộ Thừa Hữu nhìn cô bận rộn, trên mặt chỉ treo nụ cười thản nhiên.

Lộ Thừa Hữu mua một ít đồ ăn mang về, cô nhất định muốn tự mình nấu, anh cũng không ngăn cản, chỉ đứng một bên nhìn, nhắc nhở cô nên làm những gì, hoặc bước tiếp theo sẽ như thế nào.

Cô vẫn hơi nghi ngờ: “Em vẫn nghĩ phải để dầu ăn thật nóng rồi mới có thể thả đồ ăn vào, nhưng có rất nhiều người vừa cho dầu vào đã cho đồ ăn vào luôn, sao lại như vậy?”

Lộ Thừa Hữu nhẹ nhàng nói một tiếng: “Vì bọn họ sử dụng dầu đã dùng rồi, như vậy có thể tiết kiệm thời gian xào nấu thức ăn.”

“Như vậy sao.”

“Vậy em tưởng thế nào?”

Cô cười cười: “Trước kia đi ăn cơm ở bên ngoài, mặc dù biết rõ quán ăn bên ngoài trường này sử dụng dầu ăn không sạch nhưng ăn vẫn thấy rất ngon. Cũng không hề bị làm sao, bây giờ nhớ tới đúng là khó mà nghĩ ra được.”

Lộ Thừa Hữu cũng cười: “Lúc anh với bạn học ra ngoài mua nước khoáng còn trực tiếp nói với ông chủ quán là “lấy cho một chai nước máy đến”.”

“Mặt ông chủ kia trông thế nào?”

“Về mặt bình thường.”

Cô cười: “Thật ra, em cũng thấy nước khoáng rất khó uống, chẳng khác gì nước máy cả.”

“Sau này cuộc sống thay đổi theo hoàn cảnh, yêu cầu cũng không cao. Em có biết nếu đem tất cả những thực phẩm bên ngoài ra kiểm tra một lần, sẽ có bao nhiêu thứ không hợp tiêu chuẩn không? Có lẽ sẽ khiến thị trường buôn bán tê liệt luôn, hoặc là càng làm lòng người thêm sợ hãi. Giống như chất lượng không khí ở thành thị bị nước ngoài yêu sách là không đạt tiêu chuẩn nghiêm trọng, phải luôn đeo khẩu trang, nhưng sau khi nước chúng ta kiểm tra xong lại nói là đã đủ tiêu chuẩn, mọi người không cần lo lắng. Có lẽ em thấy nước chúng ta thật dối trá, nhưng đứng từ góc độ khác mà suy nghĩ, nếu như em biết được tính nghiêm trọng của chuyện đó, có lẽ em sẽ lo lắng, sau đó sẽ ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống của em. Một người lo lắng không sao, nếu rất nhiều sự thật bị vạch trần, sẽ làm cả xã hội bối rối, nghiêm trọng hơn thì là làm rung chuyển cả một quốc gia.”

“Nghe rất thâm thúy.”

Anh gật đầu: “Trung Quốc thật ra là một quốc gia thông minh, dù đủ hay không đủ, nhưng luôn cố gắng cải thiện vấn đề. Không thể lúc nào cũng từng bước đúng chỗ, nhưng muốn cải thiện cái gì thì cũng có thứ phải hy sinh.”

“Anh nghĩ nhiều thật.” Cô nhìn đầu của anh: “Không phải nói tư suy quá quá sinh động sẽ khiến tế bào não bị thương sao? Sao đến một sợi tóc trắng anh cũng không có?”

“Đây là lý luận gì?”

“Là lý luận của Tô Thiển Oanh em.”

“Tốt lắm, mau mang đồ ăn ra.”

Cô nghe lời, lần lượt bày đồ ăn lên bàn, sau đó lại nấu món khác.

Cô thích cảm giác như thế, ngửi mùi thơm của thức ăn, mà chính cô cũng bận rộn chân tay. Trước đây, thật ra cô rất muốn làm vợ hiền mẹ đảm, tuy rằng bị nói là không có năng lực, không thể hoàn toàn trở thành người như vậy, nhưng cứ thế này cũng được.

Cho nên, bữa cơm này với cô đặc biệt thơm ngon, hoặc nói là cơm cô nấu hơi khó ăn còn lại đều thơm ngon. Bởi vì cô cho hơi nhiều nước vào nồi cơm điện, cho nên cơm hơi dính dính, so với cơm nhão, có vẻ giống cháo hơn.

Cô cúi đầu, dùng đũa xới cơm, bởi vì rất nhão, nên đều dính hết lại một chỗ. Giống như cảm thấy không tốt lắm, cô không dám đối diện với ánh mắt của Lộ Thừa Hữ. Anh cảm thấy buồn cười, nhưng lại sợ cười thì càng khiến cô thẹn thùng, cho nên cũng không nói gì.

Cô rất tự giác, chính mình chủ động đi rửa chén.

Vừa ăn cơm chiều xong, Lộ Thừa Hữ dẫn cô xuống dưới vườn hoa ở dưới lầu, sở dĩ anh mua nhà ở đây cũng vì vườn hoa này. Không sai, ở đây có thể chơi một ít hoạt động nhẹ nhàng, còn có một hồ nước, ở bên cạnh hồ nước là một đường băng không lớn lắm, có thể chạy chung quanh hồ.

Bên ngoài đã có không ít người đi lại, có người ôm đứa nhỏ tản bộ, sau đó cùng ngồi trên ghế trò chuyện.

Dưới sàn của vườn hoa này đều lát đá hoa văn, thoạt nhìn qua rất đặc sắc.

Cô bắt lấy tay anh: “Anh ở đây bao lâu?”

“Gần đây vẫn ở chỗ này.”

“Nơi này có cảm giác giống như trường học của chúng ta.” Cô tự hỏi một chút: “Lúc học đại học đã từng nắm tay anh sao?”

Khóe miệng Lộ Thừa Hữ cười nhạt: “Lúc đó, em đang nắm tay người khác.”

“Nhưng anh cũng bị người khác cầm tay mà.” Nghe giọng điệu của cô, giống như cả hai bên đều như nhau.

Anh liếc nhìn cô một cái, không mở miệng

Nhưng tâm tình cô rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều: “Anh xem, bé con kia rất đáng yêu.”

Lộ Thừa Hữ theo ánh mắt cô nhìn qua: “Phải không?”

Cô hơi nghi ngờ nhìn anh: “Anh không thích trẻ con à?”

“Không phải.” Anh hơi nhú mày một chút, giống như có chút rối rắm: “Anh chỉ không muốn nuôi dạy hai đứa trẻ thôi.”

Cô tự hỏi mình một lúc, mới ngộ ra được ý tứ trong lời nói của anh: “Sao em lại giống đứa trẻ được?”

41. Chương 18-2: Chúng Ta Như Vậy, Không Giống Vợ Chồng (2)

Editor: Xẩm Xẩm

“Nhìn thế nào cũng thấy giống.”

“Hừ hừ.”

Buổi đêm có ẩm áp hơn chút, tuy rằng không có trăng, cũng không có sao làm đẹp cho bầu trời. Hơn nữa, Nam Thành đã bắt đầu bước vào mùa đông, nên nhiệt độ hạ xuống rất nhiều, tuy rằng nơi này không có tuyết nhưng trời lại mưa nên vẫn khiến người ta không thoải mái. Nhưng đêm nay lại không có gió lạnh thổi tới, cho nên lúc bọn họ cùng đi cũng không thấy lạnh.

Tô Thiển Oanh vuốt ngón út bên tay phải của mình, có chút khó sở mở miệng: “Em có cảm giác, trong năm nay, chỗ này sẽ dài nứt ra.”

Lộ Thừa Hữu tự nhiên cầm lấy ngón tay cô, nhẹ nhàng dùng sức ấn xuống một cái: “Rất ngứa à?”

“Không ngứa.”

“Không phải lên da non thì sẽ bị ngứa sao?”

“Không biết, dù sao thì chỗ này rất kỳ lạ, giác quan thứ sáu của em nói cho em biết nơi này đang lên da non.” Cô lại nhéo một chút: “Da ở chỗ này cứng rắn hơn những nơi còn lại, hơn nữa ở đây cũng từng lên da non, tỷ lệ tái phát rất cao.”

Này, anh đúng là chưa từng nghiên cứu qua, cũng không biết nói thế nào, chỉ rất ngạc nhiên: “Trước kia em cũng bị thế này sao?”

Cô đưa tay thả lại vào trong túi áo, ở đường may túi có một ít lông tơ, chạm vào tay rất mềm mại, khiến cô cảm thấy thật ấm áp.

“Ai nha, không phải đều là trước kia sao?”

Bọn họ lại đi dạo quanh hồ nước một vòng, sau đó mới trở về khu nhà ở, bởi vì luôn đi bộ, ngay cả lòng bàn chân cũng cảm nhận được một luồng nhiệt nóng dâng lên trong người.

Anh nhìn dáng vẻ hiện tại của cô, có vẻ giống như trước đây, lại có vẻ không giống.

Thật ra, Tô Thiển Oanh cũng hiểu được quan hệ hiện tại của bọn họ có chút kỳ lạ, cũng không có gì, rõ là rất tốt, không cãi nhau cũng không có tranh chấp xảy ra, nhưng vẫn luôn cảm thấy không đủ.

Cô đứng ở ban công chốc lát, mới vào nhà nghỉ ngơi.

Mấy ngày này cô đã tập được thói quen ngủ cùng anh trên một chiếc giường, cảm giác không còn kỳ lạ như lúc đầu, chỉ còn vài cảm xúc khác.

“Vì sao em cảm thấy hiện tại chúng ta không giống vợ chồng chút nào?”

Hồi lâu qua đi, Lộ Thừa Hữu vẫn không có động tĩnh gì, không làm gì, cũng không nói gì.

Đang lúc cô chuẩn bị nói: “Em chỉ suy nghĩ lung tung thôi, ngủ đi!”, Lộ Thừa Hữu bắt lấy tay cô đang chuẩn bị tắt đèn ngủ, ánh mắt của anh chống lại đôi mắt kinh ngạc của cô, sau đó không kiêng nể gì bước hết tất cả tóc của cô lên.

Cô thấy được dáng vẻ của mình trong mắt anh, không hiểu sao bắt đầu hoảng hốt.

Đầu anh chậm rãi tới gần cô, lúc đôi môi của anh dán lên môi của cô, cả người cô đều cứng ngắc, anh ôm lấy thân thể của cô, nhẹ nhàng hôn cô.

Câu nói kia của cô cũng không phải ý tứ này, nhưng bây giờ cô có thể mở miệng sao?

Tay anh đặt trên quần áo của cô bắt đầu sờ soạng, động tác rất càn rỡ, nhưng cô lại khấn trương đến mức có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập kịch liệt, cứ chốc chốc lại nhảy lên, giống như mỗi giây đều bị kéo dài đến vô hạn.

Lúc quần áo của cô đều đã bị thoát đi xong xuôi, anh mới cởi bỏ quần áo của chính mình, cả người nghiêng đi ôm lấy hông của cô, sau đó đặt trên người cô. -> ý là đặt ấy ấy

Cô há hốc mồm muốn nói, anh đã ngăn chặn lời của cô: “Anh sẽ rất nhẹ.”

Cô càng sốt ruột, cô muốn nói cho anh biết rằng không phải như vậy, nhưng lại không thể nói nên lời.

Trên thực tế, cô cũng hiểu được bản thân mình nên phối hợp với anh, hiện giờ hai người đã là vợ chồng, không phải người yêu nữa, bọn họ nên làm như thế này từ rất lâu rồi. Cho nên, hai người hôn nhau rất say sưa, không giống trước đây, cứ như chuồn chuồn lướt nước chỉ hơi chạm lên môi của đối phương, mà lời lẽ đầu khẩu, thử thách lẫn nhau cũng không còn nữa, chỉ còn rung động tình ái không thể khống chế, hai người bây giờ đã rất khó chia lìa.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy được anh lúc mất khống chế, nhưng giờ phút này, khuôn mặt anh lại phóng đại trước mắt cô, cô có thể quan sát một cách rõ ràng từng giọt mồ hôi nóng bỏng và một mảng đỏ ửng trên

mặt anh. Cô biết bản thân mình không tốt hơn anh là bao, nhưng nhìn anh thế này, cô lại cảm thấy không tệ.

Lúc anh tiến vào, cô không thấy đau, nhưng anh lại đặc biệt cẩn thận, từng chút từng chút một, cứ gập lực cản lại rồi đi rồi bắt đầu lại. Cô cắn môi tận lực phát ra âm thanh, nhưng bám chặt lấy người anh vẫn không nhin được run rẩy.

Anh là một người rất kiên nhẫn, xác định chắc chắn cô có thể thì mới bắt đầu tăng tốc ra vào.

Cô cảm thấy cả người như không thuộc về mình, một loại cảm giác cao trào tràn ngập trong đầu, có thể nghe được tiếng hô hấp kịch liệt của hai người, mà anh thì lại ôm chặt cô hơn nữa. Động tác ban đầu còn cố kiềm chế, đến bây giờ thì tùy ý không để tâm nữa, tay anh rất không nề nếp vờn vờ ngực của cô, thừa dịp cô không chú ý còn cắn một cái. Cô theo bản năng đưa chân về phía trước kẹp lấy người anh, nơi đó càng đi sâu vào, không chịu được run rẩy.

“Em...” Kể tiếp đó, anh lại hung hăng mưa rền gió dữ trên người cô, ngay cả một câu đầy đủ cũng không nói được.

Nhưng cô lại cảm thấy suy nghĩ của mình đã không còn bị ảnh hưởng, bởi vì sau khi Lộ Thừa Hữu kết thúc một màn này, cô lại nói một câu không thích hợp khiến cái nhìn của anh sụp đổ: “Em muốn ở trên.”

42. Chương 19-1: Con Sai Rồi (1)

Editor: sammie

Ngày hôm sau, Lộ Thừa Hữu không định sẽ đi làm, bởi vì Tô Thiển Oanh phát hiện anh rõ ràng mở to mắt rồi nhắm lại tiếp tục ngủ. Thì ra anh cũng biết lười biếng, cô nghĩ đến anh là một người lúc nào cũng nhắc nhở bản thân cái gì nên làm, cái gì không nên làm một cách nghiêm ngặt. Thực tế không giống như trong tưởng tượng của cô. Cô suy nghĩ một chút, bọn họ quen nhau lâu như vậy, cô cảm thấy anh chính là một chiếc túi, cô vẫn chưa tiến hành tìm hiểu kỹ càng, cho nên đối với cô mà nói, anh được xem như ở trạng thái chưa được khai phá.

Ánh mặt trời trong mùa này có thể xem như khả ngộ bất khả cầu*, cho nên việc đầu tiên Tô Thiển Oanh làm chính là kéo rèm cửa sổ, phòng ngủ sau đó tràn ngập ánh sáng rực rỡ, thật sự là chuyện khiến người ta hạnh phúc. Lúc cô quay đầu lại liền thấy Lộ Thừa Hữu đang thông thả nhìn mình, sau đó cô nhìn theo ánh mắt của anh xuống dưới chân mình, bởi vì quá mức phấn khích nên chưa mang giày.

Cô ngưỡng chừng cười cười với anh, sau đó chỉ hai giây sau đã mang dép lê vào.

Mà ánh mắt kia của anh giống như muốn nói: “Ở đây còn thiếu không nhiều lắm.”

Bởi vì tâm tình đang tốt, cho nên Lộ Thừa Hữu quên chuyện cô lo lắng tối hôm qua, mà anh cũng không tính sẽ đề cập đến vấn đề đó nữa.

Anh không thích suy đoán con người, anh cũng cảm thấy đây là một hành động ngu xuẩn, nếu không thể thay đổi tình trạng hiện nay thì suy nghĩ nhiều cũng chỉ vô dụng. Ví dụ, bây giờ cô là vợ của anh, cho nên bất luận cô xảy ra việc gì, cũng không ảnh hưởng đến sự thật này, bởi vậy không cần đi tìm hiểu những vấn đề mà anh không biết, hơn nữa anh vô cùng đặc ý bởi vì chân tướng đều đang trong lúc nổi lên mặt nước, cố ý tìm tòi thì chẳng được gì.

Tô Thiển Oanh cảm thấy thời gian bây giờ rất tốt, bởi vì bọn họ có thể giảm bớt được một bữa ăn chính, bữa sáng cùng bữa trưa hợp lại thành một, giống như lúc cô còn học đại học, thật sự là quen thuộc đến mức khiến người ta nhớ đến.

Cho nên, cô lẻ mề ngồi một bên nhìn Lộ Thừa Hữu thay quần áo, dường như muốn đánh giá cách ăn mặc của anh một chút, nhưng không nghĩ ra được lời nào có ích. Bởi vậy cô tự mình xoắn xuýt một phen.

Ánh mắt của cô vẫn nhìn theo anh, kiểu như muốn nói: Đi trên đường nhớ cẩn thận.

Lúc Lộ Thừa Hữu gãi hạt nút cuối cùng, nhìn cô: “Em định để bộ dáng này đi gặp mẹ anh?”

Ánh mắt của cô mở to nhìn anh, bộ dáng không hiểu rõ tình hình nhìn anh: “Không phải anh đi làm à?”

“Anh nói anh đi làm sao?”

“Em thấy anh mặc quần áo nghiêm túc như vậy...”

“Chẳng lẽ chỉ có trên lớp thì em mới chú ý đến việc ăn mặc?”

“Đó là đương nhiên.”

“Mau thay quần áo, nhiều nhất là nửa tiếng.”

“Hừ hừ.” Cô phát tiết, sau đó thuận tay vuốt đầu tóc rối tung của mình.

Lộ Thừa Hữu hâm sữa ở bên ngoài, không ăn gì cả nhưng cũng phải lót dạ một ít, hướng chi sắp tới sẽ tiêu tốn rất nhiều thể lực.

Tô Thiển Oanh chậm chạp bước ra, anh đưa cô một ly sữa: “Uống hết đi.”

Cô không nghĩ nhiều, bộ não điều khiển cô đổ sữa vào miệng mình, uống xong mới mở miệng: “Nếu em không uống hết thì sẽ thế nào?”

“Sẽ còn thừa một nửa ly sữa.”

“Việc này đương nhiên em biết.”

“Vậy em còn hỏi gì?”

Cô tức giận đến mức tay run lên, nhưng vẫn vững vàng giữ được chiếc ly, chuyện lần trước, chính cô cũng biết mình không đúng.

Bọn họ trở về biệt thự lúc giữa trưa. Hoàng Lệ An thấy bọn họ trở về, vẻ mặt vui mừng thấy rõ, vì thế lập tức đi mua đồ ăn nấu cơm, Lộ Thừa Hữu đứng bên cạnh ra sức đẩy Tô Thiển Oanh, cô liền đến bên cạnh Hoàng Lệ An.

Lộ Thừa Hữu nói dối mà mặt không đỏ tim không đập nhanh: “Mẹ, để Oanh Oanh đi cùng đi, hôm nay ngủ dậy cô ấy còn phản kích nói muốn đi gặp mẹ học nấu ăn.”

Tô Thiển Oanh không có cách nào: “Đúng vậy, mẹ làm đồ ăn là ngon nhất, suốt ngày anh ấy đều khó chịu vì con làm đồ ăn không thể ăn được.”

Đương nhiên Hoàng Lệ An không có ý kiến, nhưng mà cũng để ý đến tâm tình của con dâu: “Thừa Hữu, đứa bé này có hơi kén chọn, con đừng để ý đến nó là được.”

Lộ Thừa Hữu sau khi thấy hai người đi ra ngoài, lúc này mới đi đến cạnh Lộ Chấn Vân: “Ba nhìn cái gì mà cười nham hiểm vậy?”

Lộ Chấn Vân cười to: “Con trai này, làm chút chuyện như vậy cũng không để lại dấu vết. Nhưng con như vậy quả thật cũng khiến mẹ con yên tâm.”

Lộ Thừa Hữu không trả lời, bởi vì lời cha anh nói đều đúng.

Lộ Chấn Vân nhìn con trai mình, suy nghĩ thật sự rất tinh tế: “Quả thật cha và mẹ rất lo hai đứa trong khoảng thời gian này không được tốt, mà con lại có tính cái gì cũng không chịu nói. Cứ như vậy, cuộc sống bên ngoài của các con, chúng ta một chút cũng không biết gì. Cha mẹ rất lo con cãi nhau với Oanh Oanh, hoặc là âm ỉ với nhau khi không thoải mái. Dù sao nó trốn đi trong hôn lễ, đúng là một chuyện lớn, chúng ta lo trong lòng con không thoải mái được.”

“Thật xin lỗi, đã để cha mẹ phải lo lắng.”

Lộ Chấn Vân lắc đầu, “Con làm tốt lắm, hôm nay đưa Oanh Oanh đến, không phải là muốn để tự chúng ta nhìn thấy các con đều rất tốt, để chúng ta yên tâm hay sao? Tuy rằng cha đã già, nhưng tâm tư của người già vẫn có thể suy xét vài phần.”

“Cha không già chút nào, nếu không chúng ta đi đánh một hai ván cờ nhé?”

“Chuyện này đương nhiên là được.”

Vì thế, bọn họ bày ra bàn cờ, chuẩn bị từng đợt vui vẻ.

* khả ngộ bất khả cầu: Có những chuyện, chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu là cầu không được.

43. Chương 19-2: Con Sai Rồi (2)

Editor: sammie

Lộ Thiển Oanh cùng Hoàng Lệ An mua thức ăn, thấy cô cò kè mặc cả cảm giác rất thú vị. Sau khi đem đồ ăn vào phòng bếp, cô giúp Hoàng Lệ An nấu cơm. mẹ chồng nàng dâu, hai người coi như cùng ăn ý.

“Khoai tây này bẩn quá, con đi rửa vài củ nhé?” Cô vén tay áo, chuẩn bị làm.

“Chúng ta có bốn người, rửa ba củ được rồi.” Hoàng Lệ An suy nghĩ.

Vỏ của khoai tây có dính chút bùn đất, cô rửa qua nước sạch vài lần, sau đó dùng đồ cạo vỏ, cạo một lớp, khoai tây liền lộ ra bên trong. Cô cắt rất nghiêm túc, một lần lại một lần, nhìn ra cũng không phải không biết gì cả.

Hoàng Lệ An vừa nhìn đồ ăn trong nồi vừa nhìn cô, thật sự sợ cô sẽ bị thương, nhưng nhìn lại có vẻ mình đã lo lắng vô ích, vì thế bà mở miệng: “Lúc ở Xuyên Nhiên con đều tự nấu cơm?”

Cô gật đầu: “Lúc mới bắt đầu, chính con còn thấy khó nuốt, chỉ là sau một thời gian đã tốt hơn nhiều.” Cô dừng lại, có chút ngượng ngùng: “Lần đầu tiên con nấu khoai tây, thật sự rất khó ăn, bởi vì con quên cho dầu vào. Cho nên khoai tây càng lên, con vẫn không ngừng cho thêm nước, sau đó lại sợ không có gia vị, nên lại cho tiêu vào.”

“Mọi thứ đều có lần đầu tiên, ai có thể làm tốt ngay từ đầu chứ.”

Tô Thiển Oanh cảm thấy nhất định bà đang an ủi mình. “Nhưng mà con khẳng định, mẹ ngay từ lần đầu tiên đều làm tốt.”

Hoàng Lệ An vẫn lắc đầu, “Lão già kia ngay từ đầu đã ghét bỏ mẹ vì mẹ làm không tốt, lại còn nói ai ai làm tốt lắm trước mặt mẹ. Có một lần mẹ tức giận, cầm lấy dao phay gào thét với ông ta: Ông đi tìm người làm tốt lắm đi, tôi không làm. Từ đó về sau, ông ta không dám ghét bỏ mẹ nữa.”

Tô Thiển Oanh đánh giá mẹ chồng từ trên xuống dưới, “Thật khó tưởng tượng mẹ cũng có lúc nhanh nhẹn dũng cảm như vậy, chỉ là, sau này người kia nói con như vậy thì con sẽ làm giống thế.”

Về mặt Hoàng Lệ An đông lại: “Như vậy không tốt.”

“Tại sao?”

“Dù sao con đừng như vậy là được rồi.”

“Tại sao?”

Bởi vì đó là con trai bà, cô làm vậy là không tốt.

Tô Thiển Oanh đem khoai tây đang ngâm nước trong một chiếc thau nhỏ đi ra, “Phụ nữ thật vất vả, còn phải mỗi ngày nấu cơm hầu hạ bọn họ.”

“Ừ ừ ừ.” Hoàng Lệ An bẽ ngoài hết sức đồng ý.

Tô Thiển Oanh vui vẻ cười rộ lên, “Cho nên, sau này con với anh ấy sẽ lập ra ba điều quy ước, không thể để con nấu cơm mãi được.”

Hoàng Lê An vừa nghe, chuyện này không thể được, “Không thể như vậy, Lộ Thừa Hữu mỗi ngày đi làm về nhất định rất mệt mỏi, còn bắt nó nấu cơm, quá khó khăn cho nó. Có đôi khi phụ nữ muốn bắt chước sẽ phải đi học hỏi.”

“Dường như cũng rất có lí.”

“Ừ ừ ừ.”

Nói tóm lại, bữa cơm này cũng không tệ lắm, ít nhất trên mặt mọi người đều mang theo ý cười.

Chỉ là, Tô Thiển Oanh cũng không quá dễ chịu, bởi vì Lộ Thừa Hữu đã đá cô nhiều lần dưới bàn.

Rốt cuộc cô nuốt cơm xuống, mở miệng: “Ba mẹ, con rời đi trong hôn lễ, là lỗi của con. Thật xin lỗi, để ba mẹ lo lắng.”

Hoàng Lê An và Lộ Chấn Vân liếc nhau, “Trở về là tốt rồi. Thật ra nhìn các con tốt như vậy, chúng ta cũng vui lắm.”

“Thật sự rất xin lỗi.”

“Người một nhà không nên nói như vậy, Oanh Oanh, con ăn nhiều một chút.”

Lúc này Lộ Thừa Hữu mới thoải mái cầm đũa bỏ rau vào chén cho cô, ý bảo biểu hiện cũng không tệ lắm.

44. Chương 20-1: Tìm Tòi Học Hỏi Một Chút(1)

Editor: Xẩm Xẩm

Sau khi bọn họ ăn cơm xong cũng không nhàn rỗi gì, lại đi về Tô gia. Lần này, tình hình có chút khác biệt, ví dụ như Lộ Thừa Hữu bị Tô lão gia trực tiếp kéo đi chơi cờ, mà Tô Văn Uyên ở bên cạnh lại có chút sốt ruột.

Nhìn hai người kia chơi cờ, lúc muốn lên tiếng lại bị Tô lão gia giáo huấn nghiêm khắc: “Chơi cờ không có chân của con”. Lộ Thừa Hữu muốn nhường lại cho Tô Văn Uyên chơi, nhưng Tô lão gia lại không cho, ông rất ghét bỏ tài nghệ chơi cờ của Tô Văn Uyên.

Mà Tiêu Tô Oanh lại không nỡ để Tô Thiển Oanh xuống bếp, chỉ để cô đứng một bên nhìn, sau đó hỏi hiện giờ cô thấy thế nào... Nói, cô cũng không kiên nhẫn lắm, nhưng vẫn một lần lại một lần trả lời: “Tốt lắm tốt lắm tốt lắm.”

Đương nhiên, cô còn phải xin lỗi, và nhận sai.

Nghe thấy cô nhận sai, Tiêu Tô Oanh cảm thán, ngay đến hốc mắt cũng đã ươn ướt, nhưng vẫn không quên dặn dò Lộ Thừa Hữu: “Tính cách của Oanh Oanh thật sự không tốt lắm, cũng trách mẹ quá cưng chiều con bé, con hãy cố gắng vị tha nhiều một chút, đừng so đó với nó. Hiện tại, chúng ta giao Oanh Oanh cho con, hi vọng con đối xử tốt với con bé. Cứ coi như đây là mấy lời lải nhải của ông bà già này!”

Lộ Thừa Hữu nghiêm túc trả lời: “Con hiểu, con sẽ đối xử tốt với cô ấy.”

Tô Thiển Oanh không nói nên lời, cô cũng tự thấy mình không phải là một đứa con tốt, cô luôn khiến cha mẹ phải lo lắng, cho tới bây giờ đều chưa từng suy nghĩ vì bọn họ một lần nào, cho tới bây giờ đều chỉ quan tâm đến bản thân mình. Cô cảm nhận được rõ ràng, tình yêu nồng đậm mà cha mẹ dành cho mình.

Thật lâu trước kia, cô từng nghe thấy một câu nói, con cái chính là duyên nợ của cha mẹ từ đời trước. Cha mẹ luôn đưa cho con cái 100% tình yêu thương của mình, nhưng vĩnh viễn, sự đáp trả lại của con cái luôn

được chiết khấu đi rất nhiều. Sau khi kết hôn rồi sinh con, chồng và con sẽ trở thành những người quan trọng bậc nhất của con gái mình, tự nhiên cha mẹ cũng bị tự xuống vị trí đứng sau.

Tâm tình Tô Thiển Oanh chưa chất, đến tận lúc ngồi lên xe rồi, dường như cô vẫn còn khó khăn khi lý giải cảm xúc của chính mình: “Không phải em thật sự rất tùy hứng ư?”

Lộ Thừa Hữu nhìn đường phía trước: “Hiện giờ đã biết sai rồi?”

“Em chỉ cảm thấy mình giống như một viên đá chẳng hay ho gì, ai đá phải thì sẽ gặp xui xẻo.”

Lộ Thừa Hữu nở nụ cười: “Vậy em nên đối xử với anh tốt một chút.”

“Dựa vào đâu chứ?”

“Chẳng lẽ về sau không phải anh chính là người xui xẻo nhất sao? Cha mẹ em đều được giải thoát khỏi bể khổ rồi.”

Cô nghĩ muốn bỏ nhào lên cắn anh, nhưng lại thấy anh đang lái xe, nên không dám làm hành động nguy hiểm như vậy. Con người đúng là suy nghĩ nhiều rồi lại bắt đầu sợ đầu sợ đuôi, nếu như là trước kia, làm sao cô lại bận tâm chứ.

Tuy rằng vậy, nhưng thật ra ngay cả cô cũng cảm thấy anh thật đáng thương.

Cô nhìn động tác của anh, vĩnh viễn luôn là dáng vẻ không sợ hãi điều gì, lại nghĩ đến bộ dạng anh lúc động tình vẫn không nhận được cười.

Anh không hiểu gì nhìn cô, không cần đoán nhiều cũng biết nhất định là cô chẳng nghĩ được chuyện gì tốt.

Xe của bọn họ lẫn vào trong dòng xe, đứng lên cũng chẳng thấy được gì, vô số xe chạy qua, nhưng cô lại cảm thấy rất khác nhau, đèn đường ban đêm cũng trở nên rất đáng yêu. Đèn xe nhiều như vậy, đèn đường nhiều như thế, nhiều màu sắc đan xen vào nhau, cô lại nở nụ cười, cảm nhận được sự yên tĩnh trong giờ phút này.

Vốn dĩ cũng không phải thế giới này rất tốt đẹp, mà là tâm tình tốt đẹp như vậy thì hết thấy mọi thứ đều viên mãn.

Nhưng Lộ Thừa Hữu lại thực sự cho rằng đêm nay chẳng có gì tốt lành, ví dụ như giờ phút này, anh đang nằm trên giường, áo của anh đã cởi ra từ lâu, cả người trần trụi, ánh mắt của anh gắt gao nhìn chằm chằm Tô Thiển Oanh đang ngồi bên kia.

Giường rất loạn, có thể tưởng tượng ra vừa rồi cuồng nhiệt thế nào. Áo ngủ của Tô Thiển Oanh lỏng lẻo, giờ phút này có thể hình dung được tư thái của cô quyến rũ thế nào, nhưng hiện tại anh chỉ muốn cô cách xa anh ra.

Tô Thiển Oanh nghĩ ngợi, mở miệng thương lượng: “Thật ra em đã muốn nhìn từ lâu rồi, anh để cho em nhìn một chút là được. Em tò mò muốn chết.”

Lẽ ra vừa rồi cô đã làm được, tự dừng lại bị anh xuất hiện, số cô thật không may mắn.

“Em cách xa anh ra.”

Cô bĩu môi: “Em thật sự rất ngạc nhiên, vì sao cái kia có thể trở nên cứng rắn như vậy?” Cô nói xong còn dùng ngón tay chỉ chỉ vào vị trí của cái kia, Lộ Thừa Hữu vô thức nhích người một chút.

“Chuyện này rất bình thường, ai là đàn ông thì đều như vậy.” Anh tự nhận mình là đã rất kiên nhẫn giảng giải cho cô.

“Nhưng đến cuối cùng thì em cũng không thể nghiên cứu trên người khác được.” Cô còn tự hỏi: “Cho dù bọn họ đồng ý thì vợ của bọn họ cũng không đồng ý.”

Lộ Thừa Hữu có chút bất đắc dĩ: “Tò mò cái gì, chỉ là một hiện tượng tự nhiên, em không được học trong môn sinh học sao?”

“Em ở khoa nghệ thuật mà.” Cô dương dương tự đắc.

“Chẳng nhẽ lúc phổ thông em không được học.”

“Giáo viên phổ thông cùng lắm chỉ nói qua trứng và tinh trùng ở cùng một chỗ thì sẽ sinh ra bé con, cũng không nói gì đến chuyện làm sao để trứng và tinh trùng gặp được nhau. Hơn nữa, sinh vật cũng vốn không thể thỏa mãn tò mò của em.”

“Dù sao em cũng không thể tới đây tò mò.” Lộ Thừa Hữu nghiêm khắc nhìn cô.

Cô đi về phía anh: “Là em tò mò, anh lại không cho em xem, không cho em sờ, em lại càng tò mò.”

45. Chương 20-2: Tìm Tòi Học Hỏi Một Chút (2)

Editor: Xẩm Xẩm

Lộ Thừa Hữu vẫy tay, ý bảo bảo cô dừng lại đây chiếm lĩnh lãnh địa của anh nữa: “Cũng đâu phải em chưa từng sờ qua.”

“Lần đó có thể tính à? Em nghĩ muốn nghiên cứu nó phải có một quá trình, cẩn thận tìm tòi từng chút một xem tại sao lại như vậy.”

Lộ Thừa Hữu liếc mắt nhìn tay cô, anh như thế nhưng lại thấy cả người mình hơi run lên một chút khi nghe cô nói vậy.

“Thật sự không có gì tốt để em nghiên cứu cả.”

“Nhưng em rất ngạc nhiên, anh càng không cho em xem thì em càng tò mò.”

“Tô Thiển Oanh, em muốn đến thế à?”

Cô gật gật đầu: “Em muốn, giống như lúc anh làm thế nào cũng thấy không đủ, nhất định phải lên được đến đỉnh, trường hợp của em bây giờ cũng như thế.” Cô tự thấy hình dung bản thân mình như thế rất phù hợp.

“Phụ nữ như em sao có thể nói những lời như thế?”

“Hiện giờ không phải chỉ có hai chúng ta sao? Vừa rồi không có ai khác nghe thấy. Hơn nữa, gì mà phụ nữ như em, đàn ông như anh mà còn nhần nhố như thế, anh đúng là kỳ cục.”

Lộ Thừa Hữu tức giận quá chừng: “Dù sao thì em cũng cách xa anh một chút.”

Cô lắc đầu: “Không.”

Ánh mắt của cô thẳng thắn theo dõi vị trí kia của anh, hơi nóng lòng muốn thử kích thích nó, hai mắt cô đều hơn hờ sáng lên lấp lánh. Giây phút này, Lộ Thừa Hữu không ngừng đề phòng cô, nhất là trạng thái bây giờ của cô.

Tô Thiển Oanh cũng thấy lá gan của mình càng ngày càng lớn, bởi vì cô cũng không tin được chuyện sắp xảy ra, cô thật sự đi về phía anh. Lộ Thừa Hữu còn chưa kịp phản ứng, cô đã nhanh nhẹn ôm lấy anh, anh cũng không dám dùng sức nhiều, chỉ sợ sẽ làm tổn thương cô.

Cô vừa gắt gao quần lấy anh, vừa lấy lòng: “Em rất ngạc nhiên mà, anh thỏa mãn tò mò của em, được không?”

Anh nghĩ muốn đẩy cô ra, nhưng cô vẫn kiên trì triển miên ở trên người anh.

Cô buồn rầu nhìn anh: “Anh như vậy khiến em rất tò mò.”

Lộ Thừa Hữu nuốt nước miếng, liếc mắt nhìn cô một cái đầy thâm trầm, sau đó biểu cảm bi thương như sắp chết bỏ tay đang ngăn cản động tác của cô ở nơi đó ra.

Cô giống như chiếm được vé vào cửa, đáng vẻ “anh đừng hối hận”.

Cô ngồi trên đùi anh, tay thò vào bên trong quần ngủ của anh, sau đó hướng đến chỗ đó thỏa thích nghiên cứu tìm tòi.

Thật ra cô rất khấn trương, nhất là khi chứng kiến dáng vẻ hiện tại của anh, lại thấy anh rất đáng thương, nhưng tò mò vẫn là hơn hết. Cô sờ cái kia, sờ này sờ nọ, cảm giác thật sự cũng chỉ có ngạc nhiên, nhéo nhéo nó, đúng là có biến hóa, cô rất tò mò, muốn lấy nó ra nhìn một cái.

Hô hấp của Lộ Thừa Hữu tăng dần, vẻ mặt âm trầm nhìn cô.

Hiện tại, cô thấy đặc biệt kích thích, vả lại, biểu cảm của anh lúc này cô chưa từng thấy bao giờ, càng giống như là đang cổ vũ hành vi tiếp theo của cô.

Cô lại dùng hai tay chà xát một chút, anh há hốc miệng thở dốc vài tiếng, trên trán đều là mồ hôi lạnh, anh nhìn cô: “Em xác định muốn biết cảm giác như thế nào sao?”

Cô dừng lại, hơi khó hiểu nhìn anh, sau đó gật đầu.

Anh không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Cô kéo quần anh xuống, chỗ đó chậm rãi lộ ra từng chút một, hai mắt của cô mở rất lớn, giống như nhìn thấy một sự kiện thần kỳ gì đó xảy ra.

Chỉ trong nháy mắt, Lộ Thừa Hữu liền kéo cô qua, sau đó ẩn ở dưới thân anh: “Em cũng sờ rồi, xem cũng xem rồi, anh cũng nên cho em trải nghiệm một chút đúng không?”

“Anh đùa giỡn em!”

“Cởi ra nào!”

Lộ Thừa Hữu liếc nhìn cô một cái, hơi mất khống chế cởi áo ngủ của cô ra, sau đó hung hăng hôn cô. Sức của anh dùng hơi lớn, cổ định đặt trên người cô, ép cô phải chịu đựng sức nặng của anh. Tay anh cũng thoải mái vuốt ve cơ thể cô, nhẹ nhàng mở ra hai đầu gối của cô, sau đó thừa dịp mà đẩy vào, nhẹ nhàng lách vào trong. Đôi môi anh cắn xé vành tai của cô: “Trải nghiệm được biến hóa chưa?”

“Anh ...”

Anh giật giật, càng muốn xâm nhập sâu hơn: “Thấy “dư lực”?”

Cô kẹp chặt lấy thắt lưng của anh: “Giống như một loại cảm giác rất phong phú.”

Lộ Thừa Hữu nở nụ cười, còn ngờ vực cho nên, chỉ như thám hiểm càng muốn xâm nhập nhiều hơn. Tay cô bám lấy lưng anh, cũng không biết dùng bao nhiêu phần sức. Anh cảm nhận được cơ thể cô có thay đổi, lúc này mới chậm rãi vào.

46. Chương 21-1: Chán Ghét Em Sao? (1)

Editor: Xẩm Xẩm

Một ngày này, Tô Thiển Oanh mới có thể chính thức đem cô và cụm từ “vợ của Lộ Thừa Hữu” liên hệ với nhau, cô rời giường từ rất sớm, vì anh mà chuẩn bị bữa sáng. Tuy rằng tay nghề của cô không thể so sánh với đầu bếp, nhưng nấu một bữa cơm bình thường là không có vấn đề gì, chỉ là sau khi anh đi làm, cô liền cảm thấy vô cùng nhàm chán, nhàm chán muốn chết.

Cô nằm trên giường đã cảm thấy căn phòng thật trống rỗng, có phải là nên đặt thêm thứ gì vào không?

Đồ đạc của cô vẫn còn để lại nhiều ở nhà riêng, nơi đó, dù sao cũng có rất nhiều thứ cô tự tay góp nhặt được, nhưng dù sao cũng là nhàm chán, cô từ trên giường đứng lên, sau đó thay quần áo rồi chuẩn bị ra ngoài.

Cô trở lại nhà riêng của mình, lâu lắm rồi không có người ở, cảm giác xa lạ ập tới.

Cô đi dạo quanh nhà một vòng, đem mấy thứ đồ của mình đóng gói lại cho tốt, sau đó lại sửa sang vài thứ, đột nhiên cũng cảm thấy có gì không đúng, vì thế lại đặt về chỗ cũ.

Những thứ này đều là của cô, của riêng cô, thậm chí còn hẹp hòi nghĩ đến nếu có một ngày cô và Lộ Thừa Hựu cãi nhau đến mức độ không thể cứu vãn, lúc đó cô lại không thể quay về nhà mẹ đẻ, cô có thể đem chúng về đây. Nhưng có thể cãi nhau với Lộ Thừa Hựu đến mức không thể cứu vãn, hình như cô chưa có năng lực đó đâu?

Cho nên, cuối cùng, cô cũng chỉ mang về một hộp màu vẽ và bút vẽ, mấy thứ này cô cũng chưa từng chạm vào đã lâu rồi, có chút muốn thử lại.

Lúc cô lái xe trở lại Thiên Thủy, đã là gần giữa trưa, cô lại bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Lúc người khác cảm thấy chán nản thì sẽ như thế nào? Cô nghĩ đến Lộ Thừa Hựu, không được bắt chước anh. Cô nghĩ, vậy mình và chính mình chơi với nhau đó, không đến mức buồn đến chết chứ.

Cô liếc mắt nhìn bút vẽ, lại nhìn tường trong phòng ngủ, rất rõ ràng, bức tường trống trơn cũng rất đơn điệu, phải thêm cái gì mới được.

-

Cô trộn màu vẽ, cũng lấy bút vẽ ra, bắt đầu vẽ một bức tranh lên tường, như vậy nhìn đẹp hơn rất nhiều. Cô có thể nghĩ về mình mà tự hào, đồng thời cũng có thể vì bức tranh mà thấy vui sướng, đương nhiên cô cũng tự hỏi một vấn đề là liệu có ai có thể nhìn thấy bức tranh này được chứ.

Cô tìm được bức vẽ một chú cáo trên mạng, chú cáo bị bỏ rơi thật đáng thương, hai bên tai dựng thẳng lên rất đáng yêu.

Thật ra, bức tranh này nhìn rất đơn giản, nhưng vẫn có chút khó khăn, bởi vì chú cáo bị treo lên, cho nên phải có nhiều cấp độ cảm xúc.

Cô phác họa những đường cong một cách hoàn hảo, sau đó hoàn thành phần điểm màu sắc, cảm giác thỏa mãn khó nói thành lời cứ thế bao trùm lấy cô.

Hóa ra, cô vẫn có chút tác dụng, hì hì.

Cô ở trên giường, nhìn N những thứ mình dùng để vẽ bức tranh con cáo: “Về sau chúng ta sẽ làm bạn với nhau, ai cũng không được ghét bỏ ai.”

Đáng tiếc, chú cáo không nói lời nào.

Cô lấy điện thoại di động ra, không có tin nhắn hay cuộc gọi nào, cô buồn bực nhắn cho Lộ Thừa Hựu một tin: “Anh không thể nhắn cho em một tin nhắn sao?”

Lộ Thừa Hựu trả lời: “Có thể.”

Sau đó, không có câu dưới...

Cô nhìn tin nhắn của anh, có đúng là tồn tại truyền thuyết khóc không ra nước mắt không?

Vì thế cô nhắn lại: “Không thấy không thấy không thấy.”

Sau đó, không có trả lời lại.

Cô cau mày, có tín hiệu mà, cũng không tắt máy, tại sao anh không trả lời lại, vì thế lại nhắn: “Anh không thấy em sao?”

Lần này, anh nhắn lại: “Dù sao em cũng không thấy anh.”

Cô cầm điện thoại, ngả một cái, không gửi nữa.

Lúc Lộ Thừa Hựu trở về, đi vào phòng, vừa thấy con “hồ ly” kia, ngay lập tức nghi ngờ là mình đã đi nhầm phòng, sau khi rời khỏi phòng, suy tư vài giây rồi lại đi vào. Mà đương sự nằm trên giường, nghe được tiếng bước chân của anh, càng ngày càng gần mình hơn, lúc này mới kéo chăn ra: “Anh đã về?”

Anh nhúu nhúu lông mày, nhìn mặt cô.

Cô cười: “Có phát hiện ra gì khác không?”

Cô khiến phòng ngủ trở nên đẹp hơn, nên được khen thưởng mới đúng.

Lộ Thừa Hữu nhếch môi không nói lời nào.

47. Chương 21-2: Chán Ghét Em Sao? (2)

Editor: Xẩm Xẩm

Cô từ trên giường chạy đến phe phải cánh tay của anh: “Có nhận ra gì khác biệt không?”

“Có.” Rốt cuộc anh cũng mở miệng nói chuyện.

“Nói xem nào.”

“Có em xuất hiện, tất cả mọi thứ đều không hài hòa.”

Đã kích, quá đáng.

Cô “hừ hừ” vài tiếng, vẫn chưa cảm thấy hết giận, chạy đến bên cạnh chú cáo: “Biết ai đây không?”

Anh lấy hai tay ôm ngực, dánh vể chăm chú lắng nghe, nhưng trong mắt đều là cố tình tỏ ra để cho có lệ, ánh mắt hàm ý “em hãy mau chóng xong việc”.

Cô cắn cắn môi: “Về sau, nó sẽ trở thành một thành viên trong gia đình chúng ta.”

Lộ Thừa Hữu không cảm xúc gì nhìn cô, sau đó gật đầu: “Trong nhà của anh chỉ đủ cho hai người, em xác định muốn đem đồ ăn của em chia cho nó?”

“Em chia một nửa.”

Rốt cuộc anh cũng nở nụ cười nhạt: “Thật đúng là đáng thưởng thức?”

Cô rất oan ức chạy tới: “Em rất chán nản.”

Anh ôm lấy cô: “Đúng là vậy.”

Cô ở trong ngực anh mãi cũng không chịu ngồi xuống, anh đành phải ngồi trên giường ôm lấy cô, càng cảm thấy cô giống như một đứa nhỏ vậy. Anh nhìn chú cáo trên tường kia, rõ ràng căn phòng này vốn là đồng nhất một phong cách trang nhã, hài hòa, chú cáo này tự dưng xuất hiện biến cả không gian đều thành cái gì không biết.

Anh có chút khó tin: “Sao con hồ ly này lại xấu như vậy?”

“Không phải, nó rất đáng yêu, hơn nữa rất thông minh. Bức tranh này có ngụ ý là, cáo yêu một chú thỏ nhỏ, sau đó tự buộc tai của mình vào một sợi dây, hy vọng đôi tai kia có thể kéo dài ra. Nhưng là, hết lần này đến lần khác, con thỏ kia đều không thích nó.”

Anh gật gật đầu: “Ánh mắt của con thỏ kia không hề sai, hơn nữa, em hiểu nhầm ý của anh rồi.”

“Ừ?”

“Anh muốn nói là, bức tranh em vẽ thật xấu.”

Chán ghét chán ghét chán ghét.

Cô đẩy anh, anh thuận thế ngã xuống giường, cô lại ngồi trên người anh: “Không cho phép dả kích vào chuyện duy nhất mà em có thể làm tốt.”

“Chẳng nhẽ chuyện em kiêu ngạo nhất không phải là được gả cho anh sao?”

“Da mặt anh thật là dày.” Cô thực sự đã phát hiện ra.

Lộ Thừa Hữu gật đầu: “Nói trúng tim đen rồi.”

Cô cắn răng, hướng đến cổ anh cắn một cái: “Tại sao lại là trách nhiệm của em?”

“Từ xấu hổ chuyển thành giận dữ, vậy chứng minh là anh nói đúng rồi.”

Cô nhìn anh cười đến vui vẻ như vậy, thật sự là vô cùng chướng mắt.

Cô lấy tay đánh anh: “Không cho phép nói em như vậy.”

Anh bắt được tay cô, sau đó nghiêng người đặt cô ở dưới thân, hôn lên gương mặt cô.

Ánh mắt cô còn tròn to nhìn anh, sau đó nheo nheo mắt: “Lộ Thừa Hữu, em phát hiện một đặc điểm trên người anh mà có lẽ chưa ai nhận ra.”

“Ừ?” Giọng anh đã hơi khàn khàn.

“Thật ra anh cũng rất háo sắc, nhưng lại luôn che giấu không để cho người khác thấy, kết quả lại bị em phát hiện.”

Lộ Thừa Hữu hít vào một hơi thật sâu: “Vậy phải cảm ơn em rồi, hy sinh bản thân mình để tìm ra đặc điểm mà người khác không thể phát hiện được.”

Cô tỏ vẻ thật vinh hạnh, lấy tay ôm lấy cổ anh: “Anh khiến em cảm thấy mình thật vĩ đại.”

48. Chương 22: Bạn Gái Trước Của Người Nào Đó

Editor: Xẩm Xẩm

Lộ Thừa Hữu ngồi trước máy tính, thử tách rời các câu nói chuyện trong cuộc hội thoại. Anh xem qua nội dung, ý chính là Lâm Khê kết hôn, muốn mời bạn học đến, thuận tiện cũng nhờ hôn lễ này để mọi người gặp mặt, dù sao trước đây, nhiều người trong lớp đã xuất ngoại, không thì lại chuyện này chuyện nọ, lâu rồi không có buổi họp lớp nào. Mà có rảnh thì nên đi tham gia hôn lễ của Lâm Khê một chút, coi như cũng để gặp gỡ bạn bè đi!

Anh vừa thoát ra khỏi cuộc trò chuyện, thì lại có một tin nhắn gửi đến, là của Lâm Khê, chỉ có một câu: “Em kết hôn, anh sẽ hân hạnh đến chứ?”

Anh còn chưa nghĩ kỹ nên trả lời thế nào, thì người đứng đằng sau đã lên tiếng: “Anh thế mà vẫn còn liên hệ với cô ấy.”

Lộ Thừa Hữu quét ánh mắt nhìn Tô Thiển Oanh một cái, dùng loại ánh mắt “Em thật nhàm chán” nhìn cô.

Cô cắn răng, đặt cốc nước sôi bên cạnh máy tính: “Anh uống nước đi.”

“Anh không khát.”

“Anh đều để lâu như vậy cũng không uống nước sao?”

Anh vô cùng ung dung: “Chỉ cần em không đến làm phiền anh, sẽ tiết kiệm giúp anh rất nhiều nước.”

“Dù sao cũng đã đem tới.”

“Nếu có thể đem tới, cũng có thể mang đi.”

“Đây là cái lý luận gì vậy, chẳng nhẽ trên thế giới này không bao giờ có ai lạc đường?”

“Em sẽ lạc đường sao?”

“Sẽ không.” Cô lắc đầu.

“Vây em có thể đem nó đi đi.”

Cô cầm nước lên, tự mình uống, không uống không sáng tỏ được: “Sao mà anh vẫn còn liên hệ với Lâm Khê?”

“Em muốn anh trả lời thế nào?”

Cô trầm mặt xuống: “Nhất định là anh đang nhớ đến mối tình đầu, tiếc nuối thời gian tốt đẹp kia, sau đó lại nghĩ đến hiện tại, cảm thấy em rất kém cỏi, cho nên càng thấy bất mãn đối với em, Anh nhìn anh xem, cũng chẳng bao giờ chủ động nói chuyện với em, có phải em đoán đúng rồi không?”

Anh gơ tay lên xoa đầu cô: “Càng ngày càng thông minh.”

Cô nhìn chiếc cốc trong tay mình, vừa rồi tại sao cô lại uống cạn hết nước, đáng nhẽ phải để lại để hắt vào mặt anh mới phải, chán ghét anh: “Vây anh tiếp tục nhớ lại đi, nói không chừng bây giờ người ta cũng đang nghĩ đến anh!”

Lộ Thừa Hữu gật đầu, giống như nghe được một đề nghị không tồi: “Anh còn lo lắng có nên đi gặp cô ấy hay không, em đã đề nghị như vậy, anh liền cung kính không bằng tuân mệnh, bắt buộc phải đi nhìn “mối tình đầu” của anh.”

Cô mở to hai mắt nhìn anh: “Anh thực sự đi sao?”

Anh kiên định gật đầu, một chút cũng không có ý nói giỡn.

“Không được đi.” Cô bắt lấy áo của anh: “Không được đi.”

“Hả? Nói lý do cho anh xem nào.”

“Nếu anh gặp được cô ấy, nhất định sẽ cảm thấy bây giờ cô ấy đúng là một cô gái hiền lành lại đoan trang, cũng hết mực xinh đẹp, hoàn toàn trái ngược với em, chắc chắn sẽ càng ghét bỏ em.”

Lộ Thừa Hữu bắt đầu dĩ đánh giá cô từ đầu đến chân: “Em cũng biết mình có nhiều khuyết điểm hơn sao?”

Cô bĩu môi.

Lộ Thừa Hữu quay mặt đối diện với máy tính: “Chín giờ rưỡi sáng hôm nay em mới rời giường, dù tám rưỡi đã tỉnh rồi nhưng lại giả bộ ngủ tiếp, không chịu dậy làm bữa sáng. Ăn cơm xong rồi đi vào toilet nhìn thấy quần áo bẩn của ngày hôm qua cũng lựa chọn xem như không thấy, lúc đi ra ngoài thấy ở cửa có vài vỏ hạt dưa, nhìn 2 phút, cuối cùng sự lười biếng của em cũng không hề bị đánh bại, chẳng thèm lấy chổi quét đi, làm bộ như đang diễn vai diễn độn vậy. 12 giờ 15 phút, bụng em bắt đầu kháng nghị, em cố ý mở tủ lạnh rất lớn, còn không hề chuẩn bị nấu cơm, lúc 1 giờ, khi em đói bụng đến không thể chịu được nữa, mới đến làm phiền anh. Tô Thiển Oanh, chính em nói đi, em làm sao so với người ta?”

Anh nhìn cô bĩu môi, khóe miệng đưa lên một nụ cười: “Cuối cùng, em lại uống hết nước dùng để hối lộ anh vào trong bụng.”

Cô gơ chân: “Em kém cỏi như vậy sao?”

“Không kém.” Anh lắc đầu: “Không chỉ kém như vậy.”

“Không được nói em như vậy.”

Anh gật đầu, dáng vẻ đã thương lượng tốt: “Làm phiền Tô nữ sĩ từ nhỏ đã xinh đẹp lại còn hiền lành đem quần áo vào trong máy giặt giặt sạch, sau đó cầm chổi quét nhà, cuối cùng vào phòng bếp nấu cơm.”

“Vì sao không nấu cơm trước?”

“Bởi vì anh nghĩ, nhịn đói lâu thì sẽ ăn cơm thấy ngon hơn.”

Cô đặt mạnh chiếc cốc lên bàn: “Toàn bộ thế giới, chỉ có anh là khiến người khác chán ghét nhất.” Nhưng mà nóng giận vẫn là nóng giận, trước hết vẫn nên mặc cả: “Em làm xong hết rồi, anh sẽ không đi gặp “tình nhân già” của anh chứ?”

“Anh kiểm tra rồi thì em mới có tư cách thảo luận đề tài này.”

Cô bấu môi, nhưng vẫn đi ra khỏi thư phòng.

Anh nhìn bóng lưng của cô, cười cười không nói gì.

Mà trên thực tế, Tô Thiển Oanh ăn cơm xong, giặt giũ xong, quần áo đều được phơi lên, còn mang rác xuống dưới lầu vứt đi, từ đầu đến cuối sắm vài vợ đảm mẹ hiền, sau đó mới phát hiện là mình bị mắc lừa.

Cô mặc kệ, oan ức nhìn Lộ Thừa Hữ, anh còn đang nghiêm túc ngồi trên ghế sofa xem tin tức trên tivi.

Cô đi qua, ghé vào trên đùi anh: “Không đi, biết chưa?”

Anh lắc đầu.

“Nói chuyện với anh mà anh không để ý gì hết.”

“Anh nói là suy nghĩ, nếu anh không nhớ nhầm.”

“Anh nhớ nhầm.” Cô sửa lại: “Ngày mai chúng ta đến công viên chơi được không?”

Anh vuốt đầu cô, thuận tiện lấy một sợi tóc của cô quấn quanh ngón tay: “Em không cần lo lắng.”

“Sao cơ?”

“Anh thừa nhận năng lực của mình rất mạnh mẽ, chịu được em từ lúc nhỏ đến giờ, tuy rằng em đặc biệt không tốt, nhưng còn chưa nghĩ sẽ bỏ đi! Chỉ cần từ nay về sau em nhớ rõ sáng sớm làm bữa sáng, buổi tối nấu cơm, đừng xấu quá là tốt rồi!” Trên mặt anh nồng đậm ý cười chứng minh tâm tình anh không tồi.

“Chỉ mỗi hôm nay là em không làm đúng không? Anh lại nhớ rõ như vậy?”

“Ngày hôm qua, hôm kia, em đều lựa chọn mất trí nhớ sao?”

Cô nhắm mắt lại, tỏ vẻ vô tội: “Em không biết, em không biết, em không biết, dù sao em cũng không biết.”

Mà ngày hôm sau, Tô Thiển Oanh vẫn bị Lộ Thừa Hữ kéo ra khỏi chăn.

Cô không nghĩ đến trường hợp như vậy, cô vẫn thấy áy náy về hôn lễ.

Cho nên lúc cô kéo tay Lộ Thừa Hữ, những người đã biết hay chưa biết cô đều ngăn người. Lâm Khê không tồi, có thể tập hợp được rất nhiều bạn học ở một chỗ, mà bọn họ thấy Lộ Thừa Hữ dẫn theo vợ đi đến, liền mượn cơ hội này để trêu chọc.

Mà bọn họ cũng có biết qua Tô Thiển Oanh, nhưng thấy hai người thân mật như vậy, vẫn không tránh được một phen kinh ngạc.

Ngược lại, cô dâu mới Lâm Khê đối với việc hai người ở bên nhau cũng không ngạc nhiên, còn có thể trêu chọc trước mặt mọi người: “Có phải lúc trước các người đã thông đồng với nhau sau lưng tôi và Lạc Diệc Minh không?”

Lộ Thừa Hữ mỉm cười: “Lúc đấy mới ngẫm có ý với nhau là quá chậm, chúng tôi đã bắt đầu từ lúc sinh ra rồi.”

Lâm Khê cười cười, nhìn dáng vẻ lơ đãng của Tô Thiển Oanh, trong lòng giống như đã bình thường trở lại.

Năm đó, Lâm Khê tự nhận mình là bạn gái duy nhất của Lộ Thừa Hữ, cũng là đặc biệt nhất, nhưng đến cuối cùng mới phát hiện, chỉ có chính mình trầm luân. Đối với cô mà nói, thương tâm đau khổ có lẽ không phải là anh đồng ý chia tay, mà là thái độ không hề hối tiếc hay muốn níu kéo gì của anh, giống như cô đối với anh là có cũng được, không có cũng không sao,”

Cảm giác khó chịu như vậy, lúc cô gặp được người chồng hiện tại mới hiểu được, vốn dĩ nguyên nhân không phải là do tính cách của Lộ Thừa Hữ, chẳng qua là yêu và thích có khác biệt rất lớn.

Mà Tô Thiển Oanh cũng gặp Trương Linh.

Thật ra, Tô Thiển Oanh quen Trương Linh qua mạng, sau đó liền trở thành bạn tốt, hơn nữa, Trương Linh lại học cùng lớp với Lộ Thừa Hữ, vì thế quan hệ của hai người rất tốt.

Suy nghĩ như vậy khiến người ta dễ khóc dễ cười.

Lúc học trung học, Trương Linh rất béo, chính cô từng viết một kế hoạch rất tâm đắc, cố gắng một tháng giảm được 30 cân*, vừa vặn lại bị Tô Thiển Oanh thấy được. Cô đúng là cái gì cũng tò mò, thấy những người giảm cân thành công đều có ý chí rất mạnh mẽ, cho nên nhất định đi khuyên nhủ Trương Linh.

* bằng 15 cân của Việt Nam nhé

Mà trên thực tế, Trương Linh giảm béo còn bị một bạn nam trong lớp cười nhạo. Trương Linh còn có cảm tình với bạn nam đó, mặc dù bé nhỏ không đáng kể, nhưng cô được đối phương cho một cái khăn tay. Dù không là gì, nhưng trong lòng Trương Linh thấy rất ấm áp. Có lẽ cuộc sống ở trung học lúc nào cũng có những chuyện như vậy, bạn cảm động, bạn cảm nhận được sự ấm áp, nhưng với đối phương thì nó không đáng giá gì cả, thậm chí không đáng nhắc tới.

Giống như việc Trương Linh có cảm tình với bạn nam kia, có một ngày bạn đó lại nói một câu: “Cho dù tôi là một con cóc, cũng sẽ không thích con cóc”, chỉ vì một câu nói đó, Trương Linh lựa chọn giảm béo, không để ý ánh mắt của người khác, ngày nào cũng đến sân thể dục chạy, sau đó biến thành dáng vẻ cao gầy như bây giờ.

Mà lúc ấy Tô Thiển Oanh rất không có ý tứ cười cười, ý nghĩ này xảy đến khiến cô lại cảm thấy sầu nào.

Nhưng mà đó đều là một bí mật nhỏ của các cô.

Giống như sau này, Tô Thiển Oanh cũng không hề trách Trương Linh.

Trương Linh từng nói, thật ra mỗi người đều có quyền nằm mơ, đột nhiên một ngày phát hiện ra giấc mơ có thể thành hiện thực, sẽ muốn thử xem sao, sẽ tự nói với mình là nếu không thử một lần, có lẽ bản thân sẽ vĩnh viễn không cam tâm, không chịu chấp nhận cuộc sống sau này của mình. Con người đều muốn có được một địa vị nhất định, cũng không thể phủ nhận quyền lợi theo đuổi giấc mơ.

Mà lúc đó, Lộ Thừa Hữu chính là một giấc mơ của Trương Linh.

Hiện tại, tình cảm đó đã rất xa xôi, giống như thành mây khói.

Trương Linh cười cười nhìn Tô Thiển Oanh, Lộ Thừa Hữu đã sớm bị đám bạn học nam kéo sang bàn bên kia.

Tô Thiển Oanh cũng cười.

Trương Linh mở miệng: “Hai người đang cùng nhau à?”

Cô không rõ, vì sao ai cũng cảm thấy cô và anh nên ở cùng một chỗ, dáng vẻ “người con gái này rốt cuộc cũng thành gia lập nghiệp”.

Nhưng cô vẫn gật đầu.

“Tôi biết sẽ có một ngày như vậy.” Trương Linh thần nhiên cười.

Cô nhún mày: “Sao lại khẳng định như vậy? Các người đều biến thành nhà tiên tri hết rồi?”

Không cần phải là nhà tiên tri, chẳng qua, lúc bị vây trong hoàn cảnh đó đã phát hiện ra một số điều hay ho.

Giống như cảm giác được Lộ Thừa Hữu đang cùng một người khác đi tới từ phía sau, Trương Linh liếc mắt gật đầu một cái, sau đó nhìn Tô Thiển Oanh: “Đừng có ăn kiêng, ăn cơm đi.”

Cô bĩu môi: “Ánh mắt của cô cũng dài hơn rồi đó.” Như vậy cũng có thể phát hiện ra.

“Ánh mắt của tôi khôn khéo hơn cô một chút.”

Cô nhìn anh. làm mặt quỷ, sau đó vẫn không quên nhỏ giọng nói với Trương Linh: “Người này chán ghét như vậy đấy, tôi lại không hay ho gì, thế nên mới thu nhận người đàn ông mà các cô đều không cần.”

Rốt cuộc Trương Linh cũng không nhịn được nở một nụ cười.

49. Chương 23: Những Thứ Đây, Tất Cả Vốn Dĩ, Nghĩ Đến Luôn Thấy Tốt Đẹp

Editor: Xăm Xăm

Lộ Thừa Hữu đứng trước cửa sổ sát đất thật lớn trong văn phòng, tay cầm điện thoại di động, mày hơi giương lên: “Chuyện này không dễ, nhà họ Thái ở Nam Thanh thế lực thâm căn cố đế từ lâu, chuyện cậu muốn nói rất khó để tiếp cận.”

Thẩm Diệc Nhận ở đầu bên kia cũng có vẻ bất đắc dĩ: “Mình biết, chẳng lẽ đúng là cậu nghĩ mình muốn đem hết tất cả đổ hết lên đầu Thái Thẩm Văn để cô ấy trong sạch sao?”

Đôi con ngươi của Lộ Thừa Hữu hơi lay động, như vậy mới chân chính hiểu được ý tứ trong lời nói của Thẩm Diệc Nhận: “Cậu muốn đổ hết lên đầu Thái Thẩm Văn, dựa vào thế lực của nhà họ Thái mà nói, dù là chính phủ cũng không dám đụng đến bọn họ. Cho nên, Thái Thẩm Văn nhất định có thể thoát ra dễ dàng, như vậy sẽ đẹp cả đôi đường.”

Thẩm Diệc Nhận cười cười: “Mình nghĩ nhue vậy, nhưng đối phương lại không chịu phối hợp.”

Lộ Thừa Hữu lắc đầu: “Người ta với cậu không thân không quen, dựa vào đâu mà cậu bắt người khác chịu tội thay người ta?”

Thẩm Diệc Nhận đỡ đầu: “Mình đã đủ phiền phức rồi, có thể đừng nói như vậy được không?”

“Cho nên, tự làm bậy thì không thể sống.” Lộ Thừa Hữu sâu sắc nói.

Thẩm Diệc Nhận cũng trầm mặc hồi lâu, giọng nói trầm thấp: “Mình cũng biết.”

Lộ Thừa Hữu im lặng một lúc mới nói tiếp: “Ý của mình là, chuyện gì cũng không cần rơi vào quá sâu.”

Thẩm Diệc Nhận thở dài: “Nếu tất cả mọi chuyện đều có thể đưa thành lý luận mà nói, cậu nghĩ mình sẽ đi đến ngày hôm nay sao?” Anh đùa cợt: “Mình quyết định rồi, mình sẽ lấy Từ Hân Thần, như vậy tất cả mọi người đều yên ổn.”

Giọng nói của Thẩm Diệc Nhận rất gian nan để giấu đi áp lực nặng nề trong đó, khiến Lộ Thừa Hữu nhủ mày thật sâu: “Cậu thấy như vậy có tốt không?”

“Không phải ai cũng may mắn như cậu, người bên cạnh cậu chính là người cậu muốn nhất, sau đó kết hôn rồi an nhàn, Lộ Thừa Hữu, mình rất hâm mộ cậu.”

May mắn?

Lộ Thừa Hữu lắc đầu một mình, sau khi cúp điện thoại lại nói chuyện tiếp cùng Đặng Cảnh Nam, vẫn là về việc đi do thám nhà họ Thái.

Nếu không phải Kỷ Thiệu Quân đã thề tuyệt đối không gặp mặt nói chuyện lúc này, có lẽ bọn họ cũng không cần rồi hơi ở chỗ này. Kỷ Thiệu Quân, chỉ một câu của anh ta có thể khiến bọn họ vô cùng vất vả, nhưng bọn họ đều không để ý vì sao anh lại như thế, người mà cả đời này Kỷ Thiệu Quân yêu nhất chính là mẹ của anh, hết lần này đến lần khác vì mẹ của anh.

Lộ Thừa Hữu ngồi trên ghế xoay, nhìn di động, trán anh nhăn lại, trong đầu lại suy nghĩ về hai chữ “may mắn” mà Thẩm Diệc Nhận nói.

Cậu ấy bảo mình, thật sự may mắn? Thật sự không hề có chút sóng gió nào sao?

Nếu có thể, anh cũng tình nguyện cho là như vậy giống như người khác.

Mà cùng lúc đó, Tô Thiển Oanh đang ngồi trên ghế sofa, ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào điện thoại trên bàn trà.

Rốt cuộc, cô còn chưa có cầm lấy điện thoại.

Trong miệng cô thốt ra một câu: “Xin lỗi.”

Cô lại liếc mắt nhìn căn phòng này, đã ở đây lâu như vậy, dường như cũng có chút cảm tình. Cô đi vào phòng, bắt lấy chú cáo ở trên tường, cô cười cười: “Mày là một phần của ngôi nhà!”

Cô có thể nghĩ đến dáng vẻ hơi nhú mào của anh.

Dường như chỉ có ở trước mặt anh, cô mới có thể tùy hứng làm nũng như một đứa nhỏ, bởi vì chắc chắn anh sẽ không nổi giận với cô, chắc chắn anh sẽ không ghét bỏ cô, chắc chắn anh sẽ thu xếp hậu quả cho cô, cô thực sự có chút nóng lòng muốn hết lần này đến lần khác khiêu chiến điểm mấu chốt trong lòng anh.

Có chút muốn nhìn thấy cảm xúc của anh lúc không thể bình tĩnh, càng nhiều hơn là muốn chứng minh, mình không phải giống như người khác?

Nhưng, lần này, cô lại sai lầm rồi.

Cô đã thu thập xong hành lý, mang theo di động, rời khỏi nhà.

Vốn dĩ, sau khi rời khỏi anh, cô cái gì cũng không phải, cô có trách nhiệm của mình, có nghĩa vụ của mình.

Cô cắn chặt răng, muốn để cho tâm trạng của mình bình tĩnh hơn một chút.

Ngồi trên xe taxi, cô gọi một cuộc điện thoại cho Lạc Diệc Minh: “Bổn tiểu thư đang đến sân bay, nhanh cho máy bay đến đón.”

Lạc Diệc Minh ở đầu dây bên kia cười đến thật muốn ăn đòn: “Vẫn quyết định phản bội chồng em, đâm đầu vào anh sao?”

“Câm miệng.”

“Rốt cuộc cũng biết anh là người đối với em tốt nhất trên thế giới rồi chứ, em sẽ lấy cái gì để báo đáp anh đây?”

Tô Thiển Oanh tức giận không nhẹ, nhưng cô không muốn trúng mưu kế của Lạc Diệc Minh, rất phối hợp mở miệng: “Tiểu nữ không phải đã nói là sẽ lấy thân báo đáp sao?”

Lần này, Lạc Diệc Minh cười đến mức chỉ còn thiếu lặn lội trên mặt đất: “Tốt, kẻ hèn này sẽ cố thu nhận nhà người.”

Tô Thiển Oanh thở dài trong lòng, không nên nói nhiều với người này.

Cùng nói chuyện điện thoại với Lạc Diệc Minh, tâm trạng cô mới thả được một chút.

Vé máy bay đã đặt rồi, đến sân bay có thể đi luôn, cô âm thầm cầu nguyện, hy vọng lần này sẽ là một lần cuối cùng, về sau cô nhất định sẽ ngoan ngoãn, ngoan ngoãn làm vợ hiền của anh, đây cũng sẽ là lần tùy hứng cuối cùng của cô.

Cô thanh toán vé máy bay, sau đó kéo hành lý ra ghế ngồi đợi. Giờ khắc này, tâm tình của cô có chút kích động, cảm giác điện thoại trong tay phút chốc liền trở thành một quả bom hẹn giờ, cô nhấn tâm, vẫn là nhấn khóa máy, cứ như vậy đi, cho tới bây giờ đều không có lựa chọn lùi bước, cứ như vậy đi về phía trước, không cần quay đầu lại.

Cô kiên định kéo hành lý đi, cảm giác như nhớ lại vài năm trước, cô một mình từ Mỹ trở về, thấy thành phố này thật xa lạ, vì thế, cô lại đi mua vé máy bay rồi bay đến Xuyên Nhiên, đã nhiều năm rồi, lại một lần nữa, cô học được ở cuộc sống này cách tự chăm sóc bản thân mình.

Năm đó cô có dũng khí như vậy, bây giờ cũng có.

Lúc trên loa phát thanh thông báo mọi người tiến vào kiểm tra vé máy bay và hành lý, tim của cô liền đập thành thịch, rất bất an.

Cô đang định chuẩn bị đứng lên, muốn đi về nơi kiểm soát vé, thì trong tầm mắt của cô lại xuất hiện một đôi giày da đen bóng, cô nhắm mắt lại, đôi giày này, buổi sáng nay, chính tay cô lau nó.

Lau rất lâu, muốn nói cho tất cả mọi người đều biết ở nhà của anh có một người vợ đảm đang như thế nào.

Nhưng giờ phút này, lại thấy chàm chọc cỡ nào.

Cô chậm rãi nâng tầm mắt lên, chống lại khuôn mặt không có cảm xúc gì của Lộ Thừa Hữu, khóe miệng hơi giật giật, cái gì cũng không nói được.

Anh nhìn cô vài giây: “Đây là em nói không có lần sau sao?”

Âm cuối hơi kéo dài một chút, cô có thể nghe ra được thất vọng trong đó, trong lòng rất khó chịu.

50. Chương 24: Hóa Ra Hóa Ra, Cũng Vẫn Không Có Hóa Ra

Editor: Xẩm Xẩm

Lộ Thừa Hữu ngồi ở ghế sofa trong phòng dành cho VIP, rõ ràng cô đang ngồi đối diện anh, nhưng ánh mắt anh lại không hề nhìn cô, ánh mắt rất lạnh nhạt, không biết anh đang suy nghĩ điều gì. Chỉ là tay cầm thuốc lại đang bán đứng cảm xúc của anh, anh hút liền một hơi. Anh rất ít khi hút thuốc, mà sau khi kết hôn với cô, anh chưa bao giờ hút trước mặt cô, nhưng giờ khắc này, anh lại chẳng hề kiêng kỵ gì, thản nhiên hút trước mặt cô.

Cô nhìn anh, trong lòng có chút sợ hãi.

Cô thà rằng anh sẽ lớn tiếng chất vấn cô tại sao lại bỏ đi, sao làm chuyện gì cũng không bao giờ tính toán gì hết, luôn luôn tùy hứng như thế.

Nhưng cái gì anh cũng không hỏi, cái gì cũng không nói.

Cô cảm thấy đau đớn, nhưng vì sao lại đau đớn, cô cũng không rõ lắm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô nhìn cửa phòng. Dừng khí trước đây của cô rất nhiều... tích góp mấy năm, mà đến trước mặt anh, vẫn như cũ không thể phát ra được ý chí chiến đấu.

Động tác của anh rất chậm, mỗi một động tác đều giống như từng đoạn quay chậm trong phim.

Mãi đến khi trên vách tường hiển thị đã đến thời gian đi đăng ký, anh mới đặt tầm mắt trên người cô.

Anh chưa bao giờ nghi ngờ cô, cũng không bao giờ nghĩ cô sẽ gây ra chuyện lớn gì, cho dù cô bỏ trốn trong hôn lễ, anh cũng hiểu được đó là do cô không quen, cô sợ hãi, cho nên mới bỏ đi, anh liền cho cô thời gian để thích ứng. Cô và Lạc Diệc Minh bị truyền thông chụp ảnh, anh cũng chưa từng nghi ngờ cô làm chuyện gì sau lưng anh, anh chỉ nghĩ là cô không có nhiều bạn bè, có chút liên hệ với Lạc Diệc Minh cũng coi như chấp nhận được, theo như hiểu biết của anh về cô, nghĩ như vậy cũng hợp lý.

Tuy nhiên, anh rất rõ ràng, giữa bọn họ tồn tại rất nhiều vấn đề, nhưng anh chỉ muốn đợi, chỉ cần cô còn ở bên cạnh anh, cô sẽ chủ động mở miệng.

Anh thật không ngờ, cô lại lựa chọn rời đi một lần nữa.

Lần trước cô bỏ trốn khỏi hôn lễ, Kỷ Thiệu Quân đã nhắc nhở anh, đối với phụ nữ không cần theo đuổi quá nhiều, phải có hành động chắc chắn, như thế mới không đặt bản thân vào thế bị động. Anh cũng không nghe, mỗi người đều có một cuộc sống hôn nhân khác nhau, không có một quy tắc chuẩn mực áp dụng được cho tất cả.

Cho nên, anh đã nghĩ, chỉ cần chờ đợi, mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Hiện tại, anh có thể hiểu cảm giác của Thẩm Diệc Nhạn, hiểu được Thẩm Diệc Nhạn tuyệt vọng như thế nào mới lựa chọn kết hôn.

Thẩm Diệc Nhạn là ai, chỉ sợ không a rõ ràng hơn anh, kỳ quái lại cố chấp, nhưng chỉ cần Thẩm Diệc Nhạn đã nhận định điều gì, thì tuyệt đối sẽ tin tưởng, tuyệt đối không bao giờ thay đổi.

Thay đổi, cho nên Thẩm Diệc Nhạn thường bị Kỷ Thiệu Quân cười nhạo, bị một người phụ nữ dắt mũi đi.

Thẩm Diệc Nhạn cũng tuyệt vọng, cũng không phải không có nguyên nhân.

Thẩm Diệc Nhạn biết được Mạnh Cảnh đến bệnh viện thông qua bác sĩ ở đó, anh vô cùng vui sướng, đến hỏi bác sĩ tình hình của Mạnh Cảnh. Lúc được biết là Mạnh Cảnh mang thai, cậu ta giống như một đứa

trẻ, nghĩ rằng mình sắp trở thành một người bố. Thậm chí, anh còn gọi điện thoại cho Lộ Thừa Hữu hỏi nên đặt tên con là gì, tự dắc vô cùng, anh lấy rất nhiều tên, nam nữ đều có, mà anh còn quan sát tình hình bất động sản của thành phố, nghĩ nên mua nhà ở nơi nào, hoàn cảnh nhất định phải có lợi cho đứa nhỏ.

Thẩm Diệc Nhận vui sướng, thường hay đi xem những đồ của trẻ sơ sinh, giày dép, váy áo, đặc biệt rất mong mỗi đứa nhỏ ra đời.

Chỉ là về việc Mạnh Cảnh không hề nói đến chuyện đã có đứa nhỏ, khi đó Thẩm Diệc Nhận cảm thấy có điều không thích hợp, nhưng cũng không nghĩ sâu xa quá. Ngày hôm sau, Thẩm Diệc Nhận nhận được cuộc điện thoại mà bác sĩ gọi đến, nói là Mạnh Cảnh đi phá thai, anh ta muốn hỏi ý kiến của Thẩm Diệc Nhận.

Từ vui sướng đến đau khổ, thật sự chỉ trong một giây đồng hồ.

Thẩm Diệc Nhận cũng không ngăn cản hành vi của Mạnh Cảnh, chỉ là đã ghi sâu vào trong tiềm thức của anh, vốn dĩ cô không hề muốn sinh con cho anh, cũng không cho bọn họ có một đứa con với nhau. Anh không ngăn cản cô, giả vờ như không hề biết chuyện đứa nhỏ đã từng tồn tại, tất cả đều chỉ là tưởng tượng của anh.

Lại như thế, lúc anh bị cô coi thường, người trong nhà cũng không biết đến đứa nhỏ của anh, anh vẫn ngây ngốc chạy đến bệnh viện, chỉ trốn ở một bên, chỉ muốn xác định xem cô có tốt không.

Cô không muốn có đứa con của anh, anh tôn trọng cô.

Nhưng anh lại không bỏ xuống được, muốn đảm bảo cô rất tốt.

Khi anh nhìn thấy sắc mặt trắng xanh của Mạnh Cảnh lúc đi từ trong phòng mổ ra, tâm anh hung hăng đau đớn, nhưng vẫn lựa chọn xoay người rời đi.

Ngay cả lúc Thẩm Diệc Nhận đi ra khỏi bệnh viện, lại nhìn thấy Tô Thiển Oanh đến bệnh viện. Anh có chút tò mò, vì thế đuổi theo Tô Thiển Oanh, muốn biết Lộ Thừa Hữu đã làm ra chuyện gì với vợ mình.

Thẩm Diệc Nhận thấy Tô Thiển Oanh nói chuyện với bác sĩ một lúc lâu mới rời đi, anh đến hỏi mới biết Tô Thiển Oanh đã có thai rồi.

Thẩm Diệc Nhận cảm thán, sau đó gọi điện thoại cho Lộ Thừa Hữu: “Tớ nói cho cậu biết, chuyện rất thống khổ của tớ và chuyện rất vui sướng của cậu, cậu muốn nghe chuyện về người nào?”

Mà Lộ Thừa Hữu trả lời anh chỉ có hai chữ: “Nhàm chán.”

Chỉ là, lúc Thẩm Diệc Nhận nói Tô Thiển Oanh đã có thai rồi, rõ ràng Lộ Thừa Hữu đã nở nụ cười, nhưng anh cũng bày tỏ đồng cảm với Thẩm Diệc Nhận, tất nhiên là cũng không có cách nào che giấu được tâm trạng vui sướng của bản thân.

Nhưng mà, Lộ Thừa Hữu lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ, Tô Thiển Oanh ở bên cạnh nhưng lại không hề nói gì về việc đó, thậm chí khi cô chủ động thăm dò, nhưng lại vẫn không nói ra, anh đã thấy có gì không đúng.

Anh làm sao lại không thích trẻ con, Tô Thiển Oanh giống như một đứa bé, nhưng biết cô mang thai anh vẫn cực kỳ vui mừng, trên thế giới này có người cùng huyết nhục tương liên với anh. Mà đứa nhỏ này là kết quả của sự quan hệ thân mật giữa anh và cô, chỉ là giấu lại, dường như có một đứa bé cũng không sai.

Nhưng Tô Thiển Oanh không nói, anh nghĩ đến chuyện của Thẩm Diệc Nhận, trong lòng lại thấy hơi sợ hãi.

Anh vậy mà cũng có lúc thấy sợ hãi.

Cho nên, anh cầm di động của cô xem lung tung, anh chỉ hy vọng, chuyện mà anh lo lắng sẽ không xảy ra.

Chỉ là, toàn bộ trước mắt, đã chứng minh sự tin tưởng của anh hình như hơi tự tin thái quá.

Lộ Thừa Hữu nhìn dáng vẻ khiếp đảm của cô, những phần nộ trong lòng cũng lặng lẽ bắt đầu bình ổn lại.

Từ khi nào anh đã trở nên không lý trí như vậy, chưa biết chuyện gì xảy ra đã phán xét cô là không đúng rồi?

Anh không nên như vậy, anh nên đứng ở góc độ của cô, nên nghe cách suy nghĩ của cô.

Lúc anh biết cô đi đến sân bay, liền vội vàng đi từ văn phòng đến, chỉ nghĩ là muốn ngăn cản cô, cô không thể cứ như vậy mà rời đi, ngay cả một lời giải thích cũng không có.

Chỉ sợ đây chính là chuyện kích động nhất trong đời anh, chỉ nghĩ đến chuyện nhất định phải ngăn cô lại, anh là chồng của cô, không phải là người nào khác, cô xảy ra chuyện gì thì phải thẳng thắn nói hết với anh, anh sẽ cùng cô đối mặt.

Anh cảm thán, tâm tình lúc này đã bình phục lại: “Chuẩn bị đi đâu?” Anh nhìn thoáng qua gương hành lý nhỏ của cô: “Nghỉ phép?”

Cô quay mặt, lắc đầu: “Không.”

Anh chỉ nhìn cô: “Đó là chỗ nào? Chuẩn bị đi bao lâu?”

“Thành phố Xuyên Nhiên.” Tới đó bao lâu, cô cũng chưa biết.

Anh cười khở, thật đúng là anh hỏi một câu, cô đáp lại một câu: “Đi làm gì?”

Lúc này cô mới nhìn anh, trong mắt có thêm sự kiên định: “Liền muốn đi thì đi, không có nguyên nhân.”

Trán anh nhăn lại, rất rõ ràng, anh cực kỳ không hài lòng với câu trả lời của cô.

Cô nhìn anh, dường như dũng khí nhỏ bé kia lại bắt đầu nảy mầm. Sự kích thích của năm đó, khiến cô hiểu rõ, con người nhất định sẽ trả một cái giá rất đắt cho hành vi của mình, mỗi người đều nên có trách nhiệm của mình. Toàn bộ, cô đã ra quyết định, cho nên, cũng muốn chính cô đến nhận lấy. Cứ cho là cô tùy hứng đi, đã lựa chọn như vậy thì phải kiên trì tới cùng.

Cô biết, có lẽ dũng khí năm đó cô đã không còn nữa rồi.

Kiên định như thế, không để ý đến hậu quả như thế, khờ dại như thế.

Thật sự cho rằng, bản thân mình là một người lợi hại.

Cho dù, bên cạnh cô không có Lộ Thừa Hữu, cô cũng có thể sống tốt, nhưng đến sau cùng lại phát hiện, không có anh, cô thật sự có năng lực cho mình một cuộc sống tốt, chỉ là cuộc sống đã không còn hoàn mỹ.

-

Anh bình tĩnh và nghiêm túc nhìn cô: “Tô Thiển Oanh, anh là chồng của em, anh không phải là người khác.”

Câu nói của anh hung hăng nện vào trong lòng cô, anh không phải là người khác, anh không phải là người khác.”

Nước mắt cứ như vậy trượt ra theo khóe mắt.

Anh đi qua, ôm cô vào lòng, tay nhẹ nhàng vỗ về lưng của cô.

Tay cô gặt gao bắt lấy một góc áo của anh.

Anh khom người xuống, hôn lên nước mắt đang rơi xuống của cô, tay lại vuốt ve mấy sợi tóc rối loạn của cô, giọng nói ôn hòa: “Hiện tại có thể nói cho anh biết, em mang theo một đứa bé của anh ra đi là vì chuyện gì chưa?”

51. Chương 25: Áp Suất Thấp

Editor: Xẩm Xẩm

Cô đã mang thai sao?

Trong tầng sương mù, lòng anh trở nên kích động, anh tự đàn một khúc rồi tự cho rằng đó là một khúc nhạc tuyệt mỹ nhất, hưởng thụ tình yêu mà mình cho là hoàn mỹ.

Đó là thích, có lẽ còn xa tình yêu lắm, nhưng cho dù nguyên nhân lúc đầu là thuần khiết hay chỉ là ngây thơ, người kia đã có thể biến thành phần tốt đẹp trong trí nhớ của bạn, dù cho nhiều năm về sau bạn không thể nhớ nổi dáng vẻ của cô ấy, nhớ không nổi nụ cười của cô ấy, nhớ không nổi giọng nói của cô ấy, nhưng bạn lại nhớ rõ cô ấy, cái tên của cô ấy. Cái tên này làm bạn với tuổi thanh xuân của bạn, có phải tình yêu đã không còn quan trọng như thế, hoài niệm chưa bao giờ được coi là tình yêu, chỉ là khi những thứ tâm tư nhỏ này, muôn hình vạn trạng đi qua, mà người đó cũng bước qua cuộc đời bạn, lại cho bạn một hồi ức quá mức rực rỡ sắc màu.

Cho dù lúc về già đã rụng răng, bạn nhớ đến người kia, khoe miệng vẫn như cũ chỉ mỉm cười.

Nếu như trong đời của bạn xuất hiện một cô gái như vậy, cho dù hai người không ở cùng nhau, cho dù cô ấy yêu người khác, cho dù cô ấy từng khiến bạn bàng hoàng và buồn bực, cho dù cô ấy có rất nhiều hư hỏng, nhưng bạn luôn khoan dung với cô ấy. Bởi vì, cô ấy đã từng là khúc nhạc đẹp nhất, là tiếng vọng đẹp nhất trong cuộc đời bạn.

Mà Tô Thiển Oanh, đối với Lạc Diệc Minh chính là một cô gái như vậy.

Anh rất buồn bực, thậm chí muốn cho cô một cái bạt tai, thậm chí trong lúc đó, anh còn tự nói với mình, đời này vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cô. Nhưng vốn dĩ, tha thứ không hề khó như trong tưởng tượng, từ tức giận ban đầu, càng về sau lại tha thứ rồi thoải mái hơn, giống như quá trình trở thành một người đàn ông thành thực. Mà cô là người chứng kiến toàn bộ, chứng kiến tuổi thiếu niên thanh xuân của anh tung tăng hăng hái như thế nào, lúc anh không khống chế được, cũng sẽ tức giận, cũng sẽ gầm thét, nhưng hiện tại trải qua mọi thứ anh đã trở nên bình tĩnh hơn.

Anh có thể ung dung đối đãi với các fan của mình, coi bọn họ như người thân của mình, chẳng qua chỉ là khá lạnh nhạt, không quan trọng. Thậm chí có một ngày, khi anh đứng trên sân khấu, lúc nhìn các fan kích động dưới đài, anh còn không hiểu sao mình lại thấy thương cảm, anh nghĩ đến, có lẽ từ giờ khác này, anh đã không còn có thứ tình cảm mãnh liệt như vậy nữa rồi. Anh không nghĩ nổi mình đã từng đi rất xa, trong trời đông lạnh giá mua đồ ăn cho một người, chẳng qua bây giờ anh đã thành thực rồi. Anh lại có ít đi thứ tình cảm mãnh liệt đó với cuộc sống của mình hơn, không phải vì người nào đẩy mà anh đã thay đổi, chẳng qua là từ lúc anh lựa chọn thỏa hiệp, anh đã hiểu được, việc hôm nay không thành, còn có ngày mai.

Nếu một người có thể cho bạn nhiều kích thích, bạn nhất định phải gặp được người đó ngay lập tức vào ngày hôm nay, nếu có người khiến bạn nghĩ như vậy, nhất định bạn phải quý trọng, bởi vì có thể người khiến bạn kích thích như vậy cả đời này không có nhiều.

Lạc Diệc Minh tùy ý quấy đảo cả phê trong chén, nhiệt nóng chậm rãi bốc lên, anh đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

Đương nhiên, thú vị như vậy, chẳng qua chỉ là tương đối.

Anh vừa nhắc con người lên, ở sofa cách đó không xa, Lộ Thừa Hữu và Tô Thiển Oanh đang ngồi ở đó.

Giờ phút này, Lạc Diệc Minh cũng cảm thấy mình rất không tốt đẹp gì, bởi vì trong lòng anh khẳng định Tô Thiển Oanh nhất định sẽ không nói thật, mà Lộ Thừa Hữu hiếm khi có được sự giác ngộ như vậy, anh cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Anh không tính toán sẽ rời đi, rốt cuộc cũng có thể đợi để chứng kiến ngày hôm nay, anh đã bọc da mặt dày rồi, sao có thể đi.

Tô Thiển Oanh ngồi trên ghế sofa, tay cô hơi run run. Hiện tại, cô cũng không biết tất cả đã xảy ra như thế nào, Lộ Thừa Hữu trực tiếp bay đến Xuyên Nhiên cùng cô, anh nói bất kể có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ nguyện ý ở bên cạnh cô, nếu là trước đây, cô sẽ cảm thấy cực kỳ cảm động, nhưng hiện tại, chính cô cũng không nói nên lời suy nghĩ trong lòng mình là gì, trong lòng cô rất loạn, không nghĩ được gì, chỉ thấy phiền.

Cô nhìn qua Lạc Diệc Minh, cực kỳ bất ngờ phát hiện mình vẫn còn có tâm trạng để khẳng định rằng anh ta đang cười nhạo cô, con người của cô xoay trong, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Đưa cà phê cho tôi.”

Lời cô vừa dứt, ánh mắt lạnh lẽo của Lộ Thừa Hữu liền đặt trên mặt cô.

Con người của cô lóe lên: “Không uống...”

Cùng lúc đó, ánh mắt của Lạc Diệc Minh cũng đảo qua người bọn họ một vòng, uống lấy một ngụm cà phê, lúc này mới nhìn Lộ Thừa Hữu: “Tôi ở đây, chắc sẽ không quấy rầy hai người chứ?”

Lộ Thừa Hữu không hề có cảm xúc gì: “Không phải đến giờ cậu mới phát hiện ra chứ!”

Tay của Lạc Diệc Minh hơi run một chút, đúng là không nên hỏi, anh đặt chén cà phê lên bàn, sau đó lộ ý cười, rất quen thuộc ngồi xuống bên người Lộ Thừa Hữu: “Thái độ như thế này là sao? Tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn học, không thể cùng ôn chuyện, thì cũng không cần mặt nặng mày nhẹ như vậy chứ?”

Lộ Thừa Hữu nhếch nhếch nhìn anh một cái: “Tôi không nghĩ hiện tại còn có tâm tình ôn chuyện với cậu, tùy tiện đem về mặt đang xem kịch vui trên mặt cậu thu lại đi.”

Tô Thiển Oanh khẽ cắn môi, kiềm chế bản thân đang muốn cười, sao anh có thể trầm mặt như thế mà nói ra khiến người khác buồn cười được nhỉ! Thế nhưng, cô ở phía sau cũng rõ ràng, Lạc Diệc Minh và Lộ Thừa Hữu nói chuyện, chỉ để cho cô giảm bớt khấn trương. Hiện giờ cô rất may mắn, cô không hề mất Lạc Diệc Minh, bọn họ vốn dĩ luôn là bạn bè, vô cùng kỳ lạ như vậy.

Lạc Diệc Minh bật cười, nghĩ thầm, rằng bởi vì Lộ Thừa Hữu, không khí cũng giảm đi mấy độ. Thế nhưng, anh cũng đoán mò trong lòng một phen, nếu là mình chắc đã sớm giậm chân, đâu có thể giống như anh ta, vẫn còn đang vững vàng ngồi ở đây.

“Quả nhiên là bạn học cũ có vẻ hiểu mình.” Lạc Diệc Minh cười cười, mày kiếm dương lên: “Mình đi ngủ một lúc, hai người cứ từ từ nói chuyện.”

Lạc Diệc Minh cực kỳ tùy ý, dường như quên mất đây là nhà của Tô Thiển Oanh chứ không phải của anh.

Mà Lộ Thừa Hữu nhìn thoáng qua bóng lưng của Lạc Diệc Minh, con người trầm xuống.

Lạc Diệc Minh vừa đi, Tô Thiển Oanh liền thấy tâm lạnh lạnh, sau đó hoảng loạn luống cuống, chân tay rối lên, đến bây giờ cô cũng không biết tâm trạng của mình là gì.

Trước khi anh mở miệng, cô nhìn anh: “Anh nhất định là chưa hề ăn cơm, để em nấu cơm cho anh!”

Anh xoa trán mình, một câu “Anh không đói bụng” đang chuẩn bị nói ra, lại phát hiện trong mắt cô đầy lo âu và khấn trương, trong lòng lại thở dài: “Ừ, đi đi!”

Tô Thiển Oanh như lấy được đại xá, thần tốc chạy vào phòng bếp, anh chỉ nhíu mi “Cũng không biết đi chậm một chút”.

Lộ Thừa Hữu đứng lên, tùy ý thản nhiên, nơi này không tính là lớn, thậm chí còn hơi nhỏ, nhưng hoàn cảnh rất tốt. Thậm chí cực kỳ sạch sẽ, tuy nhiên anh biết đây là do có người giúp việc theo giờ đến làm, lại không nhận được muốn nghĩ đến, qua nhiều năm như vậy, cô đều sinh hoạt như thế nào ở đây.

Cô có phải chịu khổ sở không?

Cô có khó chịu không?

Cô có thấy tịch mịch không?

Cô có thương tâm không?

Cô thích khóc như thế, lúc cô khóc, ai sẽ là người ở bên cạnh cho cô một bả vai ấm áp?

Vốn dĩ, anh đã bỏ lỡ, bỏ lỡ những tháng ngày ở bên cạnh cô ấy.

Trên sofa có mấy chiếc gối ôm, hoa văn cực kỳ ngây thơ, nhưng không hiểu sao nhìn nó lại thấy dễ chịu rất nhiều.

Anh lại đi lại, nhìn từng ngõ ngách trong căn nhà, dường như có thể tìm được dấu chân sinh hoạt trước đây của cô.

Không hiểu sao, anh hơi khó chịu.

Anh đi ra ban công, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, trong lòng lại khô khốc, không biết nên làm thế nào.

Lạc Diệc Minh cũng đi đến bên cạnh Lộ Thừa Hữ, trên mặt mang theo ý cười: “Cậu biết không? Có lúc, mình rất hận cậu, nhưng sau đó lại rất hâm mộ cậu.”

Lộ Thừa Hữ gật gật đầu, những thứ đó anh đều biết.

Sau khi Lạc Diệc Minh xảy ra tai nạn xe cộ, Tô Thiển Oanh lựa chọn rời đi, lúc đó, tất cả mọi người đều tưởng rằng việc Tô Thiển Oanh rời đi sẽ khiến cho Lạc Diệc Minh phải chịu đả kích không nhỏ. Nhưng lúc Lộ Thừa Hữ đến bệnh viện thăm Lạc Diệc Minh, cậu ta cũng không làm ra chuyện chấn động gì, chỉ lấy một cái bình hoa ném vào anh, đập vào trên đùi anh.

Lạc Diệc Minh lúc ấy có nói một câu: “Mình không hận cô ấy, bởi vì mình yêu cô ấy, mình không nỡ. Nhưng mình hận cậu, không hề cố kỵ gì cả.”

Lộ Thừa Hữ nhớ kỹ ánh mắt lúc ấy của Lạc Diệc Minh, có không cam lòng và chán ghét đến tận cùng.

Anh gật gật đầu: “Mình biết.”

Lạc Diệc Minh cũng cười cười: “Vậy cậu có biết tại sao không?”

52. Chương 26: Tại Thời Gian Trước

Editor: xẩm Xẩm

Ở rất nhiều rất nhiều thời điểm, chúng ta đều đã lựa chọn tạm thời mất đi trí nhớ, hoặc là đã bị người khác nói là mất trí nhớ.

Rất nhiều rất nhiều thời điểm, khi chúng ta để ý người kia rời đi, chúng ta cảm thấy rất nhiều người quái lạ, ví dụ như cha mẹ, hay những người bạn bè chưa bao giờ từng xem trọng, lại hoặc là những bạn học nói qua nói lại. Chúng ta không hề cố tỏ ra khác lạ, sau đó lại rước lấy ánh mắt khó tin, cảm thấy chúng ta đều đã mất lý trí, hoặc là nói ta quá u mê.

Bởi vì, anh hoặc là cô rời đi, chẳng qua là vì không thích, ngấy, không có cảm giác, chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng chúng ta, lại bất chấp để tìm ra nguyên nhân khác, hoặc là cha mẹ phản đối, hoặc là bạn bè hay anh nói gì đó quá đáng, hoặc là bạn học nói những lời không đúng đắn. Từ đoạn tình cảm của chúng ta tìm ra rất nhiều lý do, rất nhiều rất nhiều cái cớ.

Sau đó, người khác lại nói “người này quá yêu người này, cũng không biết phân biệt phải trái rồi”, sau đó chúng ta lại bị định nghĩa thành người này đang giả vờ si tình, hoặc là giả vờ mất đi lý trí.

Mà thật ra, chúng ta so với người khác đều rõ ràng, những cái cớ và lý do đó, chỉ là để tự an ủi chính mình.

Nguyên nhân chân chính cho tới bây giờ đều là đối với đối phương, không hề liên quan đến người khác.

Nhưng chúng ta cũng không chịu đi hỏi đối phương, lựa chọn trách người khác, chẳng qua là vì “Tôi yêu em, tôi không nỡ trách em”, chỉ đơn giản như thế.

Nhưng bao nhiêu người có thể hiểu được?

Hiện giờ, Lạc Diệc Minh đã không còn cách nào nhớ nổi trước kia mình thích Tô Thiển Oanh như thế nào, người con gái kia xem ra cũng không hề thông minh lanh lợi. Anh nhớ rõ chính mình luôn thích hình tượng nữ sinh thông tuệ, cảm thấy được một nữ sinh thông minh nhất định sẽ có vẻ đáng yêu, hơi cười khê, nhưng tưởng tượng và thực tế luôn có sự chênh lệch.

Có đôi khi nghe người ta nói, thích một người là một chuyện rất khó.

Giống như Lạc Diệc Minh, vốn cũng được xưng là một người khó theo đuổi, nhưng sự thật đã rõ ràng, Tô Thiển Oanh xuất hiện chưa đến hai ngày, anh đã buông vũ khí đầu hàng, mà người ta còn chưa biểu hiện rõ là theo đuổi anh, anh đã mắc câu rồi.

Dường như cô thích xuất hiện chung quanh anh, đại đa số đều là đi theo Lộ Thừa Hữu, Lộ Thừa Hữu không có cảm xúc gì, cô cứ thế đi theo. Lúc bắt đầu, anh thật sự nghĩ đến quan hệ giữa Lộ Thừa Hữu và Tô Thiển Oanh, nhưng thấy Lộ Thừa Hữu hình như không có thái độ gì, mà Tô Thiển Oanh lại luôn dùng đôi mắt linh động theo dõi anh.

Thật ra, anh không thích người khác nhìn mình như vậy, nhưng kỳ lạ là lúc cô nhìn anh, anh chẳng những không chán ghét, mà còn có chút chờ mong.

Người khác nói thích một người không hề có lý do cụ thể gì, hoặc là nói lý do có đường hoàng cỡ nào, anh cũng chưa từng nghĩ đến nguyên nhân mình thích Tô Thiển Oanh là gì, đại khái là thích dáng vẻ cô cười, giống như không hề lo nghĩ gì, cảm xúc thế nào đều viết hết trên mặt, lúc tức giận còn có bất an, hay lúc khổ sở thì đều không nói gì. Chỉ đơn thuần như vậy, nếu anh ở phía trước, cô tuyệt đối không chạ tới, cô muốn anh dừng lại trừng mắt nhìn cô. Chỉ một hành động đơn giản như vậy, cảm xúc của cô có thể đi từ buồn bực vô cùng đến sung sướng thư thả, giống như một tâm tư nhỏ bé nào đó đã thực hiện được.

Lúc từ từ quan sát một người, có lẽ chính là lúc mình dần dần rơi vào trong tay giặc.

Lạc Diệc Minh cũng đã nghĩ đến, chính mình đã thua trên tay cô gái kia như thế nào, rõ ràng tính công kích của cô nhỏ bé như thế, không hiểu sao lại có thể phát huy uy lực vĩ đại trên người anh.

Nhưng lúc hẹn hò, anh là thật tâm cảm thấy vui vẻ. Cho nên dù tới bây giờ, từ trong thâm tâm anh không hề phủ nhận tình cảm của anh ở đoạn thời gian đó, cái gì là vì tịch mịch nên mới ở cùng một chỗ, hoặc là nói dối cô lúc trước không hề thích cô, những thứ này anh chưa bao giờ nghĩ đến, anh cảm thấy vui vẻ như vậy, cho nên luôn trân trọng đoạn tình cảm đó.

Chỉ là, anh nghĩ muốn, tìm những cảm xúc đó trên người Tô Thiển Oanh.

Anh đã từng hỏi qua Tô Thiển Oanh vì sao lại thích mình, Tô Thiển Oanh trả lời khiến người ta muốn nôn ra máu: “Mọi người đều nói anh đẹp trai.”

Lúc ấy anh chỉ cảm thấy buồn cười, liền hỏi cô: “Vậy em cảm thấy được không?”

Cô gửi lại cho anh một nụ cười đầy mê hoặc: “Em cũng như vậy, cảm thấy được, cho nên mới đồng ý làm bạn gái anh.”

Chỉ đơn giản như vậy, thuần túy như vậy.

Tâm lý thích cái đẹp, chính là từ sâu bên trong mỗi người, thích không phải là cái gì quá to tát, chỉ là người nào đấy trong nháy mắt làm chuyện khiến cho bạn cảm động. Những thứ này đều không xảy ra, là vì, gặp lúc thấy vừa mắt, nhìn thuận mắt, sau đó liền đến với nhau.

Bọn anh kết giao, cũng từng được người khác tán dương là đôi kim đồng ngọc nữ, là trai tài gái sắc, quá nhiều người cho là như thế, cho nên ngay cả anh cũng nghĩ thế.

Một điểm khiến anh không hài lòng, lúc Tô Thiển Oanh ở cùng với anh, thường rất ít khi tiêu tiền của anh, nhưng cô lại cực kỳ công khai đi tìm Lộ Thừa Hữu đòi tiền, dáng vẻ tỏ ra rất hợp tình đúng lý. Điều này khiến anh rất không thoải mái, thế nhưng Tô Thiển Oanh nói đó là thói quen của bọn họ, mà còn do quan hệ hai nhà vô cùng thân thiết, nên Lộ Thừa Hữu mới chăm sóc cô như vậy.

Anh tin, hơn nữa rất tin tưởng.

Cho nên, vĩnh viễn không được quá tin tưởng một người, đương nhiên, cũng không thể luôn nghi ngờ.

Tô Thiển Oanh sẽ xảy ra chuyện với Lộ Thừa Hữu.

Tô Thiển Oanh và Lộ Thừa Hữu đã không hợp nhau từ nhỏ, học cùng lớp cũng hay cãi nhau, cô không thích nhìn dáng vẻ không bao giờ thay đổi như đỉnh núi Thái Sơn của anh ta, tuổi còn nhỏ đã xem người khác như thân dân của mình. Cho nên, Tô Thiển Oanh buồn bực Lộ Thừa Hữu, nhất là khi tên của anh ta lúc đó

là “Lộ Văn Nghệ”, Tô Thiển Oanh và các bạn trong lớp cực kỳ hào hứng một bên rống lên “Văn nghệ”, một bên rống “chấn hưng”, khiến Lộ Thừa Hữ rất buồn bực.

Sau đó Lộ Thừa Hữ đổi tên thành hiện tại.

Bọn họ không hợp nhau nên luôn giằng co, hai đứa trẻ hoặc cùng lớp, lại là quan hệ hàng xóm. Không thể thiếu chuyện so đo thành tích, nhưng Lộ gia rất ít khi so thành tích với Tô gia, nguyên nhân là không cần so, Tô Thiển Oanh không hề có tư cách.

Lúc Tô lão gia khích lệ Lộ Thừa Hữ, Tô Thiển Oanh sẽ đặc biệt chán ghét anh ta, chán ghét tên nhóc đó, lại cứ luôn đứng trước mặt cô thể hiện dáng vẻ đại nhân vĩnh viễn “không quan tâm hơn thua”, vì thế cha mẹ Tô Thiển Oanh càng thêm thích Lộ Thừa Hữ, khen anh không hết lời, với cô thì chỉ tiếc “rèn sắt không thành thép”, trực tiếp cho là cô không có tài trí.

Vì thế, Tô Thiển Oanh càng thêm buồn bực, ở nhà không được tốt, ở trường học cũng bị anh làm cho không chịu nổi.

53. Chương 26-2: Tại Thời Gian Trước (p2)

Editor: Xẩm Xẩm

Cô từng trả lời một người nữ sinh ở lớp ngoài đến tìm Lộ Thừa Hữ: “Cô tìm ai?”

Người nữ sinh kia sợ hãi: “Lộ Văn Nghệ.”

“Lộ Văn Nghệ?” Cô ra vẻ rất tò mò: “Nam hay nữ?”

Đối phương trực tiếp trợn tròn mắt: “Nam... nam.”

Tô Thiển Oanh nheo mắt lại: “Lớp chúng ta có một Lộ Văn Nghệ, nhưng là nữ, cô thử nghĩ lại Văn Nghệ xem, Văn Nghệ, đàn ông nào lại lấy tên đó? Không có nam, cô nhớ nhầm rồi.”

Mà lúc ấy, Lộ Thừa Hữ từ trong phòng rửa tay trở về, vừa đứng nghe thấy những lời cô nói, liền đi qua bên cạnh cô.

Cho nên, về sau Tô Thiển Oanh từng nghĩ rất nhiều lần tại sao Lộ Thừa Hữ lại đổi tên, nếu là vì cô, cô thấy được bản thân rất kiêu hãnh, rất vui vẻ.

Rồi sau đó, Tô Thiển Oanh cũng không nghĩ tới, có một ngày sẽ tiêu tan hiềm khích trước kia với Lộ Thừa Hữ, người mấu chốt luôn làm loạn từ trước đến nay là cô, người khác đều không thể, ít nhất là về sau cô luôn cho là vậy.

Thật ra, cũng phải nên xem là Tô Thiển Oanh rất khó có khả năng gây ra chuyện lớn.

Tô Thiển Oanh yêu sớm, lúc học tiểu học lớp năm, cô đã kết giao với một nam sinh khác, người kia dáng vẻ đỉnh đặc thoải mái, bọn họ ở trường học thường xuyên trốn học rồi chạy ra ngoài chơi, mặc kệ sự cảnh cáo của giáo viên.

Sự tình sau đó rất náo động, mà nam sinh kia từ lúc yêu Tô Thiển Oanh, thành tích vốn dĩ rất tốt đều bị giảm xuống nhanh chóng.

Cha mẹ của đối phương tìm đến tận cửa, cô còn nhỏ như vậy mà đã nghe thấy người khác lờ mờ mắng mình là “hồ ly tinh”, cô chưa bao giờ nghĩ tới cái từ kia lại có lúc dùng trên người mình. Nhưng cô không biết hỏi cái, thật ra trong lòng có một nguyên nhân ác liệt, nếu cha mẹ mình đã tính toán sinh ra một em bé, vậy thì sự tồn tại của mình còn có ý nghĩa gì. Có lẽ bọn họ còn có thể yêu thương mình, nhưng tình yêu thương đó vĩnh viễn phải chia sẻ cho một người khác.

Cô ích kỷ, hy vọng cha mẹ mình mãi mãi chỉ yêu thương một mình cô, mà không phải sinh thêm một đứa trẻ nào khác nữa, sinh mệnh trong bụng của mẹ, chưa sinh ra đã bị cô ghét bỏ rồi. Cô chán ghét nó.

Cho nên cô muốn làm chút chuyện xấu xa gì đó, giống như chỉ có vậy mới chứng minh được sự tồn tại của mình.

Cô không biết cha mẹ của mình bị giáo viên gọi đến văn phòng, dù sao cô nhìn thấy cha mẹ của nam sinh kia thì đã vô cùng chán ghét, liên quan gì đến cô, chính mình không dạy tốt con mình, thành tích giảm xuống là do cậu ta vô dụng.

Cô mới không tin yêu sớm sẽ khiến cho thành tích sụt giảm gì đó, nếu thực sự như vậy, đầu tiên cô nên đi độc hại Lộ Thừa Hữu, để anh ta yêu sớm là được.

Tâm tình ngày đó của cô cực kỳ phiền chán, bạn cùng lớp thấy cô đều chỉ trỏ, cô cảm thấy rất không thoải mái.

Sau cùng, cô bỏ một tiết học, chính mình lại chạy ra ngoài.

Gần trường học có một nhóm thanh niên lêu lổng, hay bắt các nữ sinh rồi đòi tiền, vận khí ngày đó của cô không tốt, nên mới gặp phải. Nếu là bình thường, có lẽ cô cũng chừa ra tiền bạc để khỏi gặp tai họa, nhưng hôm đó, tâm tình cô không tốt, nên sinh ra đối nghịch với người khác.

Rõ ràng vẫn đang là thời gian lên lớp, mà lúc Lộ Thừa Hữu xuất hiện trước mặt, nước mắt cô không nhịn được liền chảy ra.

Khoảng khắc đó, anh như bạch mã hoàng tử từ xa chạy đến cứu cô, mang cô rời xa khỏi sự đen tối, chỉ là lúc ấy, cô đã coi anh như cọng rơm cứu mạng của mình.

Mãi đến rất nhiều năm sau, cô đều chưa từng nghĩ qua, vì sao lúc đó anh có thể chạy tới khi vẫn đang là giờ lên lớp.

Sau đó, quan hệ giữa Lộ Thừa Hữu và Tô Thiển Oanh cải tiến thêm một chút.

Lạc Diệc Minh cũng từng nghĩ đến, anh rất hâm mộ những hồi ức mà bọn họ từng có với nhau, nhưng Tô Thiển Oanh lại nói ra không chút kiêng kỵ gì như vậy, anh rất vui, bởi vì cô không giữ lại chút gì, cho nên chứng tỏ giữa Tô Thiển Oanh và Lộ Hữu không hề có gì khác.

Đương nhiên, tạo hóa cũng không hề nói tính tình của ai cũng giống nhau, không phải tất cả mọi người đều có thể ngay lập tức phát hiện ra bản thân đang để ý một người nào đó, mà tất cả mọi người, không phải ai cũng thật sự cho rằng người mà bản thân coi là trọng yếu nhất thì không thể chia sẻ với người khác.

Không có một quy tắc nào được áp dụng cho tất cả.

Về sau, mãi về sau, khi Lạc Diệc Minh phát hiện toàn bộ quỹ đạo đã thay đổi, thì mới biết được, chính mình đã sai.

54. Chương 27: Những Chi Tiết Nhỏ Bị Xem Nhẹ

Editor: Xẩm xẩm

Lạc Diệc Minh và Tô Thiển Oanh qua lại với nhau rất thuận lợi, cũng rất yên ổn.

Cũng giống như bạn bè, buổi tối trở lại sân thể dục đi vài vòng, lúc ăn cơm thì đến căn tin ngồi ăn, thỉnh thoảng cũng ra ngoài với nhóm bạn bè của anh đi ca hát gì đó.

Chỉ đơn giản như vậy nhưng lại rất bình thản.

Mà bọn họ cũng hay ngồi dưới gốc cây nào đó nói chuyện phiếm, bàn tán mấy câu chuyện lý thú.

Ngày nào đó, trong bóng đêm còn hơi sương mù, cô vừa nói xong vài chuyện thú vị, anh nhìn chiếc miệng nhỏ nhắn của cô không ngừng động đậy, mang theo vài phần hấp dẫn. Anh kìm lòng không được đi tới gần, mà trong một khắc kia cô lại lựa chọn tránh đi.

Anh nhìn cô, có chút không rõ là như thế nào.

Anh cảm thấy, làm người yêu của nhau, những cái nắm tay hay hôn nhau đều rất bình thường. Huống chi các bạn khác của anh đã tiến đến những hành vi khác rồi, cho nên anh không hiểu sao cô lại bài xích. Bóng đêm mê ly khiến anh không nhìn rõ cảm xúc của cô, anh giữ chặt cô, giờ khắc này chỉ muốn hôn cô.

Cô lại cố gắng vùng vẫy: “Lạc Diệc Minh, anh như vậy thì em sẽ chán ghét anh.”

Anh buông cô ra, cắn cắn môi, bản thân đối với hành vi vừa rồi của mình cũng thấy chán ghét.

“Về sau không như vậy nữa.”

Anh cầm tay cô, cô kháng cự, anh lại cầm lấy, lần này không để cô vùng vẫy.

Vừa rồi, một màn này đều khiến bọn họ xấu hổ, trong lòng anh cũng thở dài, đành phải đổi đề tài: “Lộ Thừa Hữu và Lâm Khê giống như rất gần gũi, em thấy bọn họ thế nào?”

“Không được tốt lắm!” Cô có chút không để ý trả lời.

“Sao?” Dường như anh không hài lòng lắm với câu trả lời của cô: “Vì sao em lại nói vậy?”

“Bởi vì, có người đến cướp tiền tiêu vặt của em.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

Lạc Diệc Minh nở nụ cười, nghe cô nói rất chân thật, nhưng việc này có vẻ không đáng tin.

“Em thấy Lâm Khê thế nào?”

Tô Thiển Oanh nghĩ ngợi, vẫn không trả lời câu hỏi của anh: “Nam sinh các anh có phải đều thích người như Lâm Khê không, đáng về lịch sự, nói chuyện nhu nhược, tính cách dịu dàng thiện lương?”

Khóe miệng Lạc Diệc Minh co rút một phen, đặt tay cô giờ lên trước mặt cô: “Hỏi em một chút, em là người như vậy sao?”

Cô lắc đầu: “Không phải anh tiếc nuối sao?”

Trong tâm trí cô, không thể đọc biết được lời ngầm của anh chính là: “Em không phải như thế, anh vẫn thích đấy thôi.”

Có lẽ lúc ấy, cô không hề biết, về sau có nghĩ lại, thế nhưng cũng bỏ qua ngọn gió nhỏ trong đoạn tình cảm ngắn ngủi ấy, vĩnh viễn bỏ lỡ nó.

Mà anh cũng chỉ cười cười: “Nhìn em đi, anh còn có thể thế nào được?”

“Hừ, thật ra anh cũng thích người như vậy, chỉ là xấu hổ không dám thừa nhận trước mặt em.”

“Muốn gán tội cho người khác sao?”

“Không có”

Anh lắc đầu, theo sau cô, anh cũng có phát hiện được cô có chỗ không đúng, nhưng cũng không còn kịp nữa rồi.

Khi đó, Lộ Thừa Hữu và Lâm Khê đã hẹn hò, chỉ là anh cảm thấy cách thức mà bọn họ ở chung với nhau rất lạ, vì Lộ Thừa Hữu và Lâm Khê không hay ở cùng một chỗ.

Lộ Thừa Hữu vĩnh viễn không chủ động gọi Lâm Khê đến ăn cơm hoặc là đi đâu đó, đều là Lâm Khê chủ động tới đón Lộ Thừa Hữu, mà còn có hẹn được hay không vẫn còn là một dấu chấm hỏi.

Lạc Diệc Minh cũng thỉnh thoảng tò mò, hỏi Lộ Thừa Hữu một vài câu, không nên để con gái chủ động trước. Thế nhưng, Lạc Diệc Minh cũng rất nhanh ý thức được công lực che chắn bản thân trước người khác của Lộ Thừa Hữu, dù anh nói cái gì, người này đều coi như không nghe thấy, càng đừng nói là giống như người khác sẽ làm theo.

Cho nên, không ít người giống Lạc Diệc Minh, đều thấy Lộ Thừa Hữu và Lâm Khê là một cặp đôi kỳ quái. Lại cứ không nói ra được là kỳ quái ở chỗ nào, vì nhìn qua trông hai người rất hợp đôi.

Tính cách gì đó cũng không có vấn đề, nhưng ít đi cảm giác thân mật, thậm chí cảm giác là người yêu của nhau hầu như không có.

Nhưng bọn họ ở chung rất tốt, điều này làm cho người ngoài không biết nói gì.

Lâm Khê hát rất hay, cô có thể hát được mấy bài có độ cao và sâu rất tốt, cô lựa chọn bài “Sông Lưu Dương” để tham gia cuộc thi tiếng hát ở trường.

Lâm Khê đứng đầu cuộc thi, đạt được giải nhất, trở thành gương mặt được cử đi thi cuộc thi tiếng hát trọng điểm.

Cho nên, mọi người đều chờ mong và kỳ vọng nhiều ở Lâm Khê.

Mà cuộc thi này có chút khác biệt, điểm số sau cũng là do ban giám khảo và người nghe gửi tin nhắn bình chọn, tổng hợp lại để so thành tích.

Tuy nhiên, mấy cái gọi là tin nhắn trên mạng Sina, những thứ này khiến những người tham gia khác cười nhạt một phen, nhất là khi người chủ trì hô xoay lại màn hình lớn, giống như cả thôn xóm đến xem một chiếc ti vi.

Lộ Thừa Hữu là bạn trai của Lâm Khê, đương nhiên cổ vũ Lâm Khê cổ lên.

Mà các bạn học trong lớp càng tích cực hưởng ứng, muốn ủng hộ bạn gái của anh, thậm chí còn kêu gọi mọi người gửi tin nhắn bình chọn cho Lâm Khê.

Lạc Diệc Minh cũng có phần, cùng mọi người gào thét kêu gọi.

Sau đó phát động người của mình giúp đỡ bỏ phiếu cho cô ấy, cảm giác chỉ là muốn âm ỉ một chút, cũng không có nguyên nhân gì, cũng không suy nghĩ đến ý nghĩa. Chỉ là cảm giác thấy vui đùa rất vui, mọi người cùng nhau kêu gọi.

Sau khi Lạc Diệc Minh nhắn tin xong, mới phát hiện Tô Thiển Oanh không ở bên cạnh.

Ánh mắt của anh nhìn bốn phía xung quanh, mới thấy cô đang nghịch di động ở bên kia, anh trực tiếp đi tới. Cô đang cúi đầu, gửi đi tin nhắn, cũng là bỏ phiếu.

Nhưng lúc anh đang chuẩn bị gọi cô, lại thấy màn hình di động đen kịt của cô hiện ra ánh sáng, tin nhắn lại là một cái tên cực kỳ xa lạ.

Trong giây phút đó, anh thấy rất quái lạ, theo lý thuyết, giọng ca của Lâm Khê, được tất cả mọi người cổ vũ, cũng được mọi người bình chọn nhiều. Dựa vào quan hệ giữa cô và Lộ Thừa Hữu, cô thế mà không lựa chọn bầu cho Lâm Khê, ngược lại lại bầu cho một người khác.

Anh vốn không phải là người mẫn cảm, nhưng sau đó, lại bắt đầu thấy nghi ngờ, kiềm lòng không được đi suy đoán nguyên nhân cô làm thế.

Tuy nhiên, anh lại an ủi chính mình, cái tên kia, có lẽ có quan hệ gì đó với cô.

Nhưng trên thực tế, cho dù là tự an ủi, cũng không ngăn được trong lòng anh có điểm bất an.

Ví như, anh sẽ nhìn Tô Thiển Oanh và Lộ Thừa Hữu với đôi mắt càng ngày càng trầm, không biết mang hàm nghĩa gì.

Ví như, anh không rõ vì sao mỗi lần có cuộc hẹn với nhau, cô đều cố ý mang Trương Linh đến.

Ví như, anh không hiểu vì sao cô luôn khó chịu khi nhìn thấy Lâm Khê và Lộ Thừa Hữu đi cạnh nhau.

Trong cảm xúc của người con gái luôn có một quy tắc thông dụng cực kỳ chính xác.

Nếu bạn muốn biết mình có thích một người hay không, rất đơn giản, lúc nhìn thấy người đó đi cùng với người khác có thấy ghen hay không. Trên thế giới này, có cô gái không ăn cơm, nhưng tuyệt đối không có cô gái nào không biết ghen.

Mà lúc anh biết thì đã quá muộn, nụ cười của cô ngày càng yếu ớt, đôi mắt càng ngày càng tắt nắng, cô càng ngày càng không vui.

Mà anh, chỉ có thể giả vờ như cái gì cũng không biết.

Bởi vì, anh hiểu được, nếu chọc thủng tấm giấy mỏng manh ấy, thì cái gì cũng không còn dù chỉ một chút.

55. Chương 28: Chúng Ta Đều Đã Ảnh Hưởng Đến Nhau

Editor: Xẩm Xẩm

Lộ Thừa Hữu cười cười nhìn Lạc Diệc Minh: “Cậu được phép tiếp tục nói.”

Lạc Diệc Minh lắc đầu: “Không phải tiện nghi cho cậu sao?”

Lộ Thừa Hữu im lặng một lúc lâu, quét mắt nhìn anh một cái, nghe thấy âm thanh không hài hòa truyền ra từ trong nhà, đang chuẩn bị đi tới nhà bếp. Lạc Diệc Minh giữ chặt bả vai của anh: “Năm đó, cậu chưa từng nghi ngờ sao?”

Lộ Thừa Hữu dừng lại: “Nghi ngờ điều gì?”

Lạc Diệc Minh cau mày: “Cậu không hề nghĩ đến rốt cuộc tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì, và tại sao mình và cô ấy lại có thể chia tay?”

“Hóa ra cậu muốn hỏi cái này.”

Trong lòng Lạc Diệc Minh giật mình, rõ ràng cậu ta đã biết, nhưng mà lại cố ý thăm dò.

Lúc này, Lạc Diệc Minh cũng không biết nên nói gì, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Những cái đó quá mức xa xôi, giống như một giấc mộng, thật đáng buồn khi anh là người chứng kiến giấc mộng đó, nhưng lại không phải của anh, cho tới bây giờ anh đều chưa từng là nhân vật chính.

“Lúc ấy vì sao cậu lại hẹn hò với Trương Linh?” Lạc Diệc Minh thở dài than lên: “Mình muốn nghe cách nghĩ chân thực nhất của cậu.”

Lộ Thừa Hữu thở ra một hơi thật dài: “Lúc ấy chỉ nghĩ, nếu sự tình đã xảy ra như vậy, thì coi đó như là một cơ hội để thử xem. Nếu thích hợp thì có thể ở cùng một chỗ, còn không thích hợp, thì cũng không thể miễn cưỡng.”

Chỉ là xem như một cơ hội, anh hẳn là không lấy tương lai của chính mình ra làm tiền đặt cược rồi. Có lẽ, anh cũng không tính là người có ý thức trách nhiệm gì đó, sau lúc gặp chuyện không may, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là chịu trách nhiệm hoặc cưới đối phương, vừa vặn chỉ là thử một lần mà thôi, chỉ đơn giản như vậy.

Khóe miệng Lạc Diệc Minh cong lên một nụ cười nghiền ngẫm: “Nếu người kia là Tô Thiển Oanh, cậu sẽ đối xử với cô ấy như thế nào?”

Đôi mắt của Lộ Thừa Hữu ngó nghiêng, cảm xúc trong lúc này có nhiều thay đổi, phức tạp tán loạn: “Sẽ lấy cô ấy.”

Ý cười của Lạc Diệc Minh từ từ mở rộng ra, cuối cùng, đối với cậu ta, cô ấy vẫn là đặc biệt nhất.

Lạc Diệc Minh lắc đầu, chuẩn bị về nhà.

Lộ Thừa Hữu bắt lấy tay của Lạc Diệc Minh: “Cậu nói đi! Rốt cuộc vừa rồi cậu có ý gì?”

Tay anh dùng thêm lực nhưng Lạc Diệc Minh cũng không có yếu thế: “Không phải cậu đã đoán được sao?”

Lộ Thừa Hữu buông lỏng tay ra, đôi mắt trợn to sau cùng lại có vẻ trầm thấp bình tĩnh. Mà Lạc Diệc Minh chỉ nhìn anh gật gật đầu.

“Ăn cơm rồi.” Âm thanh của Tô Thiển Oanh vang lên kéo suy nghĩ của bọn họ trở về từ nơi xa xôi.

Lạc Diệc Minh đi vào, dưa cũng không cầm, trực tiếp lấy một miếng bỏ vào trong miệng: “Để anh nếm thử xem tài nghệ của em có bị tàn phá hay không?”

Tô Thiển Oanh cầm chiếc dưa gỗ vào tay anh: “Em không biết tài nghệ của em có bị tàn phá hay không, chỉ biết là em muốn tàn phá anh.”

Lạc Diệc Minh liếm liếm môi, cười đến đáng ăn đòn: “Em không biết rồi, em đã tàn phá anh từ lâu rồi.”

Tô Thiển Oanh vẫn đang muốn nói cái gì, sau khi nhìn thấy gương mặt không cảm xúc của Lộ Thừa Hữ, thành công cười không nổi, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Lạc Diệc Minh nhìn Tô Thiển Oanh như vậy, ngậm miệng lắc đầu.

Tô Thiển Oanh nhìn Lộ Thừa Hữ, sau đó chỉ vào bàn cơm trước mặt: “Ăn cơm thôi.”

Lạc Diệc Minh cầm đôi dưa gỗ vào bát không, thở dài: “Kết hôn thật hạnh phúc nha, có người nấu cơm cho, không giống tôi đây, lẻ loi cô độc như vậy, bát cũng trống không.”

Tô Thiển Oanh không thể nhịn được nữa: “Tay của anh cũng dài lắm đấy.”

Lạc Diệc Minh đứng lên đi xới cơm: “Dài quá dài quá.”

Tô Thiển Oanh thật

cẩn thận nhìn Lộ Thừa Hữ: “Anh ăn rau đi.”

Dáng vẻ của anh khiến cô rất bất an, bình thường anh chỉ lạnh nhạt không có cảm xúc gì, nhưng hiện tại, rõ ràng là đang âm trầm, ánh mắt cũng rất sâu xa khiến cô khó có thể đọc hết được suy nghĩ của anh.

Lộ Thừa Hữ cầm chiếc dưa, tùy ý gắp đồ ăn.

Bữa cơm này, Lạc Diệc Minh là người làm cho không khí thêm phần sinh động, từ đầu đến cuối Lộ Thừa Hữ đều không mở miệng nói chuyện.

Tô Thiển Oanh nhìn Lạc Diệc Minh, cau mày, ánh mắt muốn hỏi anh đã nói gì với Lộ Thừa Hữ, Lạc Diệc Minh lại ra vẻ không hề biết gì. Bữa cơm này đại khái chỉ có mình Lạc Diệc Minh ăn được vào, Lộ Thừa Hữ chỉ ăn vài miếng, Tô Thiển Oanh lại không có chút tâm tư nào muốn ăn cơm.

Mà ăn cơm xong, Tô Thiển Oanh cực kỳ tích cực thu dọn bát đĩa mang đi rửa, sau đó nháy mắt một cái với Lạc Diệc Minh.

Cô rửa bát ở trong bếp, trong lòng lại vô cùng khẩn trương.

Mà Lạc Diệc Minh ở sau lưng cô: “Chân run rẩy lợi hại như vậy?”

Cô trừng mắt nhìn anh không nói lời nào.

“Nếu không sao, anh đi đây.”

Cô hất nước trên tay lên người anh: “Anh thử đi một bước xem.”

Lạc Diệc Minh hết than lại thở, nhìn cô: “Tô Thiển Oanh, em dám yêu cầu Lộ Thừa Hữ như vậy sao?”

Anh dám đánh cược, cô không dám.

Cô mím môi, tức giận nhìn anh, rõ ràng không có lấy một chút lực uy hiếp, trong ánh mắt lại có một ít quật cường. Có lẽ là quật cường như vậy, mới khiến cô làm ra chuyện bỏ đi như thế. Giống như anh vẫn cho rằng, cô là một đóa hoa trong nhà kính, đột nhiên lại phát hiện hóa ra đóa hoa này cũng muốn trải qua bão táp mưa sa.

“Anh nói gì với anh ấy? Hai người vừa mới nói chuyện với nhau rất lâu.”

“Anh chẳng qua chỉ nói một chút về chuyện năm đó của chúng ta, lúc học đại học, em khẩn trương cái gì?”

Cô nhìn chằm chằm anh, ánh mắt như vậy khiến anh có chút hoảng hốt.

Một năm kia, đêm hôm đó, cô cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh.

Ngày đó bầu trời rõ ràng không có mưa, tâm trí của anh lại giống như bị một chậu nước lạnh dội vào, lần đầu tiên anh cho cô một cái bạt tai đầy kích thích như thế; nhưng cô lại lúi cúi kéo quần áo của anh nói, em van xin anh, van xin anh, đừng nói cho anh ấy biết, em xin anh.

Cô tỉnh táo nói với anh như vậy, cô không hề say rượu, anh muốn lừa gạt chính mình cũng không thể.

Mà hiện tại, cô lại nhìn anh giống như lúc đó, chấp nhất như vậy, lại mang theo sự kiên định không lùi bước.

Tay anh đặt trên vai cô: “Ô Thiển Oanh, em cái gì? Em phải nhớ kỹ, đó là người đàn ông mà em chọn.”

56. Chương 29: Em Không Muốn Nói Với Anh Sao?

Editor: Xẩm Xẩm

Lạc Diệc Minh rời đi, Tô Thiển Oanh một mình trong phòng bếp đợi rất lâu.

Cô đặt tay lên vách đá trong nhà bếp, tay hơi run rẩy.

Thật ra cô có nghĩ tới ngày hôm nay, thật sự đã từng nghĩ tới. Cô đã từng nghĩ, rất nhiều năm về sau trở lại Nam Thành, sau đó thấy Lộ Thừa Hữu nắm tay một người con gái khác. Mà trên thực tế, tưởng tượng kia cũng không khác hiện thực là bao nhiêu. Ở tiệc sinh nhật của ông nội, quả thật thấy được anh đi cùng với bạn gái đến. Một giây kia, cô đã nghĩ, cứ như vậy đi, chỉ cần nhìn thấy anh một lần, sau đó mỗi người sống cuộc sống của riêng mình, ai cũng không cần quấy rầy ai.

Thậm chí cô đã từng nghĩ đến, có một ngày bị cha mẹ của mình cứng rắn gọi về tham gia hôn lễ của anh, nhìn thấy anh và người con gái khác nguyện làm chim liền cánh.

Tệ nhất là cô cho là đã làm tốt mọi tính toán của mình.

Đúng là, hiện tại, mọi chuyện xảy ra hoàn toàn khác với suy nghĩ của cô.

Lạc Diệc Minh nói đúng, cô không thể trốn tránh, sớm hay muộn cô cũng phải đối mặt.

Cô đi từ trong bếp ra ngoài, anh vẫn đang ngồi trên ghế sofa, ánh mắt chỉ một mực đặt trên người cô, thậm chí cô còn nghĩ ngờ, thật ra anh đang chờ cô.

Cô đi qua chỗ anh, sau đó ngồi trên ghế sofa.

Cảm giác như vậy, thật sự xa lạ, mang theo sợ hãi, thật sự sợ hãi.

Bàn tay anh đưa lên, sau đó sờ lên mặt cô: “Ngày nào đó, là em?”

Ngày nào đó, Tô Thiển Oanh nhất quyết không đồng ý bình chọn cho Lâm Khê mà đem phiếu của mình bầu cho người khác, nhưng dựa vào thực lực của chính mình và nhân duyên tốt với Lộ Thừa Hữu mà Lâm Khê vẫn đạt được giải nhất. Điều này khiến Tô Thiển Oanh sôi trào ghen ghét, thế nên cả khuôn mặt của cô đều rất lạnh lùng, Lạc Diệc Minh nói chuyện với cô, cô đều tỏ ra xa cách.

Lâm Khê đạt được giải nhất, cho nên mọi người mới nhắc Lộ Thừa Hữu mới khách, khao những người đã kêu gọi bỏ phiếu cho cô ấy. Thật ra, bọn họ không mở miệng, Lâm Khê cũng chuẩn bị mời bọn họ ăn một bữa cơm. Nhóm người này bình thường đều chơi đùa ở những nơi tử tế, nên Lâm Khê rất muốn tự bỏ tiền ra mời bọn họ.

Lâm Khê cảm thấy những người này đều rất tốt, có người đến nói với cô, rốt cuộc đã thu phục được Lộ Thừa Hữu, thật sự là rất tinh mắt, Lộ Thừa Hữu chính là người đàn ông rất tốt. Dường như, khi đó tất cả mọi nữ sinh đều đánh giá cao Lộ Thừa Hữu, nói ở bên anh có cảm giác an toàn, bởi vì có thể chắc chắn tin tưởng anh sẽ không ở bên ngoài...

Đến khách sạn kia, tất cả mọi người đều uống thỏa thích. Có lẽ cũng bởi vì mới kết thúc cuộc thi, mọi người đều muốn thả lỏng vui chơi một phen.

Tô Thiển Oanh quệt miệng, không biết có gì vui mà chúc mừng, cho nên cô cũng chỉ nói chuyện với Trương Linh, cũng không muốn tiếp Lạc Diệc Minh.

Mà những người đó kêu rất nhiều rượu, lại thêm Lâm Khê là nữ, cho nên bọn họ không dám trắng trợn ép cô ấy, liền trực tiếp chúc rượu cho Lộ Thừa Hữu. Bọn họ còn chưa nhìn thấy dáng vẻ uống rượu của anh, cho nên lần này hạ quyết tâm bắt anh uống nhiều một chút, xem khi uống rượu xong Lộ Thừa Hữu có luống cuống hay không. Con người là loài động vật rất kỳ quái, nhìn thấy ai lúc nào cũng gợn gàng ngăn nắp, cảm xúc không bao giờ dao động, thì rất muốn biết lúc anh ta luống cuống sẽ như thế nào, thật sự rất tò mò.

Cho nên, ngày đó, Lộ Thừa Hữu dù có lợi hại thế nào, cũng không sánh bằng những người đó thay nhau mời rượu anh.

Mà Tô Thiển Oanh ở một bên lại rất vui sướng khi thấy người khác gặp họa, nhìn những người đó tàn sát anh. Lý do nói ra cũng có chút kỳ quái, cô cũng muốn biết, sau khi anh say rượu, sẽ thành cái dạng gì, cực kỳ muốn biết. Nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ quan tâm của Lâm Khê ở bên cạnh, trong lòng lại càng thấy không thoải mái. Người đàn ông uống rượu, liên quan gì đến phụ nữ, Lâm Khê tham gia vào làm gì.

Mà Tô Thiển Oanh vẫn cực kỳ không tốt ủng hộ Lạc Diệc Minh đến tiếp rượu, từ nhỏ đến lớn cô chỉ luôn thấy dáng vẻ bình tĩnh của Lộ Thừa Hữu, cô muốn biết người con ngoan kia lúc uống say sẽ như thế nào.

Thật ra, Tô Thiển Oanh cũng để ý được trong nhiều lúc, Lộ Thừa Hữu cũng vô ý quan tâm đến cô, thực ra cũng vì bà nội của cô đã qua đời là vì anh. Chuyện thực đã xảy ra như vậy, khiến mỗi lần cô nhớ đến đều thấy không thoải mái.

Tuy nhiên, đó là sự thật, nếu không sao anh, cứ đi theo cô như vậy, lúc học cao trung cũng nhờ hào quang của anh mới vào được, học đại học cũng là anh giúp đỡ cô. Một người sao có thể vô duyên vô cớ cứ dính chặt lấy một người, tốt không có nguyên nhân gì mới là kỳ quái.

Sau cùng, Lộ Thừa Hữu bị chúc rất nhiều rượu, Lâm Khê nhìn anh bị chúc như thế, đau lòng uống thay anh cũng không ít.

Lộ Thừa Hữu uống nhiều, giờ phút này, mặt anh liền đỏ bừng.

Ở đây có Tô Thiển Oanh không uống rượu, Lâm Khê cũng uống say khướt.

Lộ Thừa Hữu thật sự rất khó chịu, một đám người không dễ dàng gì mới tụ tập được một lần, nên nhờ Tô Thiển Oanh đưa Lộ Thừa Hữu đến phòng nghỉ trong khách sạn nghỉ ngơi, bọn họ tiếp tục vui vẻ.

Tô Thiển Oanh bĩu môi, bọn họ chắc là muốn cùng chơi mặt chược.

Nhưng cô vẫn đi đến đỡ lấy Lộ Thừa Hữu, cầm phiếu phòng rồi vào thang máy. Dáng vẻ Lộ Thừa Hữu uống say cũng không náo loạn vui sướng hoa chân múa tay, chỉ là sắc mặt cực kỳ đỏ. Cô vừa vào thang máy liền không rời anh nữa: “Anh cũng có hôm nay.”

Cô hung tợn nhìn anh, anh thế nhưng lại tựa vào vách thang máy. Dường như anh thật sự không thoải mái, bởi vì cô thấy anh không ngừng ấn tay vào trán.

Cô nhìn anh một lúc lâu, lúc này mới đỡ anh vào phòng, cô giữ cửa vừa mở ra, anh liền đẩy bả vai của cô. Cô vô cùng buồn bực nhìn anh, đang chuẩn bị tiến lên mắng anh hai câu. Anh lại mạnh mẽ nôn ra.

Cô không nói gì nhìn anh.

Trên quần áo của anh có một ít vết bẩn, cô thở dài một hơi, lúc này mới đỡ anh vào phòng, sau đó tìm xung quanh thứ gì đó để thu dọn một phen. Sau khi làm xong hết toàn bộ, cô nhìn thoáng qua quần áo bẩn của anh, miệng nhắc tới: “Ghê tởm, dựa vào cái gì mà tôi đi làm nha hoàn cho anh?”

Tuy nói như vậy, nhưng cô vẫn kéo anh vào toilet, cho anh tắm rửa một phen, anh có chút không vừa ý quay người một cái, khiến quần áo của bọn họ đều ẩm ướt.

Cô rất buồn bực.

Lúc dìu anh đến bên giường, cô còn cực kỳ cố sức mới cởi được quần áo của anh ra, sau khi làm xong tất cả, đang chuẩn bị đi rồi. Nhưng nhìn dáng vẻ anh thế kia, cô không hiểu sao mình lại thấy rất không thoải mái, cho nên cô nhắm ngay chân của anh, hung hăng cho anh một cước, bởi vì trọng tâm bất ổn, lập tức liền ngã ở trên giường.

Mặt cô dán vào mặt anh, cô ngẩn người, mà tay anh cũng từ phía sau đưa lên mò mẫm trên mặt cô, sau đó trượt xuống dưới, giống như đang cân nhắc một thứ gì đó.

Cả người cô cứng ngắc, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên làn da của anh, anh vẫn nhắm mắt, thậm chí vẫn đang nhũu mày.

Trong nháy mắt đó, cô cũng không biết sao lại làm như vậy, trực tiếp hôn anh.

Mặt cô cũng nóng lên, mang theo kích động đưa đầu lưỡi của chính mình luồn vào trong miệng anh, thật ra, lúc đó anh cũng không có phản ứng gì. Nhưng lúc anh có phản ứng, bọn họ đã đến mức khấn trương không biết làm sao rồi.

Cô nhớ rõ lúc mình ở dưới thân anh, cảm giác trái tim kịch liệt nhảy lên.

Một khắc kia, rốt cuộc cô không có cách nào lựa gạt chính mình thêm nữa, cô không thể từ chối, hóa ra cô thật sự có một loại tình cảm khác với anh.

Cô cảm thấy đau, đau đến muốn khóc, nhưng vẫn chưa khóc ra thành tiếng.

Cô cũng không ngủ, trong đầu hiện lên vô số ý nghĩ, nghĩ đến nhất định không được để cho anh biết.

Anh ngủ thiếp đi, cô cẩn thận rời khỏi, Lạc Diệc Minh và Trương Linh lại cùng đi lên tìm.

Lúc bọn họ đi lên, Tô Thiển Oanh tóc tai hỗn độn, quần áo còn chưa mặc chỉnh tề, Lạc Diệc Minh lập tức liền đen mặt, cầm lấy tay cô hỏi rốt cuộc cô bị làm sao.

Cô nhìn thoáng qua cửa căn phòng kia, bảo Lạc Diệc Minh nói nhỏ thôi.

Lạc Diệc Minh vẫn chưa buông tay, ánh mắt như có một ngọn lửa thiêu đốt: “Rốt cuộc em bị làm sao?”

Cô cắn cắn môi: “Anh đã thấy rồi đấy.”

Cô bình tĩnh như vậy khiến anh vô cùng tức giận, trực tiếp cho cô một cái bạt tai.

Cô che mặt mình, mà Lạc Diệc Minh lại muốn đi vào căn phòng kia, cô gắt gao giữ chặt anh: “Em van xin anh, không cần đi, đừng đi. Là em cam tâm tình nguyện, anh ấy không làm gì cả.”

Anh kéo tay của cô ra, cô lại thế nào cũng không chịu buông tay: “Em van xin anh, đừng nói gì hết, cái gì cũng không được nói. Anh ấy không biết, cái gì anh ấy cũng không biết.”

Cô gắt gao kéo Lạc Diệc Minh bên ngoài hành lang, chính cô cũng không biết mình còn có sức lực mạnh mẽ như vậy, cô liên tục lặp lại lời cầu xin anh. Anh chưa từng thấy dáng vẻ hèn mọn như vậy của cô, đầu tóc hỗn độn, trên mặt toàn là nước mắt, anh yêu thương cô như vậy, sao cô lại nhẫn tâm biến mình thành như thế chỉ vì một người khác.

Lạc Diệc Minh nghĩ tới đây, càng thêm nổi giận, tâm trí muốn giết Lộ Thừa Hữu cũng có rồi.

Cô nhìn Lạc Diệc Minh, cũng nhìn thoáng qua Trương Linh, thật bình tĩnh mở miệng: “Nếu hai người nói ra, tôi sẽ trực tiếp nhảy từ chỗ này xuống, dù sao tôi cũng không muốn sống nữa.”

Lạc Diệc Minh gắt gao nhìn cô.

Cô xoa xoa nước mắt: “Tôi nói được thì làm được.”

Sau cùng, Lạc Diệc Minh vẫn lựa chọn thỏa hiệp, tự mình lôi kéo cô rời đi, dù sao ở dưới còn nhiều người như vậy, cô một mình đi ra sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Sau đó, Tô Thiển Oanh và Lạc Diệc Minh cũng chia tay.

Lộ Thừa Hữu tỉnh lại, nhìn thấy Trương Linh. Trương Linh biết là Lộ Thừa Hữu hiểu nhầm, nhưng cô lại nghĩ đến dáng vẻ của Tô Thiển Oanh cái gì cũng không muốn nói.

Cực kỳ khiến người khác khó hiểu, Lộ Thừa Hữu và Lâm Khê cũng chia tay.

Chính Lộ Thừa Hữu cũng không biết mình có phải là người máu lạnh không, anh không hề có tâm tình chịu trách nhiệm, anh hẹn hò với Trương Linh, vẫn không phải là muốn chịu trách nhiệm, chỉ là muốn cho mình một cơ hội, nếu không thích hợp, vậy thì từ bỏ, nếu thích hợp thì lại là chuyện khác. Cho nên, lúc Trương Linh chủ động đề xuất chia tay, anh còn cảm thấy rất nhẹ nhàng.

Sau lần đó, Tô Thiển Oanh cũng không có liên hệ gì với Lộ Thừa Hữu nữa, cô kiên trì muốn ra nước ngoài, cùng một vị học trưởng rời đi, chuyện này cực kỳ náo loạn, hơn phân nửa đều lan truyền là Tô Thiển Oanh thay đổi các thể loại, miêu tả cô thật sự không thể chịu nổi.

Nhưng toàn bộ, cô đều không để ý.

Ngày cô chuẩn bị xuất ngoại, Lạc Diệc Minh xảy ra tai nạn xe cộ.

Thật ra, cô đến, đứng trong một góc hành lang, nhìn thấy những người đến đều rất quen thuộc.

Cô lúc này, rất không muốn nhìn thấy Lộ Thừa Hữu, thật sự không muốn.

Giống như về sau, cô rất cảm ơn Trương Linh không hề nói ra. Mà Trương Linh lại nói với cô, thật ra cô ấy cũng có cảm tình với Lộ Thừa Hữu, chỉ là Lộ Thừa Hữu giống như một giấc mơ đối với cô ấy, cô ấy biết đó không phải là sự thật, nhưng vẫn như cũ muốn thử một lần cảm giác được ở trong mơ.

Cứ như vậy, cô rời đi, chọn lấy phương thức chỉ mình cô hiểu được.

57. Chương 30: Chỉ Số Thông Minh Thấp

Nước mắt của Tô Thiển Oanh rơi xuống, Lộ Thừa Hữu lấy tay lau cho cô.

Những sự thật rành rành trước mắt, cô cứ đi lại tới lui trải qua những thứ ấy.

Bởi vì mang thai, thật ra cô chỉ ở Mỹ hơn nửa năm rồi trở về nước, nhưng lại không dám quay lại Nam Thành, đành phải tìm một nơi nào đó không có ai biết cô, cứ như thế cô đến thành phố Xuyên Nhiên.

Người đầu tiên cô gặp chính là Lạc Diệc Minh.

Cô vĩnh viễn không nhớ được cảm xúc của Lạc Diệc Minh lúc nhìn thấy cô, không có tức giận, không có phần nộ, chỉ nhàn nhạt nhìn cô.

Anh nói với cô: “Tô Thiển Oanh, đến cuối cùng em vẫn yêu anh ta sao?”

À, hóa ra là như vậy.

Tô Thiển Oanh mấp má miệng, sau đó nhìn Lộ Thừa Hữu, rốt cuộc, toàn bộ đều đã lộ ra, năm năm, đã năm năm rồi.

Ánh mắt của anh u ám: “Em không nên gạt anh.”

Nước mắt cô càng rơi nhiều hơn: “Thật ra em biết, em là một người cực kỳ vô dụng, không có ưu điểm gì, cũng không thể tìm ra được. Nhưng em rất muốn làm một chuyện gì đó để bản thân có cảm giác thành tựu một chút, em nghĩ đến ngày chính tay mình có thể nuôi nấng đứa bé kia, sau đó kiêu ngạo đứng trước mặt anh một lần. Em không cần dựa vào anh, cũng có thể nuôi nấng con lớn lên, thậm chí không cần phụ cấp của bất kỳ ai để cho con đi học nhà trẻ, rồi tiểu học, sau đó là trung học, cuối cùng đến đại học. Em cũng có thể, không vô dụng như trong tưởng tượng của anh.”

Cả người cô run rẩy, nước mắt tùy tiện rơi xuống, cách nghĩ này đã theo cô suốt năm năm rồi. Từ nhỏ, người nhà của cô đều nói cô không có tiền đồ gì, cũng không cần cô có tiền đồ, mà anh luôn luôn là con trời trong mắt cha mẹ, anh làm cái gì cũng là tốt, còn cô dù làm gì cũng không bằng.

Anh ôm cô vào lòng: “Là anh không tốt.”

Cô cắn môi, nước mắt chảy xuống quần áo anh.

Anh an ủi cô: “Đừng khóc, đừng khóc.”

Cô nhìn anh: “Thế nhưng, làm sao bây giờ?”

Anh nâng tầm mắt nhìn cô: “Cái gì làm sao bây giờ?”

“Anh Minh bị bệnh, cực kỳ nghiêm trọng. Phải mổ, mà xác suất thành công rất thấp, là bệnh máu trắng vẫn hay xuất hiện trên ti vi.”

Anh gạt giọt dầu, lau nước mắt cho cô.

Cô lại nổi giận: “Lộ Thừa Hữu, con trai anh đang bị bệnh, bệnh cực kỳ nghiêm trọng. Bệnh máu trắng, anh không biết bệnh đó nguy hiểm như thế nào sao? Đứa nhỏ trong bụng em mà có chuyện gì, đây là hai sinh mạng, sao anh có thể bình tĩnh như vậy?”

Lộ Thừa Hữu cảm thán: “Em đừng kích động.”

Cô chỉ vừa lắc đầu vừa khóc, anh cảm thán, Lạc Diệc Minh nói cô ngu xuẩn, đúng là thật.

Mà ở trong bệnh viện, Lạc Diệc Minh đang chơi cùng An Minh, An Minh quệt miệng: “Ba nuôi, ở trong bệnh viện giả bệnh lâu như vậy, con rất khó chịu, khi nào con mới có thể về nhà.”

“Con mới vào vài ngày mà, con nói xem, giả vờ một chút là có thể gặp được ba ruột, không phải kiếm lại được rất lời sao?”

“Nhưng mà, lừa gạt mẹ thương tâm như thế, con cũng rất đau khổ.”

“Nghĩ nhiều hơn đến ba ruột của con, khổ sở đó sẽ được bỏ qua.”

“Mẹ thật sự tin tưởng sao?”

“Chỉ số thông minh của mẹ con, có thể không tin sao?”

An Minh nổi giận: “Không được nói mẹ con như vậy.”

“Ba nuôi thích thế.”

An Minh bày ra sát chiêu: “Đừng quên, mẹ con cũng là mẹ của ba.”

Sỉ nhục, tuyệt đối là sỉ nhục.

Lạc Diệc Minh cũng cảm thấy là lúc đó dây thần kinh nào của mình có vấn đề mới có thể cùng Tô Thiển Oanh chơi trò chơi kia.

Nguyên nhân là đột nhiên, đầu óc không giống người thường của Tô Thiển Oanh nghĩ tới một ý tưởng kỳ quái, cô nghĩ đến lúc An Minh trưởng thành sẽ trở nên như thế nào. Một thời gian đó, ngày nào cô cũng nhắc đến đề tài này, khiến Lạc Diệc Minh thấy rất phiền, nhưng kỳ lạ là người nào đó lại vô cùng hứng thú.

Vì thế, người nào đó mở miệng nói với anh: “Anh thử giả bộ một chút đi, thử xem An Minh đến lúc lớn thế này, em sẽ có cảm giác như nào.”

Ngày đó nhất định là não của anh bị ai đó đồng hóa, cho nên còn vui vẻ chơi cùng cô.

Tô Thiển Oanh để cho anh ngủ trên đùi cô, nói với anh: “Con trai, mẹ muốn nói cho con...”

Đó cũng là nguyên nhân mà Lạc Diệc Minh trực tiếp hoảng sợ đến nỗi lăn xuống đất.

Cảm giác đo, giống như vừa bị sét đánh, mà còn vừa vịn đánh vào trên đầu cô.

Cho nên, đúng là sỉ nhục.

An Minh biết rõ câu nói vừa rồi đã đánh trúng sự đau khổ của Lạc Diệc Minh: “Chỉ số thông minh của mẹ con thế nào.”

“Thấp.” Lạc Diệc Minh kiên trì.

“Nói vậy, mẹ như vậy sao có thể sinh ra con trai đáng yêu như con? Mà còn, không phải lúc trước ba nuôi rất thích mẹ sao?”

“Cái này con không hiểu rồi. Chỉ số thông minh của mẹ con quá thấp, cho nên chúng ta mới chia tay, không phải ba nuôi ghét bỏ mẹ của con, nhưng ba nuôi sợ mình không thể trung hòa được thứ chỉ số thông minh này, cho nên mới vội vàng đưa mẹ con vào lòng người khác. Vì thế, ba ruột của con có tính cách rất kỳ lạ, chỉ có cậu ta mới trung hòa được với chỉ số thông minh của mẹ con.” Nói xong, anh cũng nhanh chóng thấy choáng váng.

Thằng nhóc kia lại rất khổ sở: “Ba ruột của con là một người như thế nào, ba cực kỳ thích con sao?”

“Đến mẹ con, ba con còn không ghét bỏ, chắc chắn sẽ không ghét bỏ con.”

“Không được nói mẹ con như vậy, con và mẹ con ở cùng một trận tuyến.”

“Con thử nghĩ lại xem lần trước ăn ở KFC là ai trả tiền.”

“Là mẹ mang con đi.”

“Con được lắm.”

An Minh cười: “Con rất muốn gặp ba ruột, thật sự rất muốn gặp ba.”

Lạc Diệc Minh hết than lại thở: “Đang đến rồi, rất nhanh sẽ gặp được.”

Thế nhưng, anh cũng cảm thấy chính mình sẽ bị Tô Thiển Oanh đánh đi?

58. Chương 31: Đến Chậm

Sự thật đến chậm, mỗi lần như thế lại khiến người ta khó có thể tiếp nhận, lặp lại chờ mong rồi hoài nghi, suy đoán đến cuối cùng mới phát hiện ra bản thân lại không nghĩ mình có thể bình tĩnh như vậy, đây là cuộc sống, vĩnh viễn đều có ngoại lệ.

Nhưng hiện tại, Lộ Thừa Hữu cũng nhớ đến trạng thái của anh lúc ấy khó tiếp nhận sự việc như thế nào, anh không thể nói rằng anh không có lấy chút cảm giác nào, nhưng cảm giác đó rõ ràng rất quen thuộc, rõ ràng anh rất thích. Vì sao đến ngày hôm sau, ở bên cạnh anh lại là một người xa lạ như vậy.

Nhưng anh không phải một người hay trốn tránh trách nhiệm, cho nên anh chia tay với Lâm Khê, Lâm Khê chỉ khóc hỏi anh vì sao, chính anh cũng không nói được. Lại sau đó, anh bắt đầu hẹn hò với Trương Linh, một đoạn tình cảm này cũng khiến người khác phải mở rộng tầm mắt, thật ra trước đây anh không hề biết Trương Linh, cũng chưa bao giờ chú ý đến, chỉ là lúc Tô Thiển Oanh và Trương Linh ở cạnh nhau, anh mới phát hiện ra lớp học còn có một nữ sinh như vậy, cũng không có gì khác.

Sau chuyện kia, Tô Thiển Oanh không có bất kỳ liên hệ nào với anh nữa, mà chính anh cũng rất bận rộn, mãi về sau Tô Thiển Oanh lại đi xuất ngoại theo một người học trưởng, mà trước đó một ngày, Lạc Diệc Minh cũng xảy ra tai nạn xe cộ.

Một đoạn thời gian đó, tất cả mọi người đều truyền tai nhau về Tô Thiển Oanh, cảm thấy cô không có trách nhiệm, cảm thấy tám phần là cô đã thích người học trưởng kia, vì thế nên mới đi theo anh ta.

Lộ Thừa Hữu còn nhớ rõ lúc mình nghe thấy tin tức này liền lập tức gọi điện cho cô, mà Tô Thiển Oanh chỉ nói đúng một câu: “Tôi đang ở sân bay, một lúc nữa là bay rồi.”

Yết hầu của anh căng thẳng, lại không thể tìm ra lý do gì để hỏi cô, chỉ có thể nhàn nhạt mở miệng: “Lạc Diệc Minh còn đang ở trong bệnh viện, cô lại có thể tàn nhẫn rời đi như vậy?”

“Đúng, phải rời đi.”

Anh nhớ kỹ và rõ ràng ba chữ sau cùng của cô, phải rời đi, mang theo sự kiên định, không có bất kỳ sự do dự nào, anh cúp điện thoại, cũng không gọi thêm một cú điện thoại nào khác.

Anh ôm lấy Tô Thiển Oanh vào trong ngực, nước mắt của cô vẫn còn đọng lại trên mặt, anh nhẹ nhàng dùng tay lau đi, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái.

“Anh có thể cùng em gánh vác.” Anh lại ôm cô chặt hơn nữa.

Thật ra, anh không thích trẻ con lắm, Lộ Thừa Hữu biết rất rõ ràng, chính cô khi còn bé cũng là một đứa trẻ phiền toái, người như vậy bình thường đều đã quát mắng hay mất hết kiên nhẫn. Đương nhiên, nguyên nhân cũng bởi trước đây cô rất nghịch ngợm, luôn cảm thấy một gia đình chỉ nên có một đứa bé, chỉ nên yêu thương duy nhất đứa bé đó mà thôi, cách nghĩ ích kỷ như vậy đấy.

Nhưng anh lần mò tay xuống bụng cô, trong lòng như có thứ gì đó đang lên men.

Anh không biết cô đã trải qua nhiều năm như vậy như thế nào, cũng không biết bằng cách nào mà cô sinh ra được đứa bé kia, anh không được tham dự vào bất cứ việc gì cả, anh cũng không được trả giá cái gì cả.

Cô lau nước mắt trên quần áo anh: “Em sợ lắm.”

Anh thật sự nhìn cô: “Sợ cái gì?”

“Em không biết anh nghĩ như thế nào mà lại đồng ý lấy em, có phải sẽ nghĩ là em lấy một đứa bé ra uy hiếp anh hay không, có phải nghĩ là bởi vì đứa bé kia mà anh tình nguyện chăm sóc em hay không, có phải sẽ cảm thấy em là một người rất có tâm cơ hay không, em không biết, em sợ hãi, em sợ anh sẽ nghĩ về em như thế.”

Anh nhéo nhéo mặt của cô: “Không thể, những chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.”

Cô là của anh, cô đã sinh cho anh một đứa bé.

“Nhưng là, từ nhỏ đến lớn anh đều không thích em.” Cô cúi đầu, mấp máy môi.

“Là sao? Anh có lúc nào như thế mà anh lại không biết?”

“Lúc học tiểu học, anh đã tỏ ra xa cách với em, mỗi lần lên bục giảng lấy bài thi lại vẫn cố ý liếc mắt nhìn em, biết rõ ràng em thi không được tốt...”

“Đó là bởi vì em đang nhìn anh, anh chỉ phản xạ có điều kiện mà thôi.”

“Là anh chán ghét em, nên xa cách em.”

Anh bắt đầu dĩ thử dài: “Muốn gán tội cho người khác sao, em quên lúc thi cuối kỳ là ai truyền cho em một tờ giấy nhỏ, quên lúc ra ngoài trường học gặp phải lưu manh là ai tới giúp em, quên lúc em đi học mỹ thuật là ai mỗi ngày đều ở cạnh em, quên cả người nào đã giúp em bổ sung thêm kiến thức để thi đỗ vào trường trọng điểm sao...”

Sau khi anh nói ra một đoạn dài này, rõ ràng không chỉ có cô, còn có chính anh. Hóa ra nh còn nhớ rõ ràng như thế.

Cô mở to hai mắt nhìn anh: “Cho nên, anh không chán ghét em?”

Anh vỗ vỗ mặt cô: “Anh có nói là anh chán ghét em sao?”

Cô chủ động hôn lên môi của anh, ôm lấy cả người anh: “Đối với anh, em cực kỳ thích anh, cực kỳ thích, cực kỳ thích! Anh nên đáp trả lại cho em.”

Anh than thở cảm thán: “Anh đây sẽ cố gắng!”

59. Chương 32: Bệnh Viện Ghi Lại

Lúc Lộ Thừa Hữu và Tô Thiển Oanh đến bệnh viện, Lạc Diệc Minh đang chơi đùa cùng An Minh, Lạc Diệc Minh nhìn hai người một cái, theo bản năng liền đi ra bên ngoài.

Tô Thiển Oanh trừng mắt nhìn Lạc Diệc Minh, đi theo anh ra ngoài.

Lộ Thừa Hữu đi đến bên cạnh giường, nhìn An Minh đang trợn đôi mắt to đánh giá lại anh, ánh mắt này vô cùng giống với Tô Thiển Oanh.

An Minh xem xét một lúc lâu, thấy Lộ Thừa Hữu không nói gì, liền chu miệng nhỏ của mình lên: “Con không có bệnh.”

Lộ Thừa Hữu gật gật đầu, sau đó ngồi xuống bên cạnh An Minh: “Ba biết.”

An Minh chớp chớp mắt: “Ba Lạc nói chỉ cần con sinh bệnh, mẹ sẽ mang ba ba đến, ba là ba ba của con sao?”

Lộ Thừa Hữu gật đầu.

Ánh mắt của Tiểu An Minh đã có chút ướt át: “Ba Lạc nói ba ba không biết đến sự tồn tại của con, có đúng không?”

Lộ Thừa Hữu ôm lấy An Minh, cẩn thận nhìn cái mũi nhỏ của cậu bé: “Nhưng hiện giờ ba đã biết rồi.”

Tiểu An Minh vẫn nhìn anh chăm chú: “Con đã có ba ba, đúng không?”

Lộ Thừa Hữu gật gật đầu: “An Minh, ánh sáng bình an?”

“Mẹ nói như vậy.” Tiểu An Minh bĩu môi.

Lộ Thừa Hữu thở dài, nắm lấy tay của Tiểu An Minh: “Mẹ con đặt tên cũng rất hay.”

An Minh lập tức nở nụ cười: “Ba Lạc nói tên này của con rất khó nghe, nói ba ba cũng sẽ thấy khó nghe.”

“Khó nghe cũng là con của ba.”

An Minh chui ra từ trong ngực của anh: “Trong tưởng tượng của con thì ba ba không giống như thế này.”

“Thế giống như thế nào?” Lộ Thừa Hữu cười hỏi.

“Giống như trên ti vi ấy, ba sẽ vội vã hớt hải chạy tới, gắt gao ôm lấy người con, sau đó tình cảm mãnh liệt dâng lên, cảm động đến rơi nước mắt.”

“Con muốn như thế sao?” Lộ Thừa Hữu sờ sờ đầu của An Minh, nhẹ nhàng vỗ về.

An Minh lắc đầu: “Không muốn, con hi vọng có ba ba, vĩnh viễn có ba ba, có thể đến đón con lúc đi học ở nhà trẻ về, cuối tuần có thể giống như nhà các bạn của con, mọi người cùng nhau đi chơi, lúc con học bài ở nhà, có thể chỉ bảo giúp con hoặc là lúc rảnh rỗi có thể chơi đùa với con.”

Lộ Thừa Hữu gật đầu: “Ba ba có thể làm như thế.”

An Minh bĩu môi: “Mẹ làm đồ ăn rất khó ăn, mẹ phải đi làm nữa, không có ai chơi với con cả, có một lần con ở nhà không may bị nước sôi bắn vào, mẹ lại không có nhà, lúc ấy con đã nghĩ nếu như có ba ở đây, có thể lập tức đưa con đến bệnh viện, phải biết rằng khi đó con rất đau.”

An Minh nắm tay lại, chỗ đó có một mảng da màu sắc không giống với những chỗ còn lại.

Lộ Thừa Hữu sờ tay vào mảng da kia, mặt dán vào trên mặt Tiểu An Minh: “Là ba ba không tốt, cái gì cũng không cho con được.”

Tiểu An Minh nhìn anh: “Mẹ cũng rất vất vả, mỗi ngày đều phải đi làm, đều không có thời gian đi chơi, ba Lạc nói mẹ là một người cực kỳ ham chơi, nhưng vì sinh con ra, nên muốn chăm sóc con thật tốt, vì thế mà không dám đi chơi.”

Lộ Thừa Hữu gật gật đầu: “Về sau sẽ không như thế nữa, bởi vì đã có ba ở đây rồi.”

Mà sau khi Tô Thiển Oanh cùng Lạc Diệc Minh đi ra ngoài, liền trực tiếp đá cho anh một cái: “Đám gặt em, anh không muốn sống nữa à?”

Lạc Diệc Minh bày ra dáng vẻ đáng thương: “Em thật thông minh, đã bị em nhìn ra rồi.”

Tô Thiển Oanh bày ra biểu cảm muốn nôn mửa.

Lạc Diệc Minh còn cố ý vỗ vai cô: “Cẩn thận một chút, mang thai thì không được tức giận.”

Tô Thiển Oanh vô cùng buồn bực: “Vì sao lại gặt em? Có phải cảm thấy lừa gặt được em, anh sẽ thấy mình rất thông minh?”

Lạc Diệc Minh đen mặt: “Trí tưởng tượng của em còn có thể phong phú hơn nữa không?”

Thế nhưng, cô cũng không phải nổi giận thực sự, rất tốt, An Minh không có chuyện gì, cô có thể an tâm, thế nhưng nhìn thấy người đàn ông trước mặt mình lại cảm thấy vô cùng chán ghét: “Anh gặt em, còn không thừa nhận đi.”

“Chuyện này đâu có liên quan đến anh, là sai lầm của bác sĩ, anh ra nói tương tự như bệnh bạch cầu, anh cũng nói với em trong điện thoại như vậy, là tương tự, tương tự chứ không phải chắc chắn giống.”

Tô Thiển Oanh nghĩ ngợi: “Anh có nói tương tự? Sao em lại không nhớ ra?”

“Lúc ấy em đang vui vẻ quá mức, biết người trong lòng em không hề muốn cưới người khác, ánh mắt thấp như vậy còn dễ được ai vào chứ, làm gì có nghe rõ anh nói gì.”

“Anh nói lung tung thì có!” Tô Thiển Oanh buồn bực: “Ánh mắt của anh mới thấp, rất thấp, cực kỳ thấp, vô cùng thấp một cách độc ác.”

Lạc Diệc Minh gặt đầu, dáng vẻ vô cùng tiếc nuối: “Không tồi, ánh mắt của chồng em cũng như vậy.”

“ . . . ”

Tô Thiển Oanh khinh bỉ nhìn anh.

Nhưng qua một lúc lâu sau, sắc mặt của cô lại thay đổi: “Lạc Diệc Minh?”

“Ừ?”

“Vừa rồi, sau lưng anh, cách đó không xa. . .”

“Ừ?” Lạc Diệc Minh cảnh giác nhìn cô.

Tô Thiển Oanh thở dài: “Có một nữ sinh đứng ở đó, mà biểu cảm còn rất quái dị.”

Lạc Diệc Minh lập tức xoay người qua, nơi đó đã không còn ai.

Tô Thiển Oanh thấy dáng vẻ của anh khẩn trương như vậy, có chút tò mò: “Người đó đi rồi, anh còn muốn tìm gì nữa?”

Lạc Diệc Minh đi hai bước tới, sau đó dừng lại: “Không cần.”

Tô Thiển Oanh cười đến mờ ám: “Đã ý thức được người đó sẽ không có khả năng yêu anh rồi hả?”

60. Chương 33: Đối Xử Tốt Với Cô Ấy

Lạc Diệc Minh đứng ở đó không đi, không phải là không muốn đuổi theo, chỉ là muốn đợi Lộ Thừa Hựu xuất hiện.

Tiểu An Minh đợi ở bệnh viện nên thấy rất phiền, cả đời còn lại cũng không muốn ở đây nữa, liền lôi kéo Lộ Thừa Hựu lập tức trở về nhà.

Lộ Thừa Hữu đặt tay của Tiểu An Minh vào trong tay Tô Thiển Oanh, sau đó đi về phía Lạc Diệc Minh. Lạc Diệc Minh cũng nhìn anh cười cười.

“Đang đợi mình à?” Về mặt của Lộ Thừa Hữu bình tĩnh nhìn anh.

“Cậu còn cho là ai khác?”

“Có việc gì?”

“Không có việc gì thì không thể chờ cậu?”

“Vậy cậu tiếp tục chờ đi, mình đi trước.”

Ý cười của Lạc Diệc Minh hạ xuống, sau đó gọi anh lại: “Mình cũng chỉ nói mấy câu thôi.”

Mà lúc này Lộ Thừa Hữu mới ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Hiện tại, Lạc Diệc Minh cũng vẫn còn nhớ rõ, dáng vẻ lúc về sau của Tô thiển Oanh. Cô đứng trong đám người, ưỡn bụng, trong ánh mắt còn tràn ngập sự kiên quyết không thể từ bỏ, anh đã nhìn cô rất lâu, cô cũng không hề phát hiện ra anh.

Trong một khắc đó, anh nhìn bụng của cô đến thất thần.

Tô Thiển Oanh là một người như thế nào, anh cũng có chút hiểu biết, giống như một thứ đồ trang sức đẹp, là đồ tốt nên dễ vỡ, muốn để nó tồn tại lâu dài, chỉ có cách là giữ gìn chăm sóc thật tốt. Người con gái như vậy, bạn có thể không chọn cô ấy, nhưng đến lúc lựa chọn rồi lại muốn đưa tay ra bảo vệ cô ấy.

Cho nên, khi nghi ngờ cô mang thai, anh cũng nghi ngờ đứa bé trong bụng cô chính là con của Lộ Thừa Hữu, Lạc Diệc Minh mới tỉnh ngộ, rốt cuộc thì cô thích Lộ Thừa Hữu như thế nào, lại có thể nguyện ý sinh ra đứa bé của cậu ta, tình nguyện rời xa quê hương, tình nguyện trả giá toàn bộ.

Lạc Diệc Minh cũng đã nghĩ tới, bản thân mình không cần phải làm gì để giúp cô, có thể lập tức rời đi.

Đối với một người bạn gái trước như thế, anh không có nghĩa vụ phải giúp cô.

Nhưng đứng ở sân bay đã lâu, đám đông phóng viên mãi sau mới rời đi, anh lại để người đại diện bố trí mọi thứ cho cô.

Thứ gì lại có thể khiến cho Tô Thiển Oanh sợ người lạ nguyện ý đi tìm việc làm, thậm chí bị chê rất nhiều, có thể khiến cô chịu mệt, chịu bị mắng, có thể để cô động tay nấu cơm giặt quần áo.

Anh biết rõ và còn nhớ rõ, lúc học đại học cô còn từng cầm một túi lớn quần áo mang vứt đi, thật sự không nghĩ là cô lại làm như thế, thậm chí có lúc cô còn mang về cho nhà mình giặt. Đúng thế, cô ấy là một người như vậy, không muốn nấu cơm, không muốn giặt quần áo, tuyên bố nhất định sẽ tìm cho mình một người đàn ông có thể làm hết những việc đó cho mình. Nhưng về sau, cái gì đã khiến cô tự thân tự lực như thế.

Thậm chí, Lạc Diệc Minh cũng chưa từng nghe thấy một câu oán giận nào của cô, cũng chưa từng thấy cô khóc bao giờ.

Tô Thiển Oanh của trước kia, nếu như không làm được gì đó, thường hay oán hận, nơi nào có cái gì không tốt, nơi nào có cái gì không vừa ý cô, cô thật sự không quen như thế.

Nhưng là, về sau, cô cái gì cũng luôn nén giận, cô chỉ nói với Lạc Diệc Minh: là do cô lựa chọn, cho nên, trong lúc cô lựa chọn, cô chỉ nói với mình, rằng cô nhất định phải bỏ hết xuống.

Lạc Diệc Minh nhìn thấy có một lần cô khóc, là ở trong sinh nhật của An Minh, cô khóc, sau đó nói: “Em muốn gặp mẹ em, ba em, và cả ông nội của em.”

Anh vẫn nhìn cô, nhưng vẫn chưa nghe thấy câu nói mà cô nên nói: “Em muốn gặp Lộ Thừa Hữu.”

Lạc Diệc Minh cho cô mượn tiền, sau đó từ từ trả dần.

Cô không muốn dùng tiền của nhà mình, muốn mình tự có công việc riêng, có thể tự chăm sóc bản thân.

Cô mang theo một đứa bé, muốn tự mình chăm sóc nó, đứa bé vẫn còn nhỏ như thế, cũng không thể đùn đẩy cho ai.

Nhưng vào lúc đó, cô cũng không hề nghĩ đến sẽ về nhà nhờ đến sự trợ giúp, cô vẫn kiên quyết đến đây.

Mấy năm nay, Lạc Diệc Minh thi thoảng cũng đến nhìn An Minh, đến xem cô sống thế nào.

Đột nhiên anh lại nghĩ đến, cô đã chứng kiến tuổi thanh xuân của anh, cho dù sau này, thân phận của bọn họ có với nhau lúc đó đã không còn.

Anh nghĩ, Tô Thiển Oanh làm nhiều như thế, một ngày nào đó cô phải nhận được thứ mà cô muốn, nhất định là như thế.

Lạc Diệc Minh nói những lời này cực kỳ lạnh nhạt, Tô Thiển Oanh đối với anh mà nói, tuy không phải là tình yêu, nhưng lại là một sự tồn tại vô cùng đặc biệt.

Anh phát hiện ra Lộ Thừa Hữu xúc động, cho dù biểu hiện ra không rõ ràng.

Lộ Thừa Hữu nhìn anh: “Cảm ơn, cảm ơn cậu đã chăm sóc cô ấy mấy năm qua.”

“Cậu biết không, không phải là vì cậu, thậm chí cũng không phải vì cô ấy, thật ra chỉ là vì bản thân mình mà thôi.”

Lộ Thừa Hữu cười cười: “Nhưng vẫn muốn cảm ơn cậu đã chăm sóc vợ con mình.”

Lạc Diệc Minh gật gật đầu: “Về sau, lúc mình kết hôn, nhớ mừng nhiều một chút.”

“Nhất định.”

“Chăm sóc cho cô ấy tốt vào, mấy năm nay cô ấy cũng không dễ dàng gì.”

“Mình biết.”

Lộ Thừa Hữu trịnh trọng gật đầu.

“Ngày hai người kết hôn, An Minh phát sốt rất nghiêm trọng, cho nên cô ấy mới vội vã chạy về.”

61. Chương 34: Tính Cách Thối Nát

Sau mọi chuyện, Tô Thiển Oanh vẫn hoảng hốt, Lộ Thừa Hữu mang bọn họ trở về Nam Thành.

Đối với chuyện này, Tô Thiển Oanh cũng sợ hãi và lo lắng, cô không biết người nhà sau khi biết chuyện sẽ nghĩ như thế nào, nhưng Lộ Thừa Hữu trước sau đều kiên định nói với cô là bọn họ có quyền được biết.

Vì thế, từ từ giải thích, sau đó chờ mọi chuyện được tiêu hóa.

Thật ra hiện giờ Tô Thiển Oanh đã không còn kích động, nhưng cha mẹ của cô lại rất kích động, khiến cô cũng kích động theo.

Hoàng Lệ An và Lộ Chấn Văn yêu thương An Minh vô cùng, thậm chí còn mắng con trai của mình thật vô liêm sỉ, làm sao lại có thể để Tô Thiển Oanh một mình nuôi cháu trai của bọn họ.

Mà Tiêu Tổ Oanh và Tô Văn Uyên lại vô cùng cảm thán, tuy nhiên bọn họ cũng rất yêu thương đứa cháu của mình.

Tô Thiển Oanh còn nhớ rõ Tiêu Tổ Oanh đã ôm chặt lấy mình: “Đứa nhỏ này, xảy ra chuyện như vậy sao vẫn chịu đựng một mình?”

“Bởi vì con muốn thử xem, lựa chọn của con, con muốn tự chịu trách nhiệm.”

Vì cách nghĩ như vậy, cô mới có thể kiên trì.

Nhưng vấn đề mới lại xuất hiện, cha mẹ hai nhà đều yêu thương Tiểu An Minh, nhất định yêu cầu ở lại biệt thự cùng với bọn họ, điều này khiến Lộ Thừa Hựu và Tô Thiển Oanh thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Tô Thiển Oanh cũng vẫn luôn cảm thấy tính cách của Lộ Thừa Hựu có vấn đề, tính cách thô nát, vô cùng chán ghét, mà hôm nay, rốt cuộc cô cũng tìm ra nguyên nhân.

Tô Thiển Oanh cũng không biết Lộ Thừa Hựu bị thương như thế nào, giống như cô đã từng xem qua cảnh bắn nhau trên tivi, hoàn toàn không thể lý giải được làm sao Lộ Thừa Hựu có thể bị thương. Lúc cô nghe được tin tức kia, theo bản năng đều cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Nhưng sự thật là sự thật, không cho phép cô đoán lung tung.

Cho nên mấy ngày này, cô đều phải ở bệnh viện chăm sóc cho Lộ Thừa Hựu, bởi vì người kia nói là không muốn mọi người trong nhà lo lắng.

Mà hiện giờ, cô đang đi mua cơm trưa.

Ở trong bệnh viện, Lộ Thừa Hựu nhìn thoáng qua Thẩm Diệc Nhận: “Chuyện lần này thật sự là do Thái gia làm, thế nhưng không dễ dàng gì lấy mạng của chúng ta, chỉ đánh vào chân chúng ta một nhát, nhắc nhở không nên chọc đến bọn họ.”

Thẩm Diệc Nhận cũng gật đầu: “Lần này đã liên lụy đến các cậu.”

Lộ Thừa Hựu tỏ ra không có gì: “Cậu nên tự giữ mình cho tốt, không nên lún quá sâu vào mối đúng.”

Lúc này, Mạnh Cảnh đi toilet trở về, Thẩm Diệc Nhận lôi cô đến bên cạnh, mở miệng nhìn Lộ Thừa Hựu: “Mình đi xem Đặng Cảnh Nam thế nào rồi.”

Lộ Thừa Hựu gật đầu.

Mà lúc này, Tô Thiển Oanh vừa trở về, nhìn thấy một đôi này, lại rất buồn bực. Trong tay cô cầm hộp cơm, bởi vì bên ngoài trời vừa đổ mưa, nên bên trên có dính một chút nước.

Lộ Thừa Hựu thấy sắc mặt của cô không tốt, mới mở miệng nói: “Làm sao vậy? Có phải không thoải mái không?”

Cô ngồi xuống, trút giận: “Sao anh lại gần gũi với Thẩm Diệc Nhận như vậy? Anh ta cũng không phải người tốt.”

Lộ Thừa Hựu than thở: “Sao em lại đưa ra kết luận này?”

“Vị hôn thê của Thẩm Diệc Nhận không phải là Từ Hân Thần sao? Đều đã có vị hôn thê, lại vẫn ở cùng với người phụ nữ khác, người này quá vô liêm sỉ rồi. Thật sự thấy chán ghét, về sau anh không được thân cận với anh ta nữa.”

Lộ Thừa Hựu đỡ đầu, ăn cơm của mình, không để ý đến cô.

Cô nhìn lại thấy rất buồn bực, sau đó lại một người tiến vào khiến cô lại càng thêm buồn bực.

Kỷ Thiệu Quân mang theo Phương Y Lâm đến, Kỷ Thiệu Quân còn ân cần hỏi thăm.

Tô Thiển Oanh nhìn thoáng qua Phương Y Lâm, đàn ông đều không phải thứ gì tốt, Thẩm Diệc Nhận đã là loại người thế kia, đến thẳng nhãi Kỷ Thiệu Quân này cũng như vậy, Kỷ Thiệu Quân đã có vị hôn thê rồi mà còn ở cùng một chỗ với người phụ nữ kia, đàn ông tốt không biết đã chạy đi đâu hết rồi.

Cô càng nhìn càng buồn bực, tự mình đi tới, không thêm để ý đến bọn họ.

Kỷ Thiệu Quân cũng buồn bực: “Lộ Thừa Hựu, tính tình của vợ cậu sao thế?”

Lộ Thừa Hựu chỉ nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái: “Cô ấy lo lắng mình ở gần các cậu quá sẽ bị lây đòi bại.”

Kỷ Thiệu Quân vẫy tay, để cho Phương Y Lâm ra ngoài.

“Mình sẽ phá hủy cậu gì chứ?”

“Đều có vị hôn thê rồi lại còn ở cùng với người phụ nữ khác, đây chưa phải sao?”

“Cậu bị vợ cậu đồng hóa rồi à?”

“Cô ấy chỉ nói sự thật, các cậu đều là người xấu.”

Biểu cảm của Kỷ Thiệu Quân giống như nghe được một chuyện gì cực kỳ hiếm có: “Chỉ có cậu là người tốt.”

“Đúng.” Lộ Thừa Hữu ra vẻ gật đầu.

Kỷ Thiệu Quân lắc đầu: “Vợ cậu mang thai con gái?”

“Hình như vậy, nhưng mà, trai gái mình đều thích cả.”

Kỷ Thiệu Quân ra vẻ ghê tởm: “Dàng vẻ hiện tại của cậu có phải rất giống Thẩm Diệc Nhận hay không?”

“Mình lại thấy cậu giống cậu ta hơn.”

Kỷ Thiệu Quân nghe được hàm nghĩa bên trong: “Yên tâm, mình sẽ không giống Thẩm Diệc Nhận, bởi vì mình không hề một lòng, càng không si tình.”

Lộ Thừa Hữu nghe được ngữ khí kiên định như vậy trong lời nói của anh, có chút giật mình: “Có lẽ, chỉ là cậu chưa gặp được người khiến cậu phải như vậy mà thôi. Trước kia, mình cũng nghĩ là mình không như thế.”

Kỷ Thiệu Quân lại trò chuyện với anh một lúc rồi rời đi.

Tô Thiển Oanh ngồi trên hành lang, nhìn Kỷ Thiệu Quân và Thẩm Diệc Nhận cùng rời đi.

Trong tay của Kỷ Thiệu Quân cầm chiếc ô, anh chỉ để ý bản thân mình, hoàn toàn không quan tâm đến Phương Y Lâm phải chạy chậm mới theo kịp anh, một bên vai của Phương Y Lâm đã bị ướt. Mà Thẩm Diệc Nhận lại cực kỳ chăm sóc cho Mạnh Cảnh, không để ý đến vai mình đã bị ướt, ô vẫn hướng sang che cho Mạnh Cảnh.

Tô Thiển Oanh thở dài, cùng là người, tại sao lại hành động khác nhau như vậy?

Lúc cô trở lại phòng bệnh, vẫn cảm thấy cực kỳ buồn bực.

Lộ Thừa Hữu nhìn tờ báo một lúc, sau khi suy đoán là cô đã yên tĩnh trở lại, mới bỏ tờ báo sang một bên: “Nghĩ gì thế?”

“Kỷ Thiệu Quân hơi quá đáng, đối xử với Phương Y Lâm như vậy, nếu đã bao dưỡng người ta, cũng nên đối xử tốt với cô ấy. Thẩm Diệc Nhận lại đối xử với Mạnh Cảnh cực kỳ tốt.”

Lộ Thừa Hữu nghĩ ngợi: “Em xem em kìa, vừa mới nói bọn họ có vị hôn thê lại còn dây dưa với người phụ nữ khác là không tốt, bây giờ đã lên tiếng bênh vực kẻ yếu rồi.”

Tô Thiển Oanh ngẫm lại, hình như là vậy.

Cô ngồi lên trên giường, đặt tay anh lên bụng của cô: “Em đã vì anh mà sinh một đứa con trai, sắp tới còn một đứa con gái nữa, anh không được phép ghét bỏ em, không được phép học thói xấu của bọn họ, không được phép đẩy.”

Lộ Thừa Hữu không nói lời nào.

Cô vẫn đang đưa người anh: “Không cho phép là không cho phép, không có đúng hay không.”

Lộ Thừa Hữu ôm cô vào trong lòng: “Ánh mắt của anh kém như thế, làm sao có được nhiều người con gái không tốt để lọt vào mắt anh được.”

Cô rất buồn bực.

“Đàn ông đều là loại động vật nông cạn, chỉ nhìn khuôn mặt của người phụ nữ, anh nhìn Mạnh Cảnh và Phương Y Lâm đi, không phải đều là mỹ nhân sao? Nếu không thì hai vị kia có thể nhìn tới sao?”

Lộ Thừa Hữu ngẩn người, “Rất đẹp sao?”

“Anh không thấy vậy à?” Tô Thiển Oanh kinh ngạc.

Lộ Thừa Hữu lắc đầu: “Cũng không thể so sánh với em được.”

Lần này, Tô Thiển Oanh rất vui vẻ, ôm chặt lấy anh: “Nói lại lần nữa đi, em muốn nghe.”

“Nói cái gì?”

“Nói em đẹp.”

“Anh có nói sao?”

“Có, em nói có là có.”

Lộ Thừa Hữu rất bất đắc dĩ: “Được rồi, anh nói em đẹp nhất.”

“Không phải anh nói như thế.”

“Như thế là như thế nào?”

“Em cảm thấy Phương Y Lâm và Mạnh Cảnh đều rất xinh đẹp, hơn cả em, nhưng anh lại thấy em xinh đẹp nhất, có phải giống như mọi người hay nói ‘Trong mắt người yêu nhau, người tình đều là Tây Thi’ không?”

“Em suy nghĩ nhiều rồi.”

“Chính là ý như thế.”

“Chỉ là ý mà em suy nghĩ ra.”

“Không liên quan, chính là hàm ý ‘Trong mắt người yêu nhau, người tình đều là Tây Thi’.”

“Là sự thật.”

“Chuyện gì thật?”

“Em đẹp hơn các cô ấy...”

62. Chương 35: Kết Thúc

Tô Thiển Oanh đối với tiệc tự mình phải chăm sóc Lộ Thừa Hữu vẫn luôn canh cánh trong lòng, rõ ràng cô mới là phụ nữ có thai, rõ ràng cô mới nên là người được chăm sóc, tại sao cô lại phải chăm sóc anh ta.

Hiện giờ, anh ta giống như cơn sóng khỏe mạnh, cô lại đang phải gắng gượng cái bụng của mình.

Cho nên, anh phải bồi thường cho cô.

Đúng, là như vậy.

Vì thế, Tô Thiển Oanh muốn để Lộ Thừa Hữu dẫn cô đi nghe tiếng chuông, tại ngày bình an này có rất nhiều người đến đây nghe tiếng chuông, thế nhưng đều là sinh viên, mà còn nghe nói ở đây đang xin lập kỷ lục Guinness, về số người tới đa đến nghe tiếng chuông.

Lộ Thừa Hữu phản đối ý nghĩ này của cô, ở đó nhiều người như thế, cô bị người ta chen lấn thì làm sao bây giờ? Mà ngày đó, anh còn bẽ bộn nhiều việc.

Cho nên, Lộ Thừa Hữu từ chối.

Nhưng Tô Thiển Oanh lại yêu cầu có “hành động tự do”, anh không cho, cô có thể lặng lẽ đi.

Vì thế, liền có chuyện xảy ra.

Tô Thiển Oanh đứng ở một bên, cầm điện thoại: “Em đang ở XXX, nơi này quá nhiều người, em muốn cùng bọn họ nghe tiếng chuông, hi hi.”

Lộ Thừa Hữu bất đắc dĩ: “Em quay lại cho anh.”

“Không.”

“Trở về.”

“Không thích. Em có thể hành động tự do, anh không muốn cho em đi, em lại rất muốn đi, không thêm để ý đến anh.”

“Em đứng yên ở đó, đừng nhúc nhích, anh lập tức đi tới. . .”

Lộ Thừa Hữu bỏ hết lại công việc, lập tức chạy đến chỗ xe của mình. Nhóm người trong công ty của anh thấy tổng giám đốc của mình, một người thấy biến không biết sợ hãi là gì, lại chạy nhanh như thế, bọn họ hết sức giật mình, chắc chắn là đã xảy ra chuyện lớn gì rồi, liền nhường đường lại cho anh, Lộ Thừa Hữu cũng sẽ có lúc khẩn trương như vậy.

Lúc Lộ Thừa Hữu lái xe đến nơi, chỗ nào cũng đều là cảnh vệ, bên trong đã nghiêm cấm đi xe vào, chỉ cho đi ra, bởi vì lượng người hôm nay đến đây rất nhiều, muốn phòng ngừa sự cố có thể xảy ra.

-

Lộ Thừa Hữu xuống xe, nhìn xung quanh tìm bóng dáng của cô.

Mà Tô Thiển Oanh nhìn thấy anh.

Lộ Thừa Hữu cũng thấy cô ở phía sau.

Cô đi về phía anh, Lộ Thừa Hữu đứng ở nơi đó lại có chút giật mình.

Nghìn núi vạn sông, người người chật kín, mà cô lại chỉ hướng về phía anh.

Cô bỏ nhào vào trong lòng anh: “Em biết, anh sẽ đến.”

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-chi-khong-muon-gap-go-nguoi-khac>